

SANDRA
BROWN

CÂNTEC
DE DRAGOSTE

SANDRA BROWN

CÂNTECde DRAGOSTE

Traducere de D. Negrea

Capitolul unu

JET LUELLYN răsuci volanul somptuoasei sale limuzine argintii la intersecția Telford și ieși de pe autostradă. Se plictisea să șofeze pe autostradă și mâinile sale fine și energice se relaxau puțin pe volan, când se înscrise pe drumul către Ironbridge.

Traficul de pe îngusta străduță principală îi captă toată atenția. Micul orașel istoric era într-o dispoziție de sărbătoare, pâcuri de turiști străini se învârteau peste tot cu aparatele de fotografiat atârinate de gât, gospodinele locale se grăbeau cu sacoșele pline, soarele se reflecta în apele Severnului, pe partea stângă a drumului, șuvoiul apelor săltărețe conducând râul în curgere tumultoasă către cheile împădurite.

Se hotărî să oprească pentru o cafea. Micul dejun în apartamentul ei din Londra părea să fi fost luat cu mult timp în urmă. Barbie, secretara ei internă și *Fata Vinerii* îi spusese:

— Îți urez o vacanță plăcută, Jet, o meriți!

Își însoțise remarca cu un zâmbet fugar și cald, apoi își îndreptase atenția către copil. Ben, în vârstă de aproape cinci ani, își mânca fulgii de porumb cu solemnitatea unei bufnițe care își dezmințea infinita sa capacitate de îndurare.

Jet strânse din buze până ce ele deveniră doar o linie lungă și purpurie deasupra unei bărbii hotărâte și renunță la ideea de a bea cafea. Părea imposibil de găsit un loc de parcare și, oricum, în curând, urma să ajungă acasă.

Acasă. Cât timp trecuse de când nu se mai gândise la Foundlands, undeva, sus, pe dealurile ce mărgineau ținutul Shropshire, ca la casa ei ? Cât timp de când nu se mai gândise deloc la el ?

Ulucitorii săi ochi albaștri se îngustară pe sub genele negre și dese. Șase ani. Timp de șase ani scosese complet din gând Foundlands, pe unchiul Micah și doisprezece ani din viață și realizase această amputare cu precizia unui chirurg.

Acum, Micah murise. Lăsase moștenire Foundlands, mica fermă de pe deal și cei câțivaacri rămași, finului său Alan Taylor. Iar cu o săptămână înainte, Alan o sunase la telefon și spusese:

— Scot Foundlands la licitație, acum, că s-a terminat cu deschiderea testamentului. Vrei să vii să mai vezi o dată locul înainte de prima strigare?

Alan avea douăzeci și cinci de ani, cu un an mai mult decât Jet, și își petrecuse parte din vacanțele școlare cu nașul său, în fiecare vară, pe când Jet locuia acolo. Ea și Alan se înțeleseseră întotdeauna bine și, de când Micah o alungase, cu șase ani în urmă, ei doi rămăseseră în legătură. Simple felicitări de Crăciun, schimbând ce vești mai erau, și, o dată, Alan rămăsese peste noapte în apartamentul ei, chiar la ieșirea de pe Temple Street, îi cunoscuse pe Barbie și pe Ben și se înțelesese cu ei la fel de bine cum s-ar fi înțeles cu oricine nu i-ar fi tras un pumn între ochi.

După șase ani, Jet era suficient de tare, suficient de stăpână pe sine pentru a arunca o ultimă privire fostului său cămin, fără să-și smulgă părul din cap. Nu ar fi pornit la drum dacă nu ar fi fost sigură de asta.

— Ai nevoie de o pauză completă, îi spusese Barbie cu o expresie pe cât de severă se putea compune cu niște bucle roșcate și dese, cu un nas cârn și o gură cu buze pline. Pleacă să îl vezi pe bunul tău prieten Alan și nici nu te gândi la lucru pentru o săptămână. Este mai mult decât necesar să îți iei o vacanță.

— Am fost în Franța toamna trecută, amintise Jet, surprinsă că Barbie și-1 mai amintea pe Alan.

— Și ce dacă? i-o tăiasse Barbie. Atunci făceai cercetări pentru cartea pe care tocmai ai terminat-o. Nu te-ai relaxat nici un minut.

Jet nu prea era de acord cu relaxarea. O minte relaxată ar fi putut permite strecurarea unor amintiri interzise. Se înverșuna pe muncă grea. Munca grea o răsplătea, îi oferea dividende. Șase romane polițiste scrise la scurt interval unul după celălalt, cu acțiuni complexe, palpitate, bine concepute îi oferiseră un cont în bancă ce nu înceta să o uimească. Romanele sale, publicate sub pseudonimul Roger Blyde, deveniseră vertiginos niște best-sellers internaționale: două dintre ele fuseseră deja ecranizate, iar agentul ei era pe cale de a negocia în termeni încă și mai avantajoși contractul și drepturile de autor pentru ecranizare a altor două.

Popularitatea ei ca scriitoare creștea în aceeași măsură cu calitatea stilului dar asta nu i se suise la cap; privea acest lucru la rece, ca pe toate celelalte.

Munca era tot ce avea ea nevoie. Și dacă fusese o provocare în ochii căprui ai lui Barbie, era o pierdere de timp. Alan era un bun prieten – un vechi prieten – și Jet nu avea de gând să se implice într-o legătură afectivă cu el sau cu oricine altcineva. Dragostea era o emoție prea dureroasă pentru a-i face loc pe schema sa de lucru. Își construise o cochilie protectoare, groasă de un kilometru, în jurul inimii. În sinea ei se considera tare ca o stâncă și

rezistentă ca niște ghetete vechi. Nu fusese întotdeauna... dar ăsta era un lucru la care nu se mai gândise până acum.

Cum conducea către vest, marginile drumului deveniră mai înguste și mai abrupte. Soarele unui aprilie târziu mângâia coastele verzi ale dealurilor ce sprijineau cerul albastru ca florile de clopoțel, presărat de nori albi și pufoși. Satul de pe deal, Tipper's Batch, se întrezări printr-o ceată de stejari înmuguriți și Jet conduse încet în josul singurei străzi, trecând de îngrămădirea de căsuțe din piatră cenușie și de clădireavictoriană a școlii primare, unde unchiul său o trimisese din prima zi în care venise să locuiască împreună cu el.

Zâmbi amar, în timp ce unicii localnici la vedere – un bătrân cu o roabă și două femei flecărind peste un gard – priveau la BMW-ul care trecea. Nici unul dintre aceștia nu ar fi putut face vreo legătură între tânăra cu chipul palid și rece de la volan și fetița de șase ani, cu părul vâlvoi și ochi înspăimântați care fusese împinsă pe poarta școlii cu optsprezece ani înainte de către un unchi care nu avea timp pentru ea.

Foundlands se afla la o distanță de doi kilometri jumătate de sat. Era o fermă lungă, din piatră, cu acoperișuri răsucite îmbrățișând tot versantul dealului. Jet își îndreptă BMW-ul pe cărarea plină de gropi și observă, pe măsură ce se apropia, starea dărăpănată a acareturilor, vopseaua cojită și țiglele lipsă ale fermei, buruienile crescând în noroiul din curte. Niciodată nu fusese Foundlands bine îngrijit, dar era evident că Micah îl lăsase complet în paragină în ultimii ani.

Un firicel de fum ieșea pe unul dintre coșuri, culcat în bătaia vântului de vest – la fel ca și mărăcinii piperniciți care înconjurau clădireaprincipală – și un Land Rover murdar de noroi era parcat lângă grajd. Alan.

Gura ei cu buze lungi și frumoase se arcui într-un zâmbet ușor. Se bucura să îl revadă. Și nici nu opri bine motorul că, pe când își lua geanta de piele, el îi și deschise portiera.

— Asta este noua ta jucărie? Ochii lui cenușiu deschis alunecară admirativ pe caroseria lucioasă a mașinii.

— Poți spune și așa.

— Foarte șic.

— Jet își puse pe pământ picioarele lungi, înveșmântate în mătase și ieși grațioasă din mașină pentru a se ridica în picioare lângă el.

— Îmi place foarte tare.

Cumpăra lucruri de calitate pentru că îi ofereau cele mai bune servicii și pentru că acum și-o putea permite. Acest principiu se putea recunoaște și în

fusta cafenie de lână fină pe care o purta împreună cu o bluză crem de mătase, cu o jachetă crem de cașmir și cu pantofi italienești de piele.

Jet era înaltă pentru o femeie, subțire și cu oase mici, iar vârful capului ei – acoperit cu un păr negru, lucios și greu, răsucit pe ceafă – era la același nivel cu buclele cârlionțate, deun castaniu deschis, ale lui Alan.

— E grozav să te revăd, Jet. Arăți din ce în ce mai bine.

Mâna lui caldă, cu degete boante, îi apucă degetele lungi și reci strângându-le între palmele lui mari și Jet îi oferii unul dintre rarele ei zâmbete calde, cu una dintre sprâncenele fine ridicată întrebător.

— Vreau să spun că arăți mai bine.

Chipul lui Alan se înroși puternic; trăsăturile colțuroase și toată construcția lui masivă era un rezultat al multor generații de fermieri.

— Hai înăuntru. Am să fac un ceai.

Interiorul casei era alandala. Jet încercase să păstreze oarece ordine cât timp locuise acolo. Dar ce puteai face când cele câteva mobile existente erau de cea mai proastă calitate și când toate eforturile ei erau categorisite drept pierdere de timp de către un bătrân misogin care considera confortul unei case ca ceva "efeminat" ?

Jet ridică din umeri; locul arăta ca și cum nu ar mai fi fost curățat de când plecase ea.

Se așază pe un scăunel de bucătărie, lângă plita de modă veche și îl privi pe Alan care lua de pe foc vechiul și prăpăditul ceainic negru și turna apă fiartă pe frunzele de ceai dintr-o cană mare și cafenie, cu mâini îndemânate, în ciuda aparenței.

— Vreo fantomă, ceva? întrebă ea, arătând cu bărbia către livingul mohorât, sărăcăcios mobilat, cu grinzile tavanului încărcate de pânze de păianjen.

— Nici una.

În ce o privea pe Jet, nu putea fi vorba de fantome. În viața ei exista un gol impus, care începea de la vârsta de șase ani, când rămăsese orfană și fusese încredințată singurei sale rude, unchiul Micah, și se încheia după moartea fiului său, cu paisprezece ani mai târziu. Tăiașe anii respectivi din viața ei și acest proces fusese înspăimântător de simplu, când o durere rece ca oțelul îi împietrise sufletul, după moartea micului Tod.

Deci, faptul că se afla în această cameră nu îi aducea aminte nici de nopțile reci de iarnă când un copil singur se juca cu o păpușă pe care și-o încropise singur din bucățele de lemn și resturi de cârpă, nici de timpul în

care, ani de zile mai târziu, stătuse la masa tratativilor, încercând să se concentreze pe problemele și socotelile neplăcute ale fermei.

— Mă bucur să aud asta.

Alan îi oferi o cană cu ceai tare și fierbinte.

— Bătrânul Micah s-a purtat ca un nenorocitcu tine. Doamne! Îmi pare rău... O umbră de jenă îl făcu să pălească. N-am vrut să spun...

— Las-o baltă, îi răspunse Jet, sorbindu-și ceaiul cu ochii săi de safir întunecați privind pe deasupra marginii de la ceașcă și urmărindu-i încurcătura.

— Vreau să spun – ei bine – vreau să spun că este păcat să nu te poți bucura de propriile tale amintiri, nu-i așa? murmură el. Am petrecut câteva momente plăcute împreună, când eram copii, deși, pentru tine, trebuie să fi fost un iad în restul anului, singură cu el. Și acum mi se întâmplă să râd când îmi amintesc ce pozne făceam – întotdeauna de abia așteptam să-mi petrec aici cele două săptămâni pe vară ; erai așa un copil zburdalnic pe atunci...

Alan era de obicei retras și tăcut, iar acum făcea tot ce îi stătea în putere ca să se scuze că îl luase gura pe dinainte. Ciudat – gândul se ivi neașteptat și nedorit în mintea ei – ciudat cum niciodată nu se gândise la micul Tod ca la un bastard. Și totuși, desigur că asta fusese.

Capacul de fier care despărțea acea parte a vieții ei de cea reală se așeză din nou la locullui, precizia unui autocontrol total îi reveni brusc și vocea îi sună rece și clară când puse cana jos și îl întrebă cu un zâmbet imperturbabil:

— Când va avea loc licitația ?

— Peste o săptămână. Agentul imobiliar și-a dat toată silința ca să iasă bine.

Mai aruncă niște bușteni în sobă și își șterse palmele de pantalonii săi din catifea reiată, înainte de a îi aduce de pe un raft, un teanc de ziare îngălbenite și de a se așeza.

— Totuși nu cred ca multă lume să fie interesată să cumpere locul ăsta. A fost un tip, a făcut niște cercetări – o să vină la licitație. Dar cred că i-aș fi putut-o vinde direct lui, la cât de interesat e publicul.

— Nu te-ai gândit să păstrezi ferma ?

Alan făcu fețe-fețe.

— Casa și clădirile cealalte sunt o responsabilitate, iar bucățița de pământ care a mai rămas este la treizeci de kilometri de casa mea. Nu merită să mă agăț de ea. N-am nici un motiv.

Alan preluase ferma familiei sale din Corve Dale după moartea tatălui său, cu câțiva ani înainte și nu mai dorea să se lege la cap cu Foundlands. Ridicându-se în picioare, Jet adună câștile goale și le puse pe masă.

— Mama ta e bine ?

— Așa și așa: încă mai suferă după tata. Cât stai pe aici, poate îți găsești timp să-i faci o vizită. I-ar face plăcere.

— Îmi voi face timp.

Îi vedea pe părinții lui Alan când îl conduceau în vacanțe cu mașina, la Micah, și când veneau să îl ia din nou acasă; stăteau de fiecare dată puțin la taifas. Jet îi plăcea și știa din instinct că formau un cuplu unit. Îl invidia pe Alan pentru viața lui fericită de familie. Părinții săi muriseră când ea avea doar șase ani și singura ei rudă, fratele mult mai în vârstă al tatălui, îi demonstrase clar, din prima zi, că nu o dorea.

Jet se îndreptă către micul geam pentru a admira priveliștea văii și îi spuse lui Alan, când acesta sosi alături de ea:

— Dacă toate aceste acareturi ar fi dărâmate, priveliștea din fața casei ar fi superbă.

— O! Cred că da.

Lui Alan nu îi păsa prea tare dacă priveliștea îți tăia răsuflarea sau nu. Imaginea încântătoare a marginii de deal nu îi mersese așa de mult la suflet cum îi mersese lui Jet.

— Nu te întorci la Londra astă seară, nu-iașa ? Ce-ar fi să-ți rezerv o cameră la hanul din sat? Nu am vrut să aranjez nimic înainte să te întreb; nu am știut ce planuri aveai.

— Tu ce ai de gând să faci ?

— Eu? Alan ridică din umeri; umerii săi puternici ce arătau uriași pe sub jacheta de tweed, masivitatea lui scoțând și mai mult în evidență fragilitatea ei.

— Eu am de gând să rămân vreo două nopți aici. Vreau să mă uit prin lucrurile bătrânului.

— Te superi dacă stau și eu ?

Lui Jet nu îi plăcea hanul din sat. Nu că nu ar fi putut face față și celei mai mici priviri indiscrete, întrebărilor oricărui localnic care ar fi recunoscut-o și reamintit-o. Pur și simplu nu dorea să se obosească să le răspundă. Iar dacă rămânea aici, îl putea ajuta pe Alan la ceea ce ar fi putut fi o muncă uriașă și plictisitoare.

Mama lui Alan pregătise mâncare care ar fi putut ajunge pentru o ședere de două săptămâni, nu numai pentru două zile, cât intenționa el să stea la Foundlands. Jet puse la prăjit două fripturi pe plita electrică din bucătăria sordidă și zâmbi ușor la gândul că Alan era pe cale de a-i pregăti patul în camera liberă. El folosea vechea camerăa lui Micah și hotărâse, plin de tact, ca ea să nu mai doarmă în micul dormitor pătrat care îi aparținuse timp de doisprezece ani. Nu se împotrivi. Nu se temea să facă față amintirilor, pentru că, pur și simplu, nu le permitea să pătrundă. Niciodată. Alan nu realiza cât de dură devenise; o considera încă plină de sensibilitatea fetei pe care o cunoscuse cu mulți ani înainte.

— De drept, locul ăsta ți se cuvenea ție, îi spuse el pe când mâncau. Ai fost singura lui rudă de sânge.

— Nu mă putea suferi – de ce să-mi fi lăsat ceva? Vorbește-mi despre tine. Încearcă să canalizeze discuția către ceva mai interesant.

— Nu te-ai gândit încă să te însori, să-i dai mamei tale nepoții pe care îi așteaptă?

Când îi văzu expresia de încurcătură de pe chip, îi veni să-și muște limba. Problema era că învățase să uite – și o învățase prea bine, cel puțin în această situație.

Ar fi trebuit să-și amintească cum el venise, cândva, în apartamentul întunecos pe care îl împărțise cu Denise și o ceruse de nevastă. O iubea de mult, murmurase el atunci, timiditatea făcându-l să se bâlbâie. Știa că ea nu îl iubea peel, nu în același fel, dar ar fi făcut-o fericită, la naiba dacă nu ar fi făcut-o. Și i-ar fi dat copilului pe care îl purta un nume, i-ar fi fost un tată bun, din moment ce tatălui adevărat nici nu-i păsa.

Alan alese o bucată de carne, o băgă în gură și începu să o mestece cu stoicism, cu privirile în pământ, pentru a-și ascunde expresia ochilor.

Supărată pe ea însăși din cauza lipsei de tact, Jet începu să vorbească despre subiecte neutre, încercând să obțină răspunsuri simple la întrebările sale.

— Cât pământ a vândut Micah de-a lungul timpului ?

— Cea mai mare parte.

Puse tacâmurile pe masă și se lăsă pe speteaza scaunului, relaxat din nou, uitând de încurcătura în care îl adusese amintirea acelei unice declarații de dragoste, a acelei cereri în căsătorie, a acelu refuz recunoscător, dar hotărât.

— Manny Granger de la Town Farm a cumpărat pământul din luncă și fâșia de trecere a cailor de la Mere End la Crew's Top. Și tipul ăla despre care

Îți vorbeam, cel care ar vrea să cumpere ferma, a cumpărat Tipper's Hollow și bucata de pădure de lângă apă – acum trei-patru ani. A avut nevoie pentru o cabană de vacanță - și se poate spune că a transformat locul.

— Dumnezeu! Jet își amintea de cabana aproape părăsită de la marginea domeniului ei; se jucase destul de des pe acolo în copilărie. Cabana fusese cândva ocupată, dar ciobanul care locuise acolo plecase cu mult înainte de venirea lui Jet la Foundlands, unchiul ei preferând să aibă singur grijă de turmă și să scutească un salariu. Nu își putea imagina cum căsuța dărăpănată putuse fi transformată într-o locuință confortabilă de vacanță.

— Mă întreb de ce mai vrea să cumpere și locul ăsta, cugetă Jet leneșă, puritatea rece a trăsăturilor ei fiind foarte puțin afectată de către acest interes academic.

— Mă depășește. Vrei niște cafea ?

Alan se îndreptă către plită, așeză ceainicul acolo unde focul era mai puternic și luă borcanul de cafea instant și două căni din dulap.

— Este deja proprietar la Tipper's Hollow și nu poate fi interesat de bucățica de pământ care aparține fermei – acolo nu este decât o mlaștină și piatră. Poate că vrea să o amenajeze pentru alți iubitori de vacanțe, să o închirieze excursioniștilor pe bani grei.

— Poate. Jet își înăbuși un căscat, pierzându-și interesul. Avusese o zi lungă.

S

Dormi bine, așa cum făcea de obicei, dar fu încântată să se trezească în cântecul păsărelelor, pe susurul de fond al torentului care își cânta sie însuși pe patul său de pietre din spatele casei.

Trăgând pe ea o pereche de pantaloni de o croială perfectă și o jachetă asortată, cenușie, cu revere lungi și subțiri, luate din geanta sa de voiaj, regretă oarecum lipsa unor haine mai comode. Timp de doisprezece ani, cât locuise la fermă, nu purtase altceva decât jeans și reiați, tricouri sau pulovere, toate sau mult prea mari pentru ea, sau prea mici. Lucruri cumpărate de la solduri sau haine vechi de-ale lui Alan, dăruite din când în când de mama lui, șocată, probabil, de aspectul jalnic al copilului cu păr negru și aspect de țigan care hoinărea și alerga precum o sălbăticiune pe pământul unchiului Micah ca și pe pământurile altora.

Din când în când satul murmură cu privire la modul în care micuța Jet Luellyn era lăsată să alerge de capul ei. Unii spuneau că ar fi fost prost crescută, alții că nu era vorba despre "proastă creștere" ci numai că era lăsată să sedescurce singură, ca o sălbăticiune.

Nu mai rămăsese nici o urmă din acea fostă sălbăticie în imaginea pe care Jet o văzu reflectată în oglindă, în acea dimineață. Oglinda decolorată înfățișa o siluetă înaltă și grațioasă, al cărui costum impecabil îi punea discret în evidență rotunjimile sânilor mici, talia subțire, șoldurile înguste și picioarele lungi și elegante. Fularul albastru de mătase, înnodat neglijent în jurul gâtului, completa culoarea ochilor săi remarcabili, iar chipul palid și rece, cu trăsăturile sale fin modelate, vorbea numai despre calm și liniște sufletească. Numai gura mare, cu buza inferioară senzuală te ducea cu gândul la pasiuni îndelung stăpânite.

Jet își pipăi cocul de păr negru și des de pe ceafa, pentru a se convinge că nici un fir nu scăpase, apoi părăsi camera și coborî scările înguste și nemochetate. Mirosul de slănină prăjită îi spuse că Alan se trezise și se apucase de treabă. După ce își băgă nasul în bucătăria aceea îngrozitoare pentru a spune bună dimineața, merse în camera de zi și acoperi masa soioasă cu cea mai prezentabilă față de masă ce putuse găsi, apoi răscoli prin dulap în căutarea tacâmurilor.

Soarele strălucea prin ferestruică, lăsând o urmă aurie acolo unde cădea, și Jet se simți dintr-o dată într-o dispoziție de sărbătoare. Cu puțină modernizare și multă curățenie, acest loc ar fi putut fi transformat într-un refugiu plăcut. Ar fi avut liniște ca să lucreze și micul Ben ar fi putut profita de aerul curat de țară și de libertatea spațiilor deschise. Și lui Barbie i-ar fi plăcut la Foundlands. Era născută și crescută la țară și deseori spusese că suferă de claustrofobie la Londra.

Inconștient, Jet scutură din cap. Nu îi stătea în fire să viseze ziua în amiaza mare. Toți trei coexistau cât se poate de bine în apartament, deci nu avea nici un motiv să se gândească la o mutare. De ce oare îi trecuse prin minte că ar putea locui aici?

Ceainicul fierbea pe focul din plită; cu cana de ceai într-o mână și ceainicul în cealaltă, începu să strige:

— Ceaiul este gata !

Alan răspunse :

— Mai durează doar un minut, cât se prăjesc ouăle.

Era ceva cu totul ieșit din comun pentru Jet să stea la masă, în fața unei farfurii cu ouă și slănină, la această oră a zilei. Întotdeauna își lua singură micul dejun, compus dintr-o cafea neagră și o jumătate de grapefruit, folosind tot timpul pentru a face planul zilei de muncă. Acum mânca relaxată, bucurându-se de mâncare, de atmosfera de picnic, de conversația lăncedă.

— Ar trebui să ieși la aer astăzi, îi spuse Alan, împărțind între ei doi ultimele picături de ceai din cană.

— Este o dimineață atât de frumoasă – mergi să faci și tu bujori în obraji. Ești prea palidă.

— Am rămas ca să te ajut la lucrurile lui Micah, spuse Jet, ignorându-i comentariul referitor la culoarea fetei ei. Propun să începem fiecare cu câte o cameră, ca să putem termina cu toate. Cred că cele mai multe lucruri oricum vor ajunge pe foc.

— Ești îndreptățită să fii aici. Ochii lui se îngustaseră la colțuri. Chestia asta pe care o porți, cred că a costat o avere. Nu ai și tu ceva mai ieftin? O să fie o treabă destul de împuțită.

Alan purta niște pantaloni vechi din flanelă gri și o cămașă ecosez care cunoscuse și vremuri mai bune și Jet recunoscuse că era echipat mult mai adecvat decât ea.

— Ce o să se întâmple cu mobila ? întrebă ea.

Costumul clasic, cenușiu, nu era important; îl va da la curățat.

Alan ridică din umeri.

— Cine va cumpăra ferma va lua și mobila. Cea mai mare parte nu e bună decât ca lemn de foc.

— Dulapul nu arată rău.

Jet se răsuci în scaun pentru a privi piesa cu pricina, deplângând dezordinea de pe rafturi: cratițe vechi, cu smalțul sărit, teancuri de scrisori, centimetri de praf, sticlute goale de sosuri.

— Bine frecat și cu o cantitate suficient de mare de ceară...

Se întrerupse, zâmbind, cu privirile ațintite în ochii lui.

— Să lăsăm mobila în pace. După cum zici, cine va cumpăra casa va avea și durerea de cap ca să decidă ce face cu ea.

— Atunci ești sigură că nu vrei să profiți de vreme ?

Adam începu să adune farfuriile și să elibereze masa.

— Nu te-am chemat aici ca să mă ajuți la dereticat.

— Mi-ar face plăcere să te ajut.

Jet se ridică de la masă, și traversă cu pași leneși camera către fereastră, de unde peisajul însorit îi făcea cu ochiul, cu o nostalgie ciudată. Era o vâlcea, chiar în spatele movilei pe care creșteau mărăcinii, care primăvara era mereu plină cu narcise sălbatice. Dar probabil că erau deja trecute acum... Și în nici un caz nu dorea să regăsească potecile copilăriei...

O mișcare la jumătatea potecii care cobora, îi atrase atenția pe când se întorcea ca să părăsească fereastra. O siluetă bărbătească singuratică. Era

evident că scurtase drumul luând-o pe domeniul Foundlands. Chiar și de la această distanță putea vedea că era înalt, bine făcut, îmbrăcat în ceva ce semăna cu o pereche de jeans și un pulover închis la culoare.

Bărbatul nu avu nici o ezitare când o porni în sus pe potecă, cu pași mari, potriviți cu statura sa peste medie. Jet întrebă cu detașare, fără a-și lua ochii de la fereastră :

— Aștepți o vizită ?

— Nu. Alan intră din nou în cameră, după ce lăsase toate tacâmurile la bucătărie. Vine cineva?

— Uită-te și tu.

Jet se dădu de-o parte ca să îi focă loc să se uite și Alan mormăi printre dinți:

— Este tipul care a cumpărat Tipper's Hollow. Ți-am spus că face valuri cum că ar vrea să cumpere și locul ăsta. Poate că vine să mă roage să i-l vând lui personal și mă întreb dacă nu ar trebui să o fac, dacă mi-o cere.

Cum distanța dintre bărbatul care se apropia și cei doi care se uitau de la fereastră se micșora, Jet dădu să se întoarcă. Putea foarte bine să facă ordine în bucătărie, nu avea rost să mai piardă timpul. Să îl lase pe Alan să discute cu acest nebun care era atât de *deștept* încât se încumeta să cumpere așa o coșmelie.

Dar ceva o ținu acolo unde se afla, privind și împotriva voinței ei, se trezi că ochii i se îngustează dintr-o pornire ce nu mai era doar o simplă curiozitate.

Ceva din acest bărbat îi aducea aminte lucruri de mult uitate... Felul în care soarele îi strălucea în păr, acel păr cret, tuns scurt pe capul frumos modelat, păr de culoarea frunzelor de stejar într-o toamnă târzie, a ferigii uscate, cu nuanțe de vulpe...

Era acum destul de aproape pentru a-1 recunoaște și inima ei avu o oprire dureroasă după care începu să palpitate. Ochii migdalati de culoarea chihlimbarului, gura puternică, fermă, care se putea îmblânzi la o senzualitate ce te scotea din minți, nasul acvilin, dominator, pielea întunecată de la natură, smeadă, întinsă pe pomeții obrazilor...

Jet nu se mai putea mișca acum, chiar să fi vrut. Și chiar voia să plece. O voia atât de tare, încât descărcarea de adrenalină devenise dureroasă. Creierul îi spunea să fugă așa cum nu mai fugise în ultimii șase ani, să fugă și să se ascundă. Minte ei încerca să îi repete ritmic avertismentul: "Fugi, pentru Dumnezeu, fugi! Uită de mândria care te-a făcut să stai dreaptă în fața oricărei porcării pe care ți-o face viața. Fugi! Ascunde-te!"

Dar trupul ei, încordat ca oțelul, nu asculta. Urechile îi vâjâiau, un cuțit i se răsucea în măruntaie și un torent cotropitor de ură îi alerga prin vene; rămase țintuită locului, prinsă fără scăpare într-o capcană de emoții nestăpânite, atunci când Denzil Fox, bărbatul pe care și-1 smulsese pentru totdeauna din suflet și din minte după moartea lui Tod, intră calm, înapoi în viața ei.

Capitolul doi

Fu șocat la fel de tare ca și ea să o revadă; nu încăpea îndoială. Deși șoc era un cuvânt prea slab pentru a defini emoția puternică ce îi răsucise și înnebunise toate simțurile cu o tulburare agonizantă.

Îi trebui o frântură de secundă pentru a se recunoște. Și ea văzu imediat cum gura i se crispează și o sclipire de ură îi inundă ochii aurii. Apoi Alan îi prezentă unul altuia, fără să știe că se mai cunoscuseră cândva, insensibil la profunda, aproape animalica descărcare de ură dintre ei doi.

Deși Jet nu își putea imagina ce ar fi putut naște această ură a lui Denzil Fox față de ea.

— Spune-mi Denny, îi ceruse o dată, cu vocea încărcată de dorință. Spune-mi "Te iubesc, Denny", spune-o, Jet !

Ignoră mâna pe care el i-o întinse nehotărât, pe când Alan termină prezentările. Nu îl putea atinge. Chiar și simpla strângere de mâini dintre doi presupuși necunoscuți i-ar fi făcut un rău fizic violent.

Nemișcată și neimpresionată de ridicarea din sprânceană prin care îi dădea de înțeles că îi remarcase refuzul, nici de aspectul animalic al dinților lui albi, descoperiți de un zâmbet rece și trecător, Jet urmări cum Alan îl invita deferent în casă, cu o expresie de interogație zâmbitoare pe chipul său rumen și onest.

Pe din afară, Jet părea a-și fi păstrat pe de-a-ntregul cumpătul, trăsăturile ei palide, reci și lipsite de expresie, subliniate de luciul întunecat al părului. Doar sclipirile de gheață ale ochilor de un albastru intens trădau freământul interior al nervilor încordați.

Ce venise el să facă aici? De ce bântuia aceste locuri ca o stafie a trecutului, care ar fi trebuit să se chircească de rușine pentru ceea ce făcuse, în loc să stea aici, în fața ei, cu atâta aroganță, cu o siguranță care o îmbolnăvi atunci când întrebă:

— Bănuiesc că ai idee de ce mă găsec aici, Taylor ? Putem discuta undeva între patru ochi ?

Jet își stăpâni cu greu pornirea de furie provocată de aceste cuvinte jignitoare și spiritul ei de luptătoare se răzvrăti mai tare ca niciodată. Simțea numai ură și dispreț pentru bărbatul care își ținea sus capul cu păr roșcat, întors nonșalant cu spatele la ea, concediind-o.

Instinctiv, așa cum ea se și așteptase, Alan o privi încurcat, întrebând-o din priviri. Prin spatele lui Denzil, Jet îi răspunse printr-o mișcare a capului,

cu o nuanță de avertizare în ochi. Denny Fox își va da seama că nu o putea concedia chiar atât de ușor. Nu mai discuta acum cu o haimana pe jumătate sălbatică – credulă, naivă și dureros de ignorantă. Acum trebuia să îi facă față lui Jet Luellyn. Matură, dură și rece ca oțelul și tot la fel de tăioasă – Jet Luellyn, alias Roger Blyde, a cărei capacitate de a face bani 1- ar fi lăsat fără grai numai la gândul fostei micuțe ignorante care se agățase cândva, încântată și impresionată, de fiecare cuvânt al lui, inteligent și mincinos.

Alan își drese glasul, proptit bine pe picioare.

— Poți spune ce ai de spus în fața lui Jet. Nu avem secrete.

Nu aveau secrete? Când cel mai mare secret al vieții ei se afla chiar aici, între ei, gândi atunci când Denny se întoarse încet, măsurând-o insultător cu ochii din cap până în picioare. Dar această cercetare insolentă nu îi prinse ochii și pierdu expresia de furie ce ardea în adâncurile ochilor de safir înainte ca aceasta să fie ascunsă cu o clipire expertă de autocontrol. Nu mai văzu decât o aparență înșelătoare de plictiseală.

— E vorba despre Foundlands, spuse Denny cu voce moale, întorcându-se către Alan. Deși bănuiesc că ai ghicit deja. Vreau să te rog să fii de acord cu o vânzare particulară. Sunt pregătit să îți fac o ofertă bună.

— Să contramandez licitația? Mi-a trecut asta prin minte. Alan era din nou în largul lui, interesat în cele ce se discutau. Deși tot nu-mi pot da seama de ce vrei asta.

— Să spunem că este o obsesie de-a mea. Deși stătea ostentativ întors cu spatele la ea, Jet îi percepu zâmbetul, când continuă să explice cu nonșalanță:

— Am aflat că nu voi putea fi prezent aici în ziua licitației, ceea ce ar însemna sau să-mi las baltă treburile, sau să desemnez pe altcineva să-mi țină locul. Altă soluție ar fi ca să neînțelegem în particular. Facem afacerea, Taylor?

Jet observă furioasă că dădea pe dinafară de încredere de sine. Felul în care își ținea capul sus, poziția grațioasă și comodă a umerilor lui largi, chiar felul în care stătea, demonstra că era un bărbat obișnuit să obțină ce vrea de la viață, căruia puțin îi păsa de ceilalți.

Numai la gândul că el, sau oricine altcineva, ar fi putut dispune de Foundlands, ar fi avut acces la acel loc ce făcuse parte din viața ei timp de doisprezece ani lungi, o revolta. Nu avea nici un drept aici, nici un drept sub acest acoperiș care o adăpostise pe fetița singură și sălbătică care fusese ea cândva. Ar fi însemnat o intimitate care o îmbolnăvea. Și Jet dorea să se asigure că nici nu va avea vreodată vreun drept.

Vocea ei frumoasă și clară răsună rece și calmă, ca un ecou al sufletului rece și împietrit pe care îl chema în ajutor, atunci când spuse privind liniștită în ochii lui Alan:

— Ai venit puțin cam târziu, domnule Fox. Ce păcat!

Îl văzu cum tresare la auzul tonului ei sarcastic și continuă calmă, bucuroasă că luptă acum împotriva lui cu propriile ei arme, pe teren propriu.

— Cumpăr Foundlands. Alan și cu mine am discutat deja prețul. Îmi pare rău că ți-ai pierdut timpul degeaba. Bună ziua.

Nu mai așteptă să-i vadă reacția. Nu o interesa reacția lui. Îl lipsise de ceva ce el își dorea și asta îi era de ajuns. Alan nu ar fi vândut Foundlands nimănui altcuivadăcă ar fi știut că ea dorea ferma și ea putea concura orice preț ar fi oferit Denny Fox.

Jet părăsi camera, cu o seninătate care o ului și își stăpâni tremurul picioarelor care o cuprinse de cum închise ușa bucătăriei, sub simplul pretext că mai avea vase de spălat.

Câteva minute mai târziu, Alan fu lângă ea, perplex și amuzat în același timp.

— Ai înnebunit sau chiar vrei dărăpănătura asta ?

— A plecat?

— Da. Chiar acum. Și pot spune că e foarte furios. Ce pui la cale, Jet ?

Alan luă un prosop de bucătărie și începu să ștergă vasele pe care ea le punea pe uscătorul de pe bufet. Jet îi aruncă o privire piezișă.

— De ce ar trebui să pun ceva la cale? pară ea, oferind imaginea pură și senină a unui profilcare nu trăda din satisfacția de a-1 fi pus la punctpe Denny Fox. În ce o privea, locul lui era chiar sub călcâiul ei.

— Mi-am dat deodată seama că nu vreau caFoundlands să aparțină altcuiva, minți ea. Îmi pare rău că am procedat așa, dar am văzut că erai pe punctul de a încheia afacerea cu Fox și m-am gândit că e mai bine să vorbesc cât mai este timp. Nu te superi, nu-i a sa ?

Știa că nu se supăraseră; era sigură. În același timp, conștiința o muștra, când el o urmă în cealaltă cameră, frământând în mâini prosopul de bucătărie.

— La naiba, sigur că nu! Mă bucur că ai să locuiești în apropiere. Am să te pot vedea mai des.

Părea încântat de această perspectivă și Jet, muștrată acum și mai tare de conștiință, își aminti de vremea când îi spusese că o iubește, de faptul că nu se însurase încă în toți anii care trecuseră de atunci și îi răspunse grăbită:

— Poate că ar trebui totuși să ții licitația. Fox și cu mine am putea participa amândoi.

Ideea îi surâse; la orice sume s-ar fi discutat, putea face față mai bine decât el – chiar de ar fi fost să vândă tot ce avea. Intrase într-un joc foarte important pentru ea.

— În felul ăsta poți obține un preț mai bun, adăugă ea serioasă.

— Las-o baltă! Alan era amuzat. Domnul Fox m-a întrebat dacă ai vorbit serios. I-am răspuns că da, că m-am înțeles cu tine. A plecat arătând ca și cum ar fi vrut să ne omoare pe amândoi.

— Foarte bine. Atunci hai să discutăm concret prețul.

Jet îi acceptase hotărârea de a nu mai scoate casa la licitație. Alan era un om matur, pe care îl respecta, și care era la fel de priceput ca și ea când era vorba despre afaceri. Fu, deci, luată pe nepregătite de răspunsul lui:

— Nu îți pot primi banii, Jet. Pentru Dumnezeu, locul ți s-ar fi convenit de drept. Am spus asta din prima clipă în care am aflat că vrea să mi-1 lase mie. Tot timpul m-am gândit la asta.

Jet îi văzu linia încăpățânată a gurii și neliniștea din priviri.

— Să știi că dacă o iei așa îmi retrag propunerea. Chipul ei era ferm hotărât. Și nici nu am să mai trec vreodată pe aici. La cât ai stabilit primul preț? Dacă nu îmi spui tu, pot afla.

— Patruzeci și cinci de mii, spuse el într-un suflăt, cu umerii căzuți și se întoarse cu spatele pentru a stârni focul în sobă.

— Atunci rămâne la cincizeci și cinci de mii? Fox ți-ar fi dat mult mai mult. Dar, decât nimic, eu vreau să îți ofer măcar suma minimă, spuseea pe cât de blând putu văzând cum apar scânteii de furie în ochii lui de obicei calmi. Nici unui om nu îi făcea plăcere să i se arunce altruismul în față.

— O duci chiar atât de bine încât să îți poți permite să renunți la cincizeci și cinci de mii?

Jet îi răsplăti aprobarea cu unul din rarele ei zâmbete care îi încălzeau inima.

— Mulțumită lui Roger Blyde, contul meu din bancă nu va avea prea mult de suferit, glumi ea. Și dacă ești atât de fraier încât să te simți vinovat că îmi iei banii, poți să-ți iei revanșa supraveghind pe aici cât voi aduce echipa de constructori. Mi-ai fi de mare ajutor, ca să nu mai trebuiască să-mi fac mereu drum pe aici, luni de zile, înainte ca totul să fie gata și să mă pot muta; Și acum, prietene, avem o grămadă de telefoane de dat.

Merse să-și ia geanta de umăr, pe care și-o lăsase agățată de speteaza unui scaun și scoase de acolo o agendă subțirică de piele, în căutarea

numerelor de telefon de care avea nevoie, ignorând comentariul mormăit al lui Alan :

— Deși arăți ca și cum o adiere de vânt te-ar putea lua pe sus, te comporți ca un uragan, Jet!

Restul zilei trecu pe nesimțite. Folosiră telefonul cu schimbul. Alan contramandă licitația la agenția imobiliară și luă legătura cu două firme locale de construcții pentru a cere să trimită un expert să evalueze lucrările de reparații necesare. Telefonară amândoi avocaților lor. Jet aranjă să-și subînchirieze apartamentul din Londra, gata mobilat și îi ceru lui Barbie să anunțe schimbarea de adresă agentului și editorului ei.

Barbie nu fu mirată de hotărârea bruscă a șefei sale de a se muta, iar când Jet îi spuse:

— Te las pe tine să rezolvi toate problemele acolo. Eu am să stau aici până urnesc lucrările – vreau ca să se poată locui până la sfârșitul lui mai; tot ceea ce Barbie replică fu:

— Bine. Eu și Ben de abia așteptăm să ne mutăm acolo. Și dacă am nevoie de semnătura ta, am să-ți trimit hârtiile. Iar în rest mă voi ocupa de toate ca de obicei.

Jet semna tot ceea ce avea legătură cu viața sa profesională cu numele său de scriitor, iar Barbie, ca secretară, discuta la telefon cu agentul, cu editorii sau cu cei din mass-mediace care doreau interviuri cu celebrul, dar retrasul autor, Roger Blyde.

Jet era o persoană care dorea să-și păstreze anonimatul și nimeni în afară de Barbie și de Alan nu știa că Roger Blyde era de fapt o femeie. Simțea că acele cărți adresate în special bărbaților ar fi pierdut ceva dacă s-ar fi știut că autorul lor era o femeie. De asemenea, considera că identitatea și personalitatea unui scriitor nu avea nici o legătură cu produsele oferite publicului consumator, pe rafturi sau pe ecrane.

— Am făcut ceva treabă azi! E timpul să încheiem, spuse Alan, coborând scările, având brațele pline cu hainele cele mai bune ale lui Micah, cele pe care le găsisese potrivite pentru viitorul târg sătesc de vechituri.

Lumina începea să pălească și Jet, care își petrecuse cea mai mare parte din după-amiază și din seară încercând să aranjeze bucătăria, fu de acord cu el. Dar nu îi plăcu propunerea lui de a merge să ia masa la hanul din sat.

— Ca să sărbătorim, spuse el. Și nu știu ce părere ai tu, dar mie nu prea îmi vine să gătesc după tot ce am avut astăzi de făcut.

— Am văzut în frigider niște carne de vițel pregătită de mama ta și niște plăcintă cu șuncă, replică Jet aruncând o tigaie soioasă în lada pe care Alan o

adusesese pentru gunoaie. Pe cuvânt că nu am chef să mai ies. Tot ce vreau acum este o baie fierbinte.

Părul i se ciufulise și dacă fața îi arăta la fel de murdară ca și mâinile, ca și costumul ce fusese cândva imaculat, atunci va avea ceva de furcă să-și pună din nou la punct aspectul obișnuit, sofisticat și îngrijit.

La fel ca pe vremuri, în timpul vacanțelor de vară pe care le petrecuseră împreună, Alan era gata să fie de acord cu planurile ei, găsindu-le oarecum mai pe gustul lui decât cele pe care și le făcuse singur.

— S-ar putea să ai dreptate. Aruncă un ochi către hainele lui uzate. O să-mi ia o lună întregă să arăt din nou curat și prezentabil.

Se împăcase în sfârșit cu ideea neplăcută de a lua bani de la ea pentru ceva ce considera că era practic al ei și nu avea de gând să lase să treacă neobservată această ocazie de a sărbători împreună.

— Încerc să dau jos grosul de jeg, apoi am să dau o fugă până la han ca să iau câteva sticle de vin.

Zece minute mai târziu, proaspăt bărbierit, purtând un costum de jeans curat și frumos, Alan se sui în Land Rover și Jet urcă la etaj, către baia care se eliberase.

Acum, că toată concentrarea necesară activității fizice și psihice trecuse, mintea ei pătrunzătoare și fără odihnă se reîntoarce către evenimentele dimineții. Fusese ușor să și-1 gonească pe Danny Fox din minte, atâta timp cât avusese de făcut aranjamente pentru cumpărarea fermei și închirierea apartamentului din Londra, întotdeauna era capabilă să se concentreze asupra chestiunii la care lucra, făcând abstracție de toate celelalte, de lucrurile neesențiale. Și nu exista nimic mai neesențial pentru modul ei de gândire decât Denzil Fox.

Cu tot sentimentul de silă fizică cu care curățase bucătăria dezgustătoare, îndepărtând murdăria și urmele trecerii timpului, mintea ei fusese preocupată numai de această activitate.

Acum, însă, zăcând pe spate în apa fierbinte, Denny pătrunse iar în mintea ei, și își croi drumul în ciuda faptului că ea îl condamnase la neființă cu mult timp înainte.

Revederea, după ce nu se mai gândise la el ani de zile, dăduse drumul unui torent de amintiri dureroase. Trebuia să le gonească, să le întemnițeze pentru a doua oară. Dacă nu reușea, înnebunea!

Sărind din cada ciobită, își înfășură trupul înalt și subțire într-un prosop de pânză, singurul pe care îl găsisese curat și merse la chiuvetă să se spele pe cap.

Străduindu-se să se concentreze pentru a face economie de mișcări, încercând să gonească orice alt gând, se spală pe cap, se limpezi și își pieptănă în dușmănie părul unduitor, cât era de lung. Apoi merse în camera ei, unde își trase pe ea un halat de casă albastru din lână pură și își legă strâns cordonul în junii taliei.

Demachiată, cu părul lung încă umed căzându-i greu pe umeri în bucle mari, arăta mai tânără decât cei douăzeci și patru de ani pe care îi avea. Imaginea din oglindă înfățișa mai degrabă o adolescentă nestăpânită cum fusese ea, cândva, în lunga vară fierbinte a celor optsprezece ani.

Jet alungă acest gând cu o brutalitate care ar fi durut dacă nu ar fi fost acum deasupra oricărei dureri. Fetița sălbatică, cu claiă de păr negru și ciufulit, fata care dorise dragostea cu toată puterea unei firi emotive și sensibile, căreia multtimp i se refuzase orice afecțiune, fata aceea murise. Dispăruse și murise de mult, în ce o privea pe Jet.

Încălțând niște balerini confortabili, părăsi repede camera și se grăbi să coboare scările în spirală, prost luminate, ferm hotărâtă asupra celor ce le avea de făcut: să taie plăcinta în felii, să spele salata, să pună masa. Numai cu gândul la îndatoririle sale sociale, își îndepărta ideile nedorite.

Era întuneric acum în casă. Jet aprinse lumina în holișor, pentru Alan, când se va întoarce, apoi merse din nou în bucătărie, privind înapoi, deoarece o mișcare rapidă îi atrăsese atenția către ușa din față.

Fără să se gândească – și mai târziu se blestemă că nu se gândise – se întoarse, scoase automat siguranța de la ușă și deschise.

El umplea, aproape, rama ușii, cu silueta sa masivă umbrită pe fundalul de ametist al cerului de seară. Trăsăturile nu i se zăreau clar, pomeții puternici și pielea smeadă bătând în tonuri de cenușiu.

Pentru o clipă trecătoare, Jet revăzu chipul bărbatului care fusese cândva totul pentru ea. Iubitul minții, inimii și trupului ei, prințul fermecat al viselor ei romantice de tinerețe, celpe care îl așteptase toată viața, încântarea și minunea sufletului ei.

Și pentru acea clipă trecătoare, inima îi zvâcni iar, cântând melodia dulce și sălbatică a adorației nemăsurate, un cântec pe un straniu pământ care îi cucerise simțurile până când nu mai avusese altă ieșire decât să capituleze, cu întreaga sa ființă, dorinței lui și să urmeze muzica stranie a inimii, oriunde ar fi purtat-o.

Clipa trecu, ucisă de puternica sa dorință de supraviețuire. Bărbatul care stătea acum în cadrul ușii, nu mai era iubitul fermecat al cărui zâmbet ar fi putut împlânzi spiritul cel mai sălbatic, a cărui voce moale îți putea răpi

sufletul din trup, ale cărui mâini frumoase și totuși puternice puteau deveni magice.

Era un mincinos și un înșelător, cu mintea murdară, un monstru. Îl ura și îl disprețuia cu aceeași pasiune cu care îl iubise cândva.

Reacția ei fu iute, dar nu atât de iute ca a lui. Un braț puternic, urmat de un umăr acoperit de mușchi, blocă ușa, în momentul în care ea încerca să i-o trântescă în față. Fără o vorbă, o împinse pentru a intra pe hol. La lumina lămpii, văzu că nu se schimbaseră mult în cei șase ani care trecuseră. Liniile chipului săuerau mai dure, mai adânc trasate, ochii îi erau mai reci. Dar atracția lui vitală nu scăzuse; trupul lui vânjos era la fel de puternic și de ager cum fusese dintotdeauna.

Jet închise ochii în fața amintirilor nedorite despre senzațiile pe care le avea atunci când mângâia acest trup puternic – mângâieri ce fuseseră la început timide și nesigure. Care deveniseră apoi dornice, implorând dragostea de care avea nevoie, găsimd această dragoste în pasiunea răspunsurilor lui – sau cel puțin așa crezuse în prostia și naivitatea ei.

— A trecut mult timp, Jet. Dar am știut că, dacă voi aștepta, voi da din nou peste tine.

Vocea lui tăioasă o făcu să deschidă bine ochii. Erau acum două bijuterii mari și lichide, încă tulburate de impresia acelor amintiri nedorite, dar imposibil de oprit, ale trupului ei.

El făcu un pas înapoi, pentru a se sprijini de stâlpul scării, într-o poziție de stăpân, ca și cum ar fi avut toate drepturile din lume ca să se găsească acolo. Ochii lui de ambră, lipsiți curios de expresie, o măsurau cu brutalitate.

Instinctul îi spunea să privească în altă parte, să-și strângă marginile halatului peste decolteul indiscret. Dar mătură automat această cale deapărare; ochii nu îi clipiră când îl priviră direct în față și mâinile îi rămăseră nemișcate, căzute lângă trup.

— Ieși naibii de aici!

Salvarea lui Jet se afla în furie și aceasta fusese stârnită; un val rapid și ațâțător de ură îi curgea prin vene ca niște limbi sălbatice de foc, colorându-i intens obrajii, întunecându-i ochii cu ace de gheață.

— Te-ai făcut și mai frumoasă, fu singurul lui comentariu.

Nu era un compliment, mai mult o discreditare amară. Avu o undă de batjocură într-un colț al gurii când spuse:

— Chestia aia pe care o porți pe tine nu provine dintr-un târg de vechituri și mașina pe care o conduci nu a fost culeasă pe nimic de la fiare vechi. Te-ai

descurcat frumușel – felicitări! Pentru o vagaboandă nespălată, pe jumătate sălbatică, cu zdrențe pe ea, chiar că te-ai descurcat frumos.

Ochii migdalati, chihlimbarii, căzura pe mâna ei fără verighetă apoi îi aruncă în față, abia auzit:

— Nu te-ai măritat? Nu, nici nu mă așteptam să o faci – nu înaintea farmecele să-ți pălească. Există ocupații mai bune pentru o femeie, dacă este liberă.

Inspiră profund, în tăcere, cu nările delicate fremătând, luptând cu durerea incredibilă cu care el reușise să o rănească... iar și iar.

— Nu știi ce ai venit să faci aici, spuse el aspru, cu voce gâtuită, dar vreau ca să pleci.

— Da, bănuiesc că vrei. Dar cine o să mă dea afară? Tu?

Jet era înaltă pentru o fată și stăpâna suficientă tensiune interioară ca să facă dovada unei forțe mult mai mari decât ar fi fost de așteptat de la aparența ei fragilă. Dar el o depășea cu un cap și pe lângă construcția masivă, căpătase o duritate, o aură de amenințare, încât nu se îndoia că nu ar fi ezitat să facă uz de forță, în caz că ar fi încercat să îl facă să plece.

— Și să nu-mi spui că îți aduci prietenul să mă gonească, îi aruncă jignitor. Ar avea nevoie de o armată personală ca să o facă. În afară de asta, l-am văzut conducând în jos, către sat.

Cuvintele lui își făcură drum printre gândurile haotice și capul îi zvâcni în sus, cu buzele strâmbate de dezgustul de a fi descoperit încă un motiv ca să îldisprețuiască.

— Ce lucru caracteristic pentru un laș! Nu ai fi îndrăznit să vii aici să-mi spui lucrurile pe care mi le-ai spus dacă Alan ar fi fost acasă. Tonul ei superior și înghețat era incomparabil, cuvintele calculate să rănească. Denzil Fox zvâcni de pe stâlpul de care se sprijinea, cu furie greu stăpânită.

— Blestemată să fii, tu, Jet Luellyn, târfă pentru o noapte! Blestemată să-ți fie limba otrăvită!

Furia îl zguduise evident, chipul i se albise. Vocea i se îngroșă când se îndreptă către ea, cu ochii ca două găuri în flăcări pe furia cenușie a chipului.

— Nu dau o ceapă degerată pe iubitul tău! Am venit atunci când am știut că este plecat pentru că am să-ți spun ceva în particular. Este particular și bolnav – ca tot ce a fost vreodată între noi.

Jet se ținu tare, cu expresia controlată cu grijă. Dar era zguduită de emoția lui. Scârba lui față de ea părea aproape palpabilă, ceva ce îi cuprinsese și îi învăluia într-o lume de nevoie împărtășită. O nevoie de ură, care trebuia

alimentată și realimentată, până ce îi va fi consumat pe amândoi. Orice altă emoție între eidoi era de neimaginat, din cauza celor petrecute deja.

Chipul i se mai calmase, culoarea îi revenise și vocea îi era mai liniștită atunci când spuse:

— Tu și cu iubitul tău m-ați cam pus astăzi pe drumuri. Nu îl învinuiesc pe el, bietul fraier. Era gata să-mi vândă mie locul ăsta înainte să-ți bagi tu coada aici. Voi doi nu puseserăți la cale nici un târg până să intru eu pe ușă. Un singur cuvânt din partea ta și prostul ți-a mâncat din palmă. Joacă așa cum îi cânti tu, nu-i așa? Și ce primește în schimb? Câteva nopți de mângâieri, până ce hotărăști tu că a fost destul.

Îl privi înlemnită, cu chipul nemișcat, arătând mai bătrână din cauza efortului de a se controla, de a nu urla și a da din picioare, de a nu-și da frâu liber nevoii de a lovi și răni. Nu putea vorbi, dar ochii ei îi fulgerau, dorind să îl vadă mort în fața ei.

— Bine ai venit aici, Jet ! spuse el plat.

Apoi, apropiindu-se de ea într-atât încât îputu simți căldura corpului, cu voce răgușită, continuă:

— Este a doua oară că mă iei de fraier. Nimeni nu mi-a făcut asta vreodată fără să pățească nimic, să nu mai vorbim de a doua oară. Am așteptat ani de zile să ți-o plătesc pentru prima dată. Ani, Jet. Ani în care m-am întors aici de câte ori am putut, ani de așteptare. Am știut că vei veni, mai devreme sau mai târziu. Am știut că voi avea ocazia să îți plătesc pentru ce mi-ai făcut prima dată.

Se îndepărtă către ușă, cu o lucire răzbunătoare și un ton de amenințare în glas atunci când îi spuse:

— Acum va trebui să ți-o plătesc dublu. Somn ușor, dragă Jet.

Capitolul trei

Și urmă o nouă dimineață frumoasă. Jet privi cu ochi mângâietori salonul transformat de la Foundlands. Deja se simțea la ea acasă. deși niciodată nu simțise așa cât timp locuise acolo împreună cu Micah.

Pereții crem, proaspătspălați, erau un fundal potrivit pentru mobila stil care luase acum locul vechiturilor șubrede ale unchiului ei. Dar dulapul fusese restaurat și era acum împodobit cu porțelanul albastru de Delftware pe care și-l procurase de curând. Ea și cu Alan găsiseră mobila pentru casă scormonind prin anticariatele locale și bântuind sălile de licitație.

Ciudat că se hotărâse în sfârșit să prindă rădăcini – și tocmai aici, din toate locurile posibile!

Un sunet de motor, urcând cu grijă pe potecă, îi întrerupsese reveria. Barbie se întorsese.

Jet își vânduse BMW-ul și îl înlocuise cu o mașină spațioasă, mai potrivită pentru activitățile zilnice. Realizase supărată faptul că încercase, prin acea mașină de lux să se convingă pe ea însăși că fata care crescuse fără să aibe nimic al ei își putea, în fine, permite orice și-ar fi dorit.

— Bună!

Barbie intră ca o vijelie în cameră, îndreptându-se către bucătărie cu o pungă de cumpărături în brațe. Îl trăgea după ea pe fiul său, Ben, cu buclele arămii neobișnuit de pieptănate. Jeans-ii și tricoul pe care le purtase în toate cele zece zile de când sosise cu mama lui la Foundlands fuseseră înlocuite astăzi cu un șort albastru și o bluză albă și curată, concesie făcută cu ocazia vizitei matinale la directoarea școlii din localitate.

— Ce zi frumoasă! strigă Barbie încântată din bucătărie. Chiar acum mi-am zis în gând că am văzut raiul pe pământ! Își scoase capul pe ușa de la bucătărie, hlizindu-se, cu chipul obraznic înconjurat de bucle roșii-aurii. Și să știi că raiul are forma celui mai nemaipomenit tip pe care l-am văzut de când sunt! Vine aici la cafea – ești și tu de acord? O, și domnișoara Lovatt, de la clasele primare, spune că Ben poate începe de luni. E de părere că asta o să-1 ajute să se acomodeze mai repede, să-și facă prieteni pe aici și așa mai departe, înainte de a împlini cinci ani și de a începe de-a binelea la toamnă. Hei! Lasă aia din mână!

Barbie se repezi, smulse un pachet de biscuiți dintre mâinile încleștate ale lui Ben și îi puse înapoi în pungă.

— Toate mămicile au ochi la spate! Îl ciufuli drăgăstos și îl expedie cu o palmă la funduleț. Ai să-ți mănânci biscuiții cu suc după ce ai să te schimbi cu hainele de joacă. Și acum, șterge-o!

Ben o șterse, alergând către scări, pe piciorușele lui plinuțe, cu o expresie pe față care demonstra că, la aproape cinci ani, știa deja foarte bine ce vrea, dar era suficient de înțelept pentru a-și da seama că cea mai scurtă cale până la ceea ce își dorea în acel moment – biscuiții cu ciocolată și zmeele pe care Alan le agățase de un copac – era să urmeze indicațiile mamei sale.

Jet îl privi părăsind camera, cu ochi stinși. Tod, unicul ei copil, ar fi avut cam aceeași vârstă cu Ben, dacă ar fi trăit.

Mișcărilor îi erau lente și neobișnuite, pecând ridica un ghiveci cu flori din bătaia soarelui pentru a-1 muta într-un colț mai umbrat al camerei. Știa că era timpul să se apuce de o treabă serioasă, dar nu se simțea pentru moment capabilă să se închidă în micul birou pe care și-1 amenajase în camera unde Micah obișnuia să țină în neorânduială obiecte de uz veterinar și alimentar. Mașina de scris o aștepta, alături de pagini și pagini de note – rezultate ale cercetărilor sale – tot ce ar fi avut nevoie pentru a începe o nouă carte.

—... și a spus că va veni pe la ora unsprezece. Ești sigură că nu te deranjează?

Jet se strădui să înțeleagă ceva din conversația unilaterală care venea din bucătărie, unde Barbie punea cumpărăturile în dulap. Aruncă o privire la ceas. Fără cinci. Gândi, fără mult entuziasm, că era tocmai bine pentru a se reîntoarce la masa de lucra. Nu dorea în mod special să îl întâlnească pe "bărbatul dumnezeiesc" al lui Barbie.

— E în regulă. Știi că poți invita pe cine vreitu.

Jet părăsi minunata priveliște însorită ce se arăta prin ferestrele strălucitor de curate și cu perdelețe în culori vesele.

— Dar, oricum, cine este tipul ?

— Denzil Fox.

Barbie ieși din bucătărie, îndesându-și bluza fără mâneci mai sigur în betelia de la jeans și se bătu ușor peste fese, ca și cum acest gest de nemulțumire i-ar fi putut îndepărta, ca prin minune, cele câteva kilograme în plus.

— L-am întâlnit în fata magazinului sătesc. De fapt, 1-a împiedicat pe Ben să intre sub rotile unui camion. Am început să vorbim după ce mi-au mai trecut istericaiele și așa am aflat că suntem vecini. Deci, am fost o bună vecină și l-am invitat la cafea. Înfond, ochii căprui i se adumbriră, 1-a salvat pe Ben de la un accident destul de urât. Și în afară de asta, dădu ea din umeri

și arătând din nou, incorigibilă, este cu adevărat grozav! Nici nu-ti poți imagina!

Jet își imagina cât se poate de bine. Nu prea luase seama la tot ce spusese Barbie; fusese șocată la auzul numelui.

Sângele începu să îi pulseze prin vene și picioarele i se îngreunară prea tare ca să se mai poată mișca. Într-adevăr, Denny Fox arăta grozav – dacă nu îți dădeai osteneala de a privi în spatele acelei fațade atrăgătoare pentru a descoperi sufletul mincinos de dedesubt.

Nu îl mai revăzuse din noaptea în care dăduse buzna peste ea și o rănise cu vorbele lui tăioase. Dar fusese prezent în gândurile ei, nu putuse scăpa de asta. Oricât se străduise să îl dea afară, el fusese mereu acolo.

În timpul zilei nu era chiar atât de rău. Avusese prea mult de lucru cu echipa de constructori, urmărindu-i să nu strice ceva, curățând după ei, apoi cu căutarea de decoratori dornici să se apuce imediat de lucru, cu cumpărarea mobilei.

Dar în fiecare noapte în care încerca să adoarmă, el fusese chiar acolo, în mintea ei, cu amintirea chinuitoare a lucrurilor care ar fi trebuit uitate.

— Jet, nu te simți bine? Ai devenit deodată atât de palidă!

Făcu un efort să se adune. Trebuia să plece înainte de sosirea lui Denny. Trebuia să fugă de aici!

— Nu-i nimic. Mă doare puțin capul, asta este tot. Cred că am să ies un pic la aer.

Zâmbi către Barbie, urmărind cum neliniștea i se șterge, apoi simți cum sângele îi colorează obrajii la auzul vocii binecunoscute care striga de pe hol:

— E cineva acasă?

Nu putea fi adevărat, gândi Jet, cuprinsă brusc de amețeală. Își strânse tâmplele între degete, știind că va trebui să dea acum ochii cu el. Una era să fugă înainte ca el să sosească, dar altceva era ca el să afle că reușise să o gonească din propria ei casă. Și-ar fi dat imediat seama.

Barbie îl conduse în cameră, roșie în obraji. Își făcu apariția îmbrăcat în pantaloni strâmți de catifea reiată și într-un tricou verde, mulat pe superbul său trup athletic. Farmecul zâmbetului lui fu foarte evident atunci când întrebă:

— Ți-ai mai revenit acum, Barbie?

— O, da.

Vorbea într-un suflet, cu ochii ațintiți într-ai lui.

— Dar nu voi putea uita ce am simțit atunci când l-am văzut pe Ben zbughind-o în stradă. Dacă nu ai fi fost tu acolo...

— Nu ar fi pățit cine știe ce, o asigură Danny blând, cu ochii calzi. Vorbesc serios. Camionul circula foarte încet. Șoferul ar fi putut opri la vreme.

— Chiar și așa...

Gura dulce a lui Barbie luă o expresie fermă. Era hotărâtă să nu renunțe la recunoștință.

— Chiar și așa a fost un șoc și nu voi uita niciodată ce ai făcut! O! Rămase cu gura deschisă. Am uitat! Ea este șefa mea, Jet...

— Ne-am mai întâlnit.

Danny reteză scurt introducerea lui Barbie și fu ca și cum un alt om ar fi privit acum prin ochii ce fuseseră atât de curând plini de căldură și încredere. Un bărbat neiertător și fără milă, cu sufletul plin de ură. O măsură lung, cu o privire jignitoare și Jet simți cum i se strânge stomacul.

Cel puțin, se încurajă că arată ca o femeie lipsită de emoții. Cu părul strâns îngrijit la spate, cu cercei de aur, cu o fustă de comandă din bumbac gri închis și o bluză sobră, gri deschis. Tot ce îi mai rămânea de făcut era să își joace rolul. Să-i arate că nu putea ajunge până la ea, nu mai putea.

Întrerupând perorațiile lui Barbie, care îl invită să ia loc și să se facă comod, cât timp ea pregătește cafeaua, Jet spuse cu o voce clară și calmă, cu chipul lipsit de expresie :

— Am să fac eu cafeaua, Barbie. Tu stai să-i ții de urât musafirului tău.

Va bea o ceașcă de cafea, apoi se va scuza și va merge în birou. Așa nu ar fi părut că încearcă să fugă. Ben coborâse când ieși Jet cu tava. Toii trei stăteau pe canapeaua de sub fereastră, Ben arătând în largul lui, cum se sprijinea pe genunchii lui Denny, Barbie turuind vioaie vrute și nevrute.

Țintuită în ușă, Jet simți cum îi vine să urle și de abia îi putu mulțumi din cap lui Barbie care sări să îi ia tava din mâini, alergând apoi în bucătărie să aducă sucul și biscuiții pentru Ben.

Denny dădu copilul la o parte.

— Du-te să o ajuți pe mama ta, Ben.

Se ridică încet, cu grația unei pisici.

— Ești fericită în noua ta casă, Jet? Întrebă cu voce moale, întrebarea sunând ca o amenințare.

— De ce ai venit?

Vocea ei era rece, cum și-o calculase. Ochii ei erau și mai reci.

— Am fost invitat.

— Nu de către mine. Nu ești binevenit aici.

— Asta o știi. Ai vrea să-i spunem și încântătoarei tale secretare de ce?

Ochii lui de ambră o priveau cu dispreț și Jet știa că el știe că doar în ultimă instanță, bătută și învinsă, ar fi putut spune cuiva cât de idioată putuse fi cândva.

— Oameni buni, haideți la cafea! dădu Barbie buzna înapoi, urmată îndeaproape de către Ben, care își bău sucul dintr-o singură înghițitură, apoi ieși alergând din cameră și urcă scările.

Denny și Jet își desprinseseră încet privirile unul de la celălalt, ca și cum ceva necunoscut i-ar fi ținut legați. El se reîntoarse la canapea, pentru a primi ceașca de cafea oferită de Barbie și îi aruncă un zâmbet cald fetei care se fâstâcea evident din ce în ce mai tare.

Jet își luă ceașca și se așeză pe un scaun, în apropierea căminului gol, simțind milă pentru Barbie, care era pe cale să se prindă în plasă. Nu știa în ce ar fi intrat dacă s-ar fi lăsat dusă de acest farmec prefăcut.

Pe cât știa Jet – și știa ceva despre fata care nu numai că îi fusese secretară în ultimii doi ani, dar era probabil și cea mai apropiată de ideea de prieten din câți avusese până acum – Barbie nu se mai uitase la vreun bărbat de când tânărul său soț murise într-un accident de alpinism, cu câteva zile înainte de nașterea lui Ben.

Dar se uita acum.

Privindu-i așezați alături pe canapea, Jet simți că i se face rău fizic. Cafeaua care i serăcea în cană ar fi doborât-o dacă ar fi încercat să o bea. Denny zâmbea în fața flecărelii neconținute a lui Barbie, capul lui cu nuanțe roșcate atingând aproape buclele ei mult mai roșii, iar curba senzuală a gurii lui îi înfipse lui Jet un cuțit în inimă.

Pe Jet o îmbolnăvea să îl privească cum își pune în joc tot farmecul, ca și când nu ar mai fi existat nici o femeie în afară de Barbie. Oare de ce acceptase, blestematul, invitația la cafea! De ce, când știa că Jet ar fi lăsat mai degrabă un tigru furios să-i intre în casă?

Descurcându-se de una singură, exclusă de ceilalți, simțindu-se ca un musafir nedorit și nepoftit și nu ca o stăpână în propria sa casă, Jet știa de ce venise Denny. Venise pentru că știa că asta o va scoate din minți. Chiar dacă nu ar fi cunoscut-o pe Barbie în circumstanțe atât de dramatice, tot ar fi găsit un mijloc de a o aduce în situația jenantă de a-1 accepta sub acoperișul ei ca musafir al propriei ei secretare.

Privind cu atenție pe sub genele lungi și negre, Jet se întreba pentru a mia oară de ce o ura. Atunci când el reintrase în viața ei, se crezuse capabilă de o

ură nemăsurată. Dar, pusă lângă repulsia pe care o avea el față de ea, aceasta era aproape copilărească. O uluia și, ca să fie cinstită, o și înspăimânta.

Niciodată nu făcuse ceva care l-ar fi putut lovi sau jigni. Tot ce făcuse ea fusese să îl venereze cu adorația oarbă și nemăsurată a cuiva care suferise mult, mult timp din lipsă de dragoste.

Ceva din ce spusese Barbie, a cărei voce coborâse prea jos pentru ca Jet să o mai distingă, îl făcuse pe Denny să-și lase capul pe spate și să râdă tare, cu gâtul puternic fremătându-i. Ochii lui Barbie coborâră, cu un zâmbet stânjenit și fericit, iar Ben intră pe ușă cu ultima sa creație Lego, uitând de deliciale leagănelui din dorința de a-și impresiona musafirul.

Când copilul se sui pe canapea, Denny îl cuprinse în brațe și se aplecă să admire jucăria ce îi fusese adusă pentru inspecție.

Jet sări în picioare, cuprinsă de durere. Nu putea suporta să vadă bărbatul și copilul alături, să simtă cum se naște în ea un sentiment afectuos.

Tot controlul său topindu-se sub năvala unei dureri de nedescris, ivită cine știe de unde, ieși grăbită din cameră. Îi putea simți privirile sfredelindu-i spatele – putea vedea expresia receși triumfătoare din ochii știutori, de culoarea chihlimbarului.

Jet stătea la biroul ei, răsfoind hârtii. Îl așezase în așa fel încât stătea cu spatele la fereastră, pentru a nu fi furată de priveliștea ce urca înspre Crow's Top. Până nu de mult, puterea voinței ei, hotărârea ei de a reuși, de a lupta pentru reușită, nu ar fi admis nici un fel de perturbare.

Dar astăzi, mintea ei părea a fi oriunde altundeva decât unde ar fi trebuit să fie; și mai ales la Denny Fox. Era înspăimântător să descopere cât de repede putea el distruge persoana dură și calculată care se străduise ea să devină. Dar el era o ființă distrugătoare.

Închise ochii, pleoapele ascunzând privirea hăituită a ochilor ei profund albaștri și încercă să se concentreze. Respiră adânc de câteva ori, încercând să îl respingă, pe el și amintirile dureroase pe care i le readucea în gând. Nu le putea face față. Era suficient faptul că reapariția lui în viața ei le renăscuse. Dar nu trebuia să le dea frâu liber. Nu trebuia să îl lase să câștige!

După câteva minute, respirația îi reveni la normal, așa că introduse o coală de hârtie în mașina de scris și bătu "Capitolul I". Concentrându-se acum serios, reuși să scrie două paragrafe, doar pentru a fi întreruptă, aproape înainte de a începe bine, de către râsul vesel al lui Barbie, de răspunsurile în tonuri joase ale lui Denny care treceau prin holul de la intrare.

Degetele lui Jet înghețară, înțepenind pe clape, apoi se ridicară către față, cuprinzându-i tâmplele. Blestemat să fie pentru acest deranj nociv! O

distrugea, spulberându-i pacea. Asta înțelesese când îi vorbise de răzbunare și răsplată?

Știa că așa era și nu avea legătură numai cu faptul că acum i-o luase înaintea cu cumpărarea casei. Era vorba despre ceva ce mergea mult mai departe în timp. Văzuse ura din ochii lui, în momentul în care o recunoscuse. Și spusese ceva despre faptul că o așteptase, știind că ea se va reîntoarce aici cândva, că plănuse o răzbunare pentru acea primă dată.

Acea primă dată, pentru Dumnezeu? Jet gemu, incapabilă să înțeleagă ceva de aici. Nu făcuse absolut nimic pentru a-1 răni; ea doar îl iubise. Ea era cea care ar fi putut vorbi de răzbunare!

Jet o auzi pe Barbie întorcându-se pe hol, spunându-i ceva lui Ben, care îl făcu să protesteze. Știind că nu se putea preface că lucrează în acea după-amiază torida, nu într-așa o stare de tulburare a minții, știind că nu putea asculta flecăreala lui Barbie, care cu siguranță că s-ar fi axat pe persoana lui Denny Fox și pe atracția lui, Jet părăsi camera și spuse din ușa bucătăriei:

— Nu pregăti masa pentru mine. Mă duc să iau puțin aer.

Se simți mai bine afară. Văzduhul era plin de cântecul păsărilor, greu de mireasma pătrunjelului sălbatic, care se învorbura ca un nor alb pe marginea potecii. Jet inspiră adânc, îndreptându-se către pajiștea din apropiere, picioarele ei lungi purtând-o cu grație prin iarba proaspătă.

Urmă drumul fără denivelări pentru că fusta strâmtă nu îi mai permitea să o ia prin hârtoapele pe care obișnuia să se cațere pe când era copil. Deseori, când crescuse mai mare și nu se simțea bine acasă, alături de unchiul ei care tuna și fulgera, pentru că nu o putea suferi, stătea afară până dimineața, petrecând nopțile scurte și calde de vară ghemuită în buruieni, urmărind stelele și visând cu ochii deschiși.

Urmau vorbe grele, obscene chiar, când o prindea strecurându-se înapoi în casă. Dar se învățase să le îndure, le accepta ca pe o parte inevitabilă a vieții ei, alături de bătrânul acrit, care îi cântărea fiecare îmbucătură, nu o lăsa să își aducă colegii de școală și nici să meargă la aceștia, la locuințele lor din sat.

Nu că ar fi avut mulți prieteni la școală, își aminti ea, oprită să se sprijine de poarta ce se deschidea către pajiștea de la capătul grădinii. Tovarășii săi o priviseră ca pe o ciudățenie, ca pe cineva pe care îl puteau necăji sau de care își puteau bate joc, decât să și-1 facă prieten. Fusese un copil cu părul ciufulit, cu ochi largi, curioși și lipsiți de odihnă, îmbrăcat în haine improvizate și care nu i se potriveau.

Și nici nu mersese mult timp la școală. Cel puțin nu după ce crescuse suficient de mare pentru a-l ajuta pe Micah la treburile fermei. Și așa, își găsisse scăparea pe dealuri, alergând în sălbăticie, rămânând cât mai mult timp posibil departe de acel bătrân amarnic, găsindu-și fericirea în lucruri simple: apa limpede a pârâiașului de pe deal, floricelele și creaturile sălbatice care o însoțeau în peregrinările ei singuratice, splendoarea plină de avânt a vastelor ținuturi stâncoase și mlăștinoase, pinii unduind în bătaia vânturilor blânde, căldura ierbii încălzite de soare...

Jet își reveni, deschise poarta și ieși, închizând-o cu grijă în urma ei. Zâmbi strâmb. În zilele de demult ar fi fost de neconceput pentru ea să deschidă o poartă; pur și simplu ar fi sărit peste ea! Pe viitor, va trebui să poarte altceva, dacă mai voia să iasă la plimbare.

O luă pieziș, urmând direcția malului abrupt, pe lângă alunii care mărgineau torentul. Era acum mai în largul ei, capabilă să gândească rațional.

Faptul că cumpărase Foundlands și venise să locuiască aici fuseseră probabil cel mai puțin înțelepte lucruri cu putință, pe care le făcuse. Știa că Denny Fox folosește Tipper's Hollow ca locuință ocazională de vacanță. Greșise dacă cumpărase Foundlands numai pentru a-i demonstra că nu putea face întotdeauna numai ce voia el. De la moartea lui Tod, nu își mai permisesese greșeli. Dar Denny Fox și tulburarea pricinuită de revederea lui o duseseră aici.

Simțind adierea vântului prin păr, își aranjă din automatism o șuviță rebelă, apoi se aplecă, pentru a trece pe sub o creangă joasă. Erarăcoare sub copaci, iar murmurul molcom al apei era propice unor gânduri logice.

Munca era partea cea mai importantă a vieții ei de acum și urma să rămână la fel pe toată perioada viitoare la care se putea gândi. Deci, dacă ar fi descoperit că sentimentele neplăcute pe care i le trezea Denny Fox o deranjau de la lucru, dacă nu ar fi putut găsi alt mijloc să și-1 gonească din minte, atunci nu-i mai rămânea decât să vândă și să se mute. Era cât se poate de simplu.

Dorindu-și ca el să nu iasă învingător din această necruțătoare înfruntare de voințe, încurajată de faptul că exista o cale de ieșire, deși o cale a lașității, merse mai departe, bucurându-se de umbra oferită de bolta înverzită de deasupra ei. Dar se opri brusc, zguduită, când ajunsese la un gard jos, care mărginea o porțiune de teren cu iarba tunsă.

Desigur, era partea din spate de la Tipper's Hollow. Cum putuse fi atât de proastă să se îndrepte în această direcție? De ce nu își adusese aminte cele

spuse de Alan, că Denny cumpărase fâșia de pământ de pe marginea râului? Sau trupul ei era condus de niște instincte pe care mintea le refuza?

Jet se întoarse repede, cu inima la începutoprită, iar apoi palpitând nebunește, cu respirația accelerată, cu picioarele devenite nesigure, ca și cum ar fi fost pe cale să o lase în orice moment.

Când ieși în sfârșit de sub copaci putu auzi pașii care o urmăreau, foșnetul frunzelor uscate, rămase de toamna trecută, trosnetul crenguțelor rupte. Soarele ce cădea pe materialul subțire al bluzei i se părea insuportabil de cald. Transpirația îi inundă deodată fata și i se scurse în deschizătura dintre săni. Nu mai trebuia să i se spună că bărbatul care o urmărea pe sub copaci era Denny Fox. Știa.

O ajunsese înainte să-și poată lua picioarele la spinare și să fugă. Mâna lui o apucă de umăr, strângând oasele subțiri, forțând-o să îl privească. Apoi, privind ca vrăjită chipul frumos, văzând cum expresia de nemulțumire a ochilor lui aurii se transformă în amărăciune, se bucură că nu avusese timp să facă așa un lucru lipsit de demnitate și revelator cum era fuga.

— Mă urmărești?

Ochii li se întâlneau, safire contra chihlimbare, cu vădită neplăcere, atunci când îi porunci :

— Ia mâna de pe mine !

Încercând să se răsucească pentru a scăpa din strânsoare, fără a arăta că era cuprinsă de panică, îi simți degetele puternice încleștându- se și mai tare, os cu os. Vedea cum o venă îi pulsează la baza gâtului și linia sprâncenelor lui îi arăta tensiunea internă.

Ochii ei alunecară, pe când propriul trup i se încorda, simțind că se va rupe înainte de a scăpa din strânsoare.

— Ești pe pământul meu!

Cuvintele erau că niște bucăți de gheață, ieșite de pe buzele strâmbate de dispreț, cu ridurile gurii săpate adânc.

— Și ca să-ți aduc aminte de propriile tale vorbe, nu ești binevenită aici.

Inima i se zbătea ca o pasăre sălbatică în colivie, dar nu lăsa să se vadă aceasta, doar trăsăturile ei reci îi permisera un mic zâmbet reprimat. Nici în ruptul capului nu i-ar fi arătat cât de tare era tulburată pacea sufletului ei, atât de greu câștigată.

— Ce lucru îngrozitor din partea mea!

Vocea îi era voit o parodie a unei negărirafinate.

— Pe viitor voi fi mai atentă unde mă duc picioarele. Te poți aștepta la asemenea lucruriinimaginabile când te plimbi – nu-i așa, domnule Fox ?

Îi dădu drumul și își înfipse mâinile adânc în buzunarele pantalonilor comozi, ca și cum s-ar fi abținut să nu o strângă de gât, atunci și acolo.

Conștientă de victoria reputată, deși mică, cuprinsă totuși de o durere ascuțită, se întoarse cât putu de rece, fără să-și rețină o ultimă înțepătură, înainte de a pleca:

— Îmi pare rău că m-am apropiat atât de tare de tine. A fost fără intenție, după cum îți dai seama. Am să fiu atentă să nu se mai întâmple așa ceva vreodată.

Nu făcu decât doi pași înainte ca mâinile lui să îi cuprindă brațele, înlănțuind-o. Clătinându-se, căzu peste el, cu respirația sacadată și iute, când el mușcă cuvintele cu sălbăticie:

— Târfă mică!

Chipul aplecat deasupra ei era întunecat de furie, arătându-și colții albi ca un animal atunci când gura îi coborî către a ei și îi zdrobi buzele, forțând-o să și le deschidă. Presiunea gurii lui crescuse, neiertătoare, dureroasă, mâna lui îi merse către ceafa și îi scoase agrafele, una câte una, până ce părul i se revărsă într-un norîntunecat, încătușat de degetele lui care o chinuiau.

Cu cealaltă mână o înlănțui, strângând-o mai aproape de el, încât îi putea simți mușchii puternici lipiți de ea, căldura trupului lui care o ardea.

Jet gemu, luptându-se cu el, luptându-se cu imperioasa explozie de dorință, cu fierbințeala care o cotropise, amenințând să o înece cu revărsarea sa violentă.

Geamătul îi deveni un scâncet, când încerca să scape din îmbrățișarea aceea răzbunătoare, lupta să îndepărteze amintirea altor sărutări, care fuseseră calde, cu mulți ani înaintea acestui atac plin de ură.

Brusc, ca și cum l-ar fi dezgustat jocul mortal pe care îl începuse, o respinse cu brutalitate, cu trăsăturile contorsionate; ea căzu la pământ, risipindu-se pe iarba încălzită de soare, ca o păpușă stricată.

Stătu un moment să o privească de sus, cu picioarele depărtate, cu respirația furioasă și sudoarea curgându-i în josul gâtului încordat.

O privi cu ochii întredeschiși și disprețul îi ridică un colț al gurii, apoi se întoarse cu spatele și plecă

Capitolul patru

Cu respirația transformată în spasme dureroase, Jet se sprijini moale de un colț de stâncă, apoi alunecă încet pe iarba de la baza lui, cu genunchii adunați sub ea.

Nu încetase să alerge din clipa în care se ridicase de unde o azvârlise Danny și Crow's Top (Culmea Ciorii) era cel mai înalt loc unde se putea merge. Precaută, își duse mâna la gură, atingând, cu degete tremurătoare, buzele moi care îi fuseseră sărutate atât de brutal. Ochii ei de un albastru intens, măriți de emoție, priveau fără să vadă șirul de dealuri săltărețe, turnul bisericii din sat, vizibil de la distanță întruna din văile înverzite.

Această îmbrățișare, chiar dacă forța ce se ascunsese în spatele ei fusese ura, îi adusese în minte amintiri ce se zbăteau acum să fie recunoscute, să iasă la lumină. Încercase să fugă de ele, să le lase în spate, pe drum, dar o urmăriseră până aici și erau acum cu ea, în mintea ei, imposibil de neglijat, cerând să capete frâu liber.

Capul îi căzu înainte, cu părul întunecat în neorânduială, scăpat de sub stăpânirea agrafelor. Genunchii și fluierile picioarelor o dureau din cauza tăieturilor și zgârieturilor căpătate în timpul urcușului său inconștient până sus, hainele îi erau complet distruse. Dar nu era conștientă de nimic din toate acestea când tensiunea se transformă în apărare, când toate amintirile împotriva cărora luptase atâta timp îi năvăliră în gând, făcând-o să retrăiască ziua în care împlinise optsprezece ani...

S

Se trezise foarte devreme, se răsucise pe spate și privise către tavanul crăpat. *Astăzi avea optsprezece ani!*

Jet sărise din pat, plină de o energie intensă care, în toată această lungă vară fierbinte, își căutase o cale de eliberare. Podelele fără covoare erau reci și alunecoase sub picioarele ei goale, când fugise să deschidă fereastra, pentru a lăsa să intre aerul – proaspăt și dulce al dimineții.

Încet, își băgase mâinile prin coama ciufulită a părului ei lung și negru, ridicând-o deasupra gâtului și umerilor. Era o zi specială, foarte specială.

Dăduse drumul părului greu care căzuse la locul lui, acoperindu-i umerii, învăluind-o aproape până la mijloc; ochii îi sclipiseră la gândul celor ce trebuia să urmeze.

Micah nu obișnuia să țină cont de aniversări, sau de Crăciun, dar Jet reușise întotdeauna să aranjeze un fel de sărbătorire pentru ea însăși. Urma

să marcheze în acea zi un punct de cotitură. Din acea zi, ea ieșea de sub tutela legală a lui Micah. Putea pleca, părăsi pentru totdeauna acea casă lipsită de dragoste și confort, își putea hotărî singură viața, departe de unchiul care începuse prin a o înspăimânta și sfârșise, după doisprezece ani, prin a o dezgusta.

Cum urma să își atingă acel obiectiv, nu știuse precis. Nu avea un ban pe numele ei, puținele ei haine erau o rușine chiar pe plan local și avea o educație cam peticită. Dar, pe de altă parte, era energică, sănătoasă și inteligentă – așa că și-ar fi putut găsi o cale.

Daca Micah ar fi păstrat bani în casă, i-ar fi luat. Îi era dator. De ani de zile lucrase ca o sclavă la fermă și nu primise niciodată vreun bar răsplată, nici măcar un cuvânt de mulțumire sau o laudă.

Munca pentru nimic altceva decât lovituri și cuvinte grele era ceva de domeniul trecutului, și urma să își petreacă ziua pe dealuri, după cum și-o promisese, ca un cadou de ziua ei. Și pentru ca totul să fie mai ușor, în aceeași zi era târg la Tolcaster. Micah nu lipsise de acolo niciodată. La acel gând, ochii ei vii se măriră. Însemna că în acea zi urma să se scoale devreme și să îl ia pe Prince la târg cu el.

Zburând în liniște, în josul scărilor răsucite, cu picioarele adunând praful, se strecurase în bucătărie și luase castronul cu coji de pâine de la ascunzătoarea lui de sub chiuvetă, încet, pentru a nu-1 trezi pe Micah, ieșise pe ușa din spate, afară, în zorii trandafirii.

Câinele ciobănesc venise din cușcasa rudimentară, dând din coada murdară, târând lanțul greu, cu ochi credincioși. Se aplecase, fără să-i pese că poalele cămășii de noapte îi atârnavă în praful curții neîngrijite, și îi dăduse resturile pe care i le păstrase, mângâind urechile animalului care mânca, alintându-l.

Prince fusese un cățeluș atunci când Jet – în vârstă de șase ani, înfricoșată și îndurerată – venise să locuiască aici. Și din moment ce nu mai era nimeni prin preajmă care să dorească dragostea pe care o avea de împărțit, ea i-o dăruise câinelui. Iar el i-o întorsese însutit, îmbătrânise acum, era țeapăn și reumatic, aproape orb. Dar încă mai muncea la turma de oi și Micah nu i-ar fi acordat nici un moment de odihnă, până ce câinele nu ar fi căzut mort.

Prince, după ce terminase de mâncat, rămăsese cu grumazul așezat pe genunchii ei, mișcând ușor din coadă, cu ochii topiți de adorație. Și ochii lui Jet se umpluseră de lacrimi. Ce se va întâmpla cu el dacă ea va pleca? Va muri, știa că așa va fi! Nu va mai finimeni să îi suplimenteze porțiile derizorii pe care i le dădea Micah, atunci când își aducea aminte. Nimeni să îi pună

paie proaspete și calde în cușcă atunci când bătea vântul rece peste dealuri. Nimeni să îi maispună o singură vorbă de mângâiere. Nu îl putea lăsa, nici nuse putea gândi la suferința pe care i-ar fi pricinuit-o plecarea ei, așa că trebuia să îl ia cu ea. Se vor descurca împreună, într-un fel.

Lovind câinele pentru ultima oară ușor cupalma, Jet intrase înăuntru. Micah coborâse și era în bucătărie când ea intrase cu vasul gol în mână. Ascunzând proba compromițătoare laspate – Micah ar fi făcut o criză dacă ar fi aflat vreodată că ea dădea mâncare omenească acelui "blestemat de câine bătrân" – se îndreptase către masă și îl așezase frumușel printre celelalte vase murdare, unde sperase că va trece neobservat.

Micah privise pe deasupra slăninei pe care și-o prăjea, chiar când degetele ei se desprinseseră de pe vas.

— De ce nu ești îmbrăcată? Ce te arăți așa pe aici?

Înghițind în sec, Jet își acoperise cu brațele sânii, ale căror vârfuri trandafirii se zăreau prin țesătura ieftină a cămășii sale uzate.

Era îngrozitor! Dezgustător! Nu voise să se arate, numai că nu se așteptase ca el să coboare atât de devreme. Și, în fond, ce era de arătat?

Înaltă, cu picioare lungi, Jet fusese dintotdeauna subțire. Din acea vară începuse și ea să capete un chip – cum își descria ea însăși rotunjimile blânde ale sânilor și liniile mai pline ale șoldurilor ei băiețești. Câteodată era cuprinsă de doruri fără nume, făcând-o să-și dorească cu disperare să termine cu acea viață lipsită de dragoste și de țel.

Cu capul sus, pășise afară din bucătărie, încercând să pară cât mai demnă, dar, de cum închisese ușa în spatele ei, o pornise la goană sus pe scări și se închisese la ea în cameră. Se așezase pe pat, cu genunchii la bărbie, până când auzise zgomotul camionului care se îndepărta. Era ziua ei. Și nu avea de gând să facă nici măcar una din duzina de treburi pe care i le lăsase cu o seară înainte!

Când zgomotul mașinii se stinsese, se rostogolise pe burtă sub pat, până ce degetele ei găsiseră sacoșa de plastic. Cu dragoste, scosese de acolo rochia. Nu și-ar fi iertat să poarte în acea zi, cea mai importantă din viața ei, hainele obișnuite, pantalonii vechi și bluza zdrențuită!

Ținând lipită de obraz rochia din material purpuriu și galben, își amintise cât fusese de bucuroasă să o găsească. Întotdeauna ajută la târgurile de vechituri din sat, avea grijă să o facă, deși știa că toți ceilalți care ajutau se uitau urât la ea, știind că la sfârșit, soția vicarului – care nu era chiar așa o ființă rea – îi dădea voie să își aleagă unul sau două lucruri pentru ea

fără să plătească. Și la ultima vânzare își alesese această rochie, în loc de echipamentul obișnuit de lucru.

Mișcându-se repede, o dată ce Micah nu îi mai stătea în drum, își trăsese cămașa de noapte peste cap și alunecase în rochie. Se simțise ciudat. Avea optsprezece ani și nu își putea aminti să fi purtat vreodată o rochie. Probabil că atunci când venise acolo, la șase ani, avusese unele, probabil că le purtase până ce îi căzuseră de pe ea, dar nu își mai putea aminti cum se simțise.

Se învârtise de probă; bumbacul indian moale îi gândilase picioarele goale, ușor și vaporos. Puțin nemulțumită, se aranjase la gât. Elasticul se dusese, din care motiv probabil că și ajunsese la vechituri și, țesătura semitransparentă cădea de pe ea. Dacă trăgea corsajul în sus, cât să arate decent, i se vedeau umerii și jumătate de spate. Tot i se spusese că voia să se arate!

Făcuse o retușare finală și părăsise camera cu picioarele goale și înaripate. Nimeni nu putea fi acolo sus, pe dealurile înșorite, să vadă dacă corsajul rochiei ei cade sau nu! Și, în sfârșit, la a optsprezecea sa aniversare se putea simți și ea ca o femeie și nu ca o mână delucru la fermă, de sex nedefinit.

Își petrecuse ziua rătăcind leneșă pe dealurile care înconjurau bătrâna clădire a fermei, bucurându-se de sentimentul libertății, de atingerea ierbiilor uscate la soare sub picioarele ei desculțe, de senzația neobișnuită și moale a rochiei care se mișca o dată cu ea, mângâindu-i trupul gol de dedesubt. Când i se făcuse foame se așezase pe un colț de stâncă și mâncase tartinele cu brânză pe care le luase cu ea. Când va pleca, îi vor lipsi aceste dealuri care fuseseră locul său de joacă, mângâierea ei, pe tot timpul pe care și-1 putea aminti. Dar nu mai putea rămâne cu Micah. Vor fi poate alte dealuri de colindat, alt aer de respirat.

Somnolentă, își întinse materialul ieftin al rochiei țipătoare în jurul ei, se așezase pe pământ și adormise pe când soarele se ridicase strălucitor, pentru a se trezi tremurând la primul bubuit îndepărtat de tunet, care cuprinsese dealurile și, când primele picături mari de ploaie o atinseseră.

Ridicată într-un cot, dându-și la o parte părul greu de pe față, își ridicase ochii îngrijorați către cer. Era plumburiu și, ca și când nu ar fi fost de ajuns, tunetul zgudui iarăși dealurile, de data asta mai aproape.

Jet își impusese să nu se teamă de nimic, dar teama de tunet nu o părăsise niciodată. La șase ani fusese trează, speriată, în prezența unei îngrijitoare încă și mai speriată decât ea, când o furtună bântuise în jurul casei în care locuise împreună cu părinții ei.

Poliția sosise chiar atunci când furtuna era pe sfârșite. Amândoi părinții ei fuseseră uciși când stejarul uriaș de la capătul drumului, lovit de trăsnet, căzuse chiar pe mașina cu care se întorceau acasă după una dintre rarele lor seri petrecute în oraș. Și de atunci, nici un argument rațional nu îi putuse micșora groaza de a auzi bubuitul tunetelor și de a vedea fulgerele luminând.

Sărise în picioare, sfâșiindu-și rochia, cu inima bătându-i nebunește când o fulgerare lumină cerul de-a curmezișul. Cu pupilele dilatate de o teroare instinctivă, alunecase peste umărul dealului, în căutarea cabanei ciobanilor.

Era o distanță destul de mare până acolo, dar mai mică decât până la fermă și, până ce ajunse să deschidă ușa de lemn, rochia i se zdrențuise și se lipise de ea, muiată de aversa de ploaie. Fiecare respirație grea o durea și aproape scoasă din minți de teamă se aruncă pe baloții de fân rămași din toamna care trecuse, cu părul ud împrăștiat ca un tău de apă neagră.

— Hei, dar asta chiar că a fost o intrare!

Jet auzise vag vocea, amestecată cu huruitul amenințător al tunetului, cu răpăitul ploii pe acoperișul de tablă. Auzise niște picioare care umblau prin fân și știuse că bărbatul stătea deasupra ei și o privea cum se adăpostise în baloții care o zgâriau, ca un animal înnebunit, dornic doar să se ascundă de furia furtunii.

— Haide. Cine te urmărește? Belzebut?

Îi simțise mâinile calde pe umeri, trăgând-o de unde se ascunsese, cu fermitate și blândețe. Stătuse pe vine și o trăsese în poziție șezând, desprinzându-i pumnii încleștați de la ochi și îi putuse atunci vedea ochii aurii, blânzi și calzi, trăsăturile bronzate, îndulcite de un zâmbet amuzat.

— Te-ai speriat de furtună? Sau e altceva care te-a adus în starea asta?

Îl privea cu ochii larg deschiși, cu trupul încordat. O fulgerare umplu pentru o clipă interiorul întunecat al cabanei cu o lumină orbitoare, iar ea se aruncase înainte, suspinând și agățându-se, îngropându-și capul în căldura trupului lui.

— Gata, copile, gata!

Vocea lui avea o sonoritate stranie, caldă și hipnotică. Stătuse în fân, adăpostind-o între brațele lui, ținând-o blând, vorbindu-i încet, până ce suspinele i se liniștiseră în oftat.

— Sunt aici. Și eu am tras o goană ca să ajung. O să ne ținem unul altuia de urât, până ce trece furtuna. Nu-ți fie teamă. Te rog încearcă să nu te temi.

Vocea lui adâncă era mângâietoare, plină de grijă, trupul îi era cald și brațele reconfortante. Nu mai fusese ținută în brațe și mângâiată de când

avusese șase ani așa că se abandonă fără să se gândească la plăcere, doar la sentimentul uitat de a ți se purta de grijă. Nu știuse cine era bărbatul, dar gândise că nu se putea întâmpla nimica rău cu o ființă atât de bună ca aceea.

— Știi, îi spusese el repede, înconjurând-o mai strâns, pe când un alt fulger străbătuse întunericul cabanei, cred că te-am mai văzut mergând pe dealuri. Locuiești prin apropiere ?

Jet aprobase pe mutește, cu buzele strânse, în așteptarea bubuiturii inevitabile a tunetului. Dar degetele ei se odihneau pe pieptul lui, fără să se mai agațe ca niște gheare, și îi putea simți bătaia puternică a inimii, căldura trupului lipit de ai ei.

Fusese cuprinsă de un frison și se strânsese mai aproape. În mod inexplicabil, nu mai era chiar atât de înfricoșată de furtună. Era ca și cum, prin faptul că o ținea în brațe, îi redădea protecția care îi fusese atât de tragic răpită de către cealaltă furtună, de demult, și îi îndepărta teama.

— Ferice de tine, spuse el când îi simțise aprobarea. Este un colț frumos de țară. Stau aici cu prietenii mei de câte ori îmi pot permite – laconacul Withington – îl știi?

Mâinile lui o bătură pe umeri, alintând-o, când tunetul se auzi iar, rostogolindu-se printre dealuri.

— Nu este departe de aici.

Pentru un zbor de pasăre, satul Withington era cam la cinci kilometri peste deal. Conacul Withington era ceva mai aproape. Privind în jos dinspre deal, îl puteai vedea, o bijuterie de piatră zidită, în mijlocul unui parc imaculat.

— L-am văzut, îi murmurase Jet prin cămașă.

Erau primele cuvinte pe care le spusese decând intrase acolo ca o vijelie. Văzuse casa, dar numai din exterior. Ființele ca ea nu erau invitate în asemenea locuri.

— Hilda Briggs este menajeră acolo; sora ei conduce oficiul poștal din satul nostru, îi povestise ea.

— Iau asta ca pe o prezentare formală, îi replică el amuzat. Apropo, eu sunt Denzil Fox, dar îmi poți spune Denny. Nu-mi spui și mie cum te cheamă?

— Jet. Jet Luellyn.

— Jet? E ceva în legătură cu părul tău?

Degetele lui lungi și puternice îi răsfiraseră pletele umede, jucându-se lenș cu ele, găsimdu-i ceafa caldă. Cealaltă mână îi rămăsese liniștită să-i sprijine spatele, dar mișcările îi deveniseră dintr-o dată erotice.

Jet scoase un ușor scâncet de plăcere, bucurându-se de noua și încântătoarea senzație creată de degetele lui care o mângâiau. Închisese ochii și se apropiase mai tare, ghemuindu-se inocentă în el, cu trupul fremătând provocator, dar inconștient.

Dar chiar când brațele ei se agățaseră de el, pentru a-i simți mai bine apropierea și prezența acolo, el sărise în picioare, cu o mișcare bruscă, și se îndepărtase de ea prin încăperea tapetată cu paie. Jet își întinsebrațele, strigând din instinct:

— Nu mă părăsi! Nu pleca !

Începuse din nou sa tremure, dar de data asta nu de frica furtunii, ci de teama de a pierde ceea ce ar fi avut el să-i dăruiască, orice ar fi fost acela, de a nu ști măcar despre ce era vorba.

— Nu plec nicăieri. Vocea îi sunase îmbătrânită, dură și ei îi venise să plângă.

— Ești ud learcă din cauza ploii, copilule, spuse el într-un sfârșit.

— Nu sunt un copil! Vocea îi sunase cu zece ani mai bătrână. Astăzi am împlinit optsprezece ani.

— Atât de bătrână!

Zâmbetul îi revenise în glas și asta o făcuse să se simtă fericită, așa că zvâcnise în picioare de cum el îi întinsese o mână de ajutor.

— Scoate chestia aia udă de pe tine, rochie sau ce o fi.

Aruncând o privire către ea însăși, putuse înțelege de ce îi fusese atât de greu să numească lucrul acela ud care atârna. Chiar și în lumina aceea slabă putuse vedea că dispăruseră culorile vii, că era mai mult ruptă, că corsajul i se lăsase, după cum fusese de așteptat. Jet trăsese speriată de materialul ud, pentru a se acoperi, și încercase să glumească:

— Nu ar trebui să-i spui "ce o fi". Este primamea rochie, de fapt, singura mea rochie. Și arată ca o zdreanță. Dar nu-i nimic, sunt obișnuită să port zdrențe!

Dorise să îl facă să râdă, dar el nici măcar nu zâmbise. Privirea cu care o învăluiseră frumoșii lui ochi aurii fusese lungă – o măsurase și o cântărise – iar ea se bâlbâise dintr-o dată încurcată:

— Și nu o pot da jos pentru că nu mai am.. nimic pe dedesubt.

Dinții îi clănțăneau și tremura, nemaifiind protejată de căldura lui, atât spirituală cât și fizică. I se păruse că îl aude înjurând, nu fusese sigură, dar auzise ordinul suierat printre dinți:

— Ia cămașa mea. Am ajuns aici înainte ca ploaia să înceapă de-a binelea, așa că este uscată. Dacă stai în haine ude ai să faci pneumonie.

Îi întoarse spatele, desfăcându-se deja la nasturi și trăgând-o din pantaloni.

Nu mai avusese altceva de făcut decât să îl asculte. Nu putuse îndura să îl vadă supărat pe ea și nu înțelesese ce făcuse rău. Șovăitoare își trase rochia peste cap, auzind cum pânza udă se sfâșie iar. O lăsase să cadă pe podea și rămăsese goală, tremurând convulsiv; cu ochii la linia puternică a spatelui lui, cu umerii largi și talia subțire, cu pielea bronzată lucind în lumina palidă.,

Îi întinsese cămașa într-o mână, întors cu spatele la ea, scuturând-o iritat.

— Pune-o pe tine. Nu mă întorc până nu îmi spui tu.

Jet înșfăcase cămașa și o trăsese pe ea, cu degetele bâjbâind după nasturi, cu ochii la spatele lui. Nasturii păreau să nu se potrivească cu butonierele; mâinile îi tremurau prea tare. Renunțase la încercare și se înfășurase, inhalând mirosul masculin și curat cu care era îmbibată și simțise nerăbdarea bărbatului, după felul în care îi jucau mușchii.

— Acum sunt cuviincioasă, îi spuse timidă, sperând că nu mai era supărat pe ea, iar el se întoarse încet, șovăitor, la cuvintele ei, cu ochii coborând de la coama de păr negru, care îi scotea în evidență trăsăturile delicate, la picioarele lungi și goale, descoperite de cămașă.

— Bine.

Cu o expresie impenetrabilă se întoarse din nou către singura ferestruică și privise prin stratul de praf și pânze de păianjen.

— Se liniștește fortuna. Cred că nu mai este mult până să se oprească și ploaia asta blestemată, ca să putem pleca.

Păruse că de abia așteaptă să plece. Jet se simțise văduvită; siguranța și căldura pe care i le oferise îi fuseseră acum complet retrase fetei care tânjise după ele timp de doisprezece ani.

Scosese un mic sunet de aprobare, care sunase ca un scâncet când un alt tunet făcuse să răsunе văile.

Denny se întorsese cu chipul concentrat și ploaia reîncepuse să cadă pe acoperiș, umplând cabana cu ropotul ei monoton. Îi simțise oftatul și ușoara relaxare a trupului lui puternic, atunci când întinsese brațele către ea. Confruntată cu o inexplicabilă emoție interioară, Jet părăsise fânul răscolit, căutând alinare în brațele lui, oftând recunoscătoare și fericită când o îmbrățișase și se lăsase jos pe podea, trăgând-o după el. Se agățase cu brațele de el, pentru a-1 lipi mai strâns de ea, iar mâinile îi urcară în căutarea părului creț și arămiu, a cărui atingere aspră o făcuse să-și simtă inima bătând mai repede.

— Știi ce faci, Jet ?

Vocea lui fusese nesigură, joasă; își ridicase fața către curba gâtului lui, cu buzele urcându-icătre grumaz, unde simțise bătaia grea a pulsului.

Nu avusese vreun răspuns de dat la acea întrebare. Nici nu o pricepuse bine. Știuse numai că ceea ce se întâmpla era bine, că se simțea atât de bine ca și cum de mult, mult timp l-ar fi așteptat să o ia în brațe.

Mâna lui Denny se mișcase ușor pe șoldul ei gol, gura lui o găsisse pe a ei, făcând-o să se topească de plăcere când îi deschisese buzele. Îi răspunse cu o inocență dornică, implorând după căldura și afecțiunea de care fusese lipsită de atâta timp, condusă de ordinele insistente ale senzualității ei înmugurite, conștientă numai de intensitatea sălbatică a dorinței.

— Denny,... O, Denny...! Numele ieșise într-o șoaptă gătuită când el îi desfăcuse cămașa și o așezase încet, pe spate, în fân. Mâinile îi erau puternice, dar tremurânde, chipul încordat, cu o expresie intensă, când ochii lui îi devoraseră frumusețea palidă a trupului.

Jet nu se mai simțise așa niciodată, fiind înecată de senzații care palpitau. Își putuse auzi respirația grea, amestecată cu ropotele de ploaie pe acoperiș, bătăile înnebunite ale propriei ei inimi. Tensiunea crescuse în interiorul miciicabane, aerul cald era încărcat, iar Jet o rupsesse instinctiv, întinzându-și brațele către el, cu ochii arzători pe fața îmbujorată. Dorința necunoscută izbucnise în ea ca o explozie, pielea dorind atingerea pielii lui, șoldurile căutând fremătătoare.

Se înnoptase în cabana cea mică atunci când Denny o întrebase cu voce joasă:

— A fost pentru prima oară, Jet, nu-i așa?

I se păruse că era neliniștit, ca și cum celepetrecute l-ar fi zguduit. Cuibărită în brațele lui, cu picioarele încolăcite de ale lui, Jet era prea relaxată ca să mai miște. Ar fi dorit să stea așa pentru totdeauna. Îl iubea și îl așteptase viața întreagă. Capul îi odihnea pe pieptul lui, buzele întredeschise îi atingeau pielea. Îi putea auzi bătăile inimii, încrângătura de mușchi solizi și oase sub degetele ei răsfirate. Și îl iubea. O, cum îl mai iubea!

Câteodată, pe când visa singuratică pe dealuri, își imaginase un străin frumos, o ființă de basm, care să o cucerească, să o ocrotească, să o iubească. Visul devenise realitate.

— Mmmmm, răspunsse ea amorțită la întrebare. Cred că da.

— Nu poate fi vorba de nici un "cred" aici.

Nu îi plăcuse ascuțișul nou al vocii lui deatunci. O neliniștea. Totul, în acea noapte, trebuia să fie perfect. Ființele de basm se puteau evapora la fel de

repede cum apăreau, dar înainte ca el să plece, totul trebuia să fie perfect. Ceva din gândurile care îi treceau prin cap o făcuseră să chicotească, să își bage nasul în pieptul lui și să presare mici sărutări pe pielea caldă, umedă de transpirație, și îl simțise fremătând.

— Ei, am mai fost sărutată.

Jet nu voise ca el să știe cât era de inocentă, știind din instinct că asta îl va tulbura. Și Alan o sărutase. O dată. Un sărut grăbit, neîndemânat, pe care i-1 pusese pe gură chiar înainte ca părinții lui să sosească și să îl ia înapoi acasă, la sfârșitul vacanței, după ce terminase liceul agricol, în urmă cu două săptămâni. Singura senzație pe care o avusese atunci fusese surpriza.

— Este vorba despre un prieten bun?

Îi simțise trupul încordat și scuturase din cap.

— Nu neapărat. Nu este nici unul mai deosebit.

Nu dorise să vorbească despre Alan. Ceea ce se petrecuse între ea și Denny fusese prea minunat, prea prețios pentru a fi stricat cu discuții despre altcineva. Ochii i se umpluseră de lacrimi când se desprinsese încetișor dintre brațele ei și se ridicase, cu capul în mâini, cu spatele la ea.

— Și pentru mine a fost pentru prima oară.

Vocea îi sunase înecată, tânguitoare.

— N-am vrut să spun că am făcut acum pentru prima dată dragoste cu o femeie – în fond am douăzeci și opt de ani! Dar niciodată nu am mai iubit o fecioară. Niciodată nu am mai făcut dragoste cu o femeie la numai câteva minute după ce am cunoscut-o!

Lacrimile îi țâșniseră atunci, și îi arseseră ochii. Lui îi părea rău de cele petrecute, era dezgustat de el însuși. Poate că era dezgustat și de ea. Așa ceva nu se putea suporta – dragostea dintre ei să i se pară o rușine, când pentru ea fusese cel mai frumos lucru care i se întâmplase vreodată.

Probabil că el auzise sunetul hohotelor de plâns pe care ea încercase să și le înghită, pentru că se întoarse imediat și o luase în brațe.

— Nu plânge, nu plânge, iubita mea.

O repetase mereu și mereu, sărutând lacrimile care curgeau, gemând.

— Cum se poate ca ceva care părea atât de bun să iasă rău?

Rămăseseră îmbrățișați un timp, agățați unul de celălalt, ca de singura realitate existentă. Furtuna trecuse, într-un sfârșit, și aerul serii intra printr-o crăpătură a geamului, curat și dulce. După un timp începuseră să vorbească, dar Jet nu îi dezvăluise decât în linii mari viața ei, pentru că tot ceea ce trăise până în acele momente fusese fără importanță pentru ea. În

schimb, se agățase de fiecare amănunt pe care el i-1 spusese, înmagazinase în minte fiecare cuvânt, pentru a le putea apoi savura în liniște.

Era liber, cu un tată și o soră care locuiau la Bournemouth. Era jurnalist la unul dintre cele mai cunoscute cotidiene naționale și venea cât de des putea la prietenii săi din Withington. Îi plăcea muzica de gitară clasică, mașinile rapide, pizza, poezii moderni și planorismul.

— Și tu, bineînțeles..., îmi place de tine.

Îi urmărise cu un deget linia perfectă a profilului și se oprise pe buzele ei întredeschise.

— Mă placi? Chiar mă placi? Murmurase Jet, cu gura tremurătoare, în timp ce el îi desena cu degetele conturul buzei inferioare.

— Chiar te plac. Dar tu mă placi pe mine, măcar un pic, după tot ce ți-am făcut?

Îi sesizase îndoiala și explodase cu o sălbăticie de care nu se credea capabilă, în ceea ce îl privea.

— Am fost doi în treaba asta. Și a fost frumos. Așa că să nu mai vorbim ca de ceva rușinos! Te iubesc... Te iubesc, Denny...

A doua oară când făcuse dragoste cu ea fusese cu o tandrețe care o făcuse să plângă din cauza frumuseții, a straniei magii a dragostei.

Îi sărutase lacrimile, ca și cum le-ar fi înțeles motivele, și îi spusese cu o voce încălcată de emoție :

— Nu am știut că dragostea se poate petrece atât de repede și de perfect. Nu știam că poate fi așa – mă simt ca și cum nimic din ceea ce am știut până acum nu ar mai avea valoare. Este ca și cum aș fi renăscut. Este adevărat, Jet, și este pentru totdeauna.

Jet se ridică, străbătută de un frison. Cerul se înnorase și lungă după-amiază fierbinte se topise în străfundurile înghețate ale amintirilor, stând atâta timp într-o singură poziție, așa că își masă cu grijă picioarele lungi, cu inima strânsăde durere, acum că rememorase tot ce se petrecuse între Denny și ea.

Părăsiseră cabana când razele palide ale zorilor se arătaseră pe cer. Fuseseră atât de fericiți, se purtaseră atât de natural unul cu celălalt, precum două animale tinere și sănătoase – și nimic din cele petrecute nu păruse sordid sau strămb, nu atunci, ci numai un lucru de basm, frumos și bun, care le eliberase spiritele.

Denny făcuse o grămadă de planuri și ea îl ascultase, plină de fericire, incapabilă să scoată o vorbă. El mai avea zece zile rămase de la vacanța trecută și urmau să le petreacă cunoscându-se unul pe celălalt. Lui Jet i se

părase că știe tot ceea ce era de știut despre el; era cealaltă jumătate a ei însăși.

La sfârșitul vacanței, el urma să o ia cu el la Londra și să se căsătorească acolo. Avea un apartament mic, dar suficient pentru ei doi. Pentru ei doi și un câine, îi promisese el atunci, râzând, spre încântarea ei, când îi povestise despre bietul și bătrânul Prince, de care el își adusese aminte cu grijă.

Și în timp ce eu sunt plecat să câștig o coajă de pâine, tu vei plimba câinele și te vei gândi la mine.

Pentru Jet părase raiul pe pământ, toatelucrurile la care tânjise, bucuria și dragostea care ar fi trebuit să-i aparțină și nu le avusese, i se dăruiau acum, într-un ambalaj minunat.

Denny insistase să îi spună lui Micah despre planurile lor, deși Jet nu prea fusese de acord. Nu ar fi făcut decât să le strice fericirea. Nu că ar fi avut această putere, dar el nu credea, pur și simplu, că fericirea putea face parte din experiența omenească și nu mai dorea să îi asculte limba înveninată trăncănind despre bărbatul pe care îl iubea. Micah, în ciuda faptului că nu o putea suferi, tot nu ar fi fost de acord să piardă o mână de lucru neplătită de la fermă și ar fi făcut orice să-i strice chef.

— Va trebui să dau niște explicații când mă voi întoarce la Withington, îi spusese Denny când acoperișurile de la Foundlands începuseră să se zărească peste coama dealului.

— Am să le spun că mi-am petrecut noaptea cu viitoarea mea soție. Nu te superi?

Scuturase din cap, cu ochii încărcăți de dragoste, iar el rânjise deodată, ținând-o la un braț distanță.

— Cum arătăm!

— Tu arăți foarte bine!

Jet îi mânca din priviri trupul înalt, pietros, perfect proporționat, îmbrăcat doar în jeans și pantofi de sport, dorind să îl atingă la vederea flăcării de dorință din ochii aurii.

Privind mai departe, deodată neliniștită de teama că în orice clipă Micah ar fi putut ieși să o caute, blestemând din cauză că nu dormise în patul ei și nu făcuse nimic din treburile casei.

— Eu sunt cea care arăt rău, nu tu. Și dacă ție nu îți pasă, mie nici atât.

Era desculță, îmbrăcată în cămașa lui, acum mototolită și pătată de vopseaua care i se scursese de pe rochie. Își legase ce mai rămăsese din aceasta în jurul taliei, ca un fel de fustă, și îi spusese:

— Toate hainele mele sunt vechi. Haine de mâna a doua, pantaloni și bluze. Am avut o singură fustă, și asta a fost când am început cursurile școlii secundare. Făcea parte din uniformă, așa că Micah a trebuit să mi-o ia. I-a dat banii doamnei Briggs – știi, este acum menajera prietenilor tăi, numai că, pe atunci, o ajuta pe sora ei la oficiul poștal din sat. Asta era înainte ca soțul ei să moară. Oricum, Micah a rugat-o să mă ducă în oraș și să îmi cumpere ceera mai important. Niciodată nu am mai avut o altă fostă. Când mi-a rămas mică, m-a pus să îi cos petice pe ea. Am sfârșit prin a arăta ca un patchwork¹ – dar nu la fel de frumos. Îți povestesc toate astea, spusesese ea foarte serioasă, ca să știi la ce să te aștepți. Nu vreau să îți fie rușine cu mine.

— Nu mi-ar putea fi rușine cu tine !

Cuvintele foseseră iuți și forioase. Chipul încruntat al lui Denny o înspăimântase.

— Vei avea toate hainele pe care le vei dori. Haine frumoase.

— Te vreau numai pe tine, șoptise Jet nesigură, tulburată de furia lui, incapabilă să o înțeleagă.

— O, Jet... Ochii i se împlânziseră. Pur și simplu nu știi ce pot simți eu!

O înșfăcase deodată în brațe, lipind-o de trupul lui înalt și vânjos, cu vocea încărcată de dorință.

— Spune-mi că mă iubești. Spune "Te iubesc, Denny", spune-o, Jet!

Jet o luă înapoi pe potecuța îngustă, printre stânci, în jos, cu chipul descompus, cu trupul chinuit de durerea loviturilor recente ca și de celele își amintise. Acel alter-ego, copilul voios de demult care fusese Jet Luellyn, avusese atâta bucurie în acea zi! Cântase în timp ce trebăluia în jurul fermei, zâmbind chiar și atunci când îl auzea pe Micah bombănind și certând-o, lucru care îl făcea mai tot timpul când era prin preajmă. Denny spusesese că va telefona în acea după-amiază pentru a-i spune lui Micah că ei doi urmau să se căsătorească. Trebuia să sosească la ora patru.

Dar nu sosise. Desigur că nu sosise. Gura lui Jet era aspră, privirea tristă. El își luase ceea ce dorise, își avusese noaptea de plăcere și dispăruse. Își reaminti cum îl așteptase, așteptase și sperase până târziu, după miezul nopții. Zilele următoare se scurseseră încet și ea încă așteptase, incapabilă să mănânce, să doarmă sau chiar să stea liniștită mai mult de câteva secunde.

¹patchwork = material făcut din petice.

Bântuise dealurile privind, alergând, speriată să nu i se fi întâmplat cine știe ce lucru îngrozitor, speriată, de celălalt lucru, căruia nu îi putea face față.

După o săptămână, mersese la Withington.

Dacă el nu voise sau nu putuse veni la ea, atunci se ducea ea la el. Vacanța lui era pe sfârșite. O luase peste dealuri, șovăise lângă porțile metalice ale conacului, bolnavă de emoție. Într-un final, își adunase curajul în singurul fel pe care îl știa – readucându-și în minte acea noapte, când îl găsisese pe singurul bărbat pe care îl va iubi vreodată, spunându-și că și el o iubea.

Doamna Briggs îi deschisese ușa, arătând neliniștită atunci când o recunoscuse, iar Jet spusese, bolborosind:

— Este... este Denny Fox aici, vă rog? L-aș putea vedea doar un minut?

— Jet, dragă, nu crezi că...

Dar o voce ascuțită și pretențioasă, venită chiar din spate, întrerupsese cuvintele menajerei, iar Jet, care își frământa mâinile, o privise pe doamna Briggs plecând, evident ușurată.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

Jet ridicase ochii pentru a o privi pe cea mai frumoasă femeie din câte văzuse vreodată. Pamela Trent, fiica stăpânilor casei, era bine cunoscută în împrejurimi pentru felul în care arăta. "Artistă de cinema" era consensul local. Jet nu o văzuse niciodată de aproape și căscase ochii de admirație în fața grației diafane apărului auriu, strâns în coc, a siluetei perfecte, înveșmântate în ceva lung și mățos, de culoarea strugurilor negri.

— Ce s-a întâmplat? repetase nerăbdătoare întrebarea. Tu nu ești Luellyn, puștoaica de pe drumul către Tipper's Batch?

Jet aprobase din cap și inspirase adânc, trăgând pe nări un miros de parfum scump.

— Am venit să îl văd pe domnul Fox. Denny Fox, vă rog.

— O?

Zâmbetul Pamelei nu fusese deloc plăcut.

— Îmi pare rău, dar logodnicul meu Denny nu este acasă pentru moment. Dar eu am să-i transmit mesajul, dacă vrei să mi-1 lași mie.

Jet nu își putuse niciodată reaminti cum ajunsese înapoi la Foundlands. Scurtul său răstimp de fericire, cât fusese îndrăgostită de el, avusese calitatea oricărei mari și copleșitoare bucurii, dar durerea, profundul sentiment al trădării, o depășea.

Iubirea pe care i-o dăruise fusese pură și inocentă. Dacăi-ar fi spus la revedere în zori, ar fi putut suporta. Ar fi durut-o, dar ar fi înțeles și și-ar fi păstrat puritatea dragostei pentru el ferecată în taina inimii, pentru tot

restul vieții, recunoscătoare că îi fusese dat să cunoască măcar o dată dragostea.

Dar el îi spusese că și el o iubește, că vrea să se însoare cu ea, să trăiască cu ea mereu. Fusese ceva de neiertat. Cum putuse, probabil, să râdă de prostia ei! Se simțise ieftinăși ceea ce fusese cea mai frumoasă experiență a scurtei ei vieți îi păruse dintr-o dată ceva fals și sordid.

Capitolul cinci

Intrând pe ușa din față, auzi vocea lui Barbie din bucătărie și pe Alan, râzând la cele ce-i spunea ea. Jet nu îl așteptase, dar el venea de câte ori putea și era bine venit. Nu se obosi să meargă să le spună ca s-a întors acasă. Urcă încet scările, ca o femeie bătrână, și îl întâlni pe Ben, țopăind în pijama, gata pentru pat.

— Bună Ben, îl salută eadin automatism, văzând cu colțul ochiului cum copilul se lipește de perete pentru a-i face loc să treacă, pe scările înguste, cu chipul lui de olbicei expresiv, acum șters.

Jet era singura persoană cu care Ben, era neobișnuit de tăcut și bine crescut, din instinct. Știa că răceala ei îl ținea la distanță, dar nu putea nici măcar să încerce să stabilească vreo legătură. Nu era din cauză că îi dispăcea copilul; de fapt, existența lui Ben fusese factorul decisiv pentru care o alesese pe Barbie dintre mai multe fete la fel de potrivite pentru postul de secretară particulară. Știa din experiență că familiile cu un singur părinte se descurcau mai greu în viață.

Dar nu se putuse apropia de copil; nu îndrăznise. A face așa ceva însemna a-și aduce în memorie pierderea lui Tod, cu o pregnantă pe care știa că nu o va putea îndura.

Când ușa băii se închise în spatele ei, își dezbracă hainele distruse, mișcându-se ca un automat, și păși sub duș. Abia de simți aceleusturătoare ale apei fierbinți. Catharsis-ulamintirii o golise și nu mai putea simți altcevadecât o oboseală seacă și cumplită. Mai devremesau mai târziu, durerea s-ar fi întors oricum, pentru că nu mai putea respinge pentru a douaoară amintirile. Și mai avea de făcut față și serii – cina alături de Alan și Barbie.

— Adu-mi amintE să cumpăr pantaloni și pantofi comozi.

Jet își luă salată din castronul de sticlă și se strâmbă la vederea porției enorme pe care Barbie i-o pusese în farfurie.

— Mi-am stricat o fustă foarte bună când amieșit la plimbare în după-amiaza asta.

Se străduia din răspuțeri să se comporte normal, pentru că îi văzuse pe BaRbie și pe Alan schimbând priviri mirate când, la zece minute după ce coborâse în salon pentru cină, realizase că se poartă ca un zombie. Chiar se simțea ca un zombie, dar încerca să o ascundă, flecărind despre una și

despre alta, fiind cu adevărat interesată de conversație numai când Barbie spuse:

— Alan m-a invitat să bem ceva. Ai putea sta tu cu copilul?

— M-am gândit că ar fi un bun prilej ca ea să cunoască unele localuri, completă Alan repede, aproape cerându-și scuze din priviri. Te-aș fi invitat și pe tine, dar...

Cuvintele i se stinseră și Jet zâmbi.

— Mergeți liniștiți. Ben este cuminte și eu chiar am ceva de lucru.

Remarcă felul în care Alan o privea pe Barbie din când în când: o cântărea ca un bărbat, dar asta se transformase în ceva mai cald și mai profund, din moment ce vizitele lui la Foundlands se îndesiseră.

Era un bărbat atrăgător, cu un aer plăcut, cald și grijuliu. Dacă Alan i-ar fi putut distragegândurile de la întâlnirea cu "bărbatul dumnezeiesc", jostnicul Denny Fox, atunci Jet ar fi făcut orice ca să îl ajute.

— Și nu vă grăbiți să vă întoarceți, adaugă ea, strângând masa. Mă ocup eu de vase. Voi doi mergeți și distrați-vă.

— Ben a adormit deja, spuse Barbie. Am fost mai devreme la el și era în lumea viselor. Dacă ești sigură că nu te deranjează...

— Mergeți, acum!

Jet încercă un zâmbet. Sentimentele se întorceau și trebuia să facă ceva să le oprească. Practic, îi azvârli pe cei doi afară din casa, apoi făcu ordine și spălă vasele în goană, și aproape că alergă până la biroul unde își putea canaliza toată tensiunea acumulată în timpul zilei, în concentrarea pe primete pagini ale noii ei cărți.

Dar mai târziu, în pat, nu mai fu chip să și-l scoată pe Denny din minte. Durerea inimii frânte odinioară se reîntorsese, ca și cum trădarea lui s-ar fi petrecut chiar cu o zi înainte și plânse până ce adormi, lucru pe care nu îl mai făcuse de ani de zile.

Trezindu-se calmă și cu ochii uscați, Jet își spuse ei însăși că cele petrecute între ea și Denny erau o poveste veche. Reușise o dată să o gonească din minte, așa că o va putea face din nou. Nu avea rost să se neliniștească. Nu trebuia decât o voință puternică și să își aducă mereu aminte de el ca de un nemernic, pentru felul în care se purtase. De ce O ura el atât de tare, de ce o numise "vagaboandă pe jumătate sălbatică" sau "târfă de o noapte" era ceva ce o depășea și nu o interesa, pentru că nici nu conta pentru ea. Iar când îl va revedea, ceea ce era inevitabil, îi va arăta că pentru ea, el nu era mai mult decât nimic.

Nu avea cine știe ce corespondență, doar un cec și o scrisoare de la agentul ei și una din partea editorului ei englez care cerea lămuriri privind evoluția cărții celei noi. I le dădu lui Barbie să se ocupe de ele și, în timp ce Barbie și Ben erau încă la masă, Jet își luă cafeaua în birou, oprindu-se în ușă pentru a întreba:

— Te-ai distrat bine aseară?

— Da, grozav! Cârciuma din sat este ca în romanele lui Dickens! Am petrecut o seară minunată. Am să-ți povestesc mai târziu.

Jet părăsi camera zâmbind. Alan probabil că făcuse o impresie bună. Cârciuma din sat era într-adevăr ciudata, dar nu merita chiar toate steluțele din ochii lui Barbie.

Lucră din plin până la amiază, puterea de concentrare revenindu-i. Se deconectă cu greu când Barbie sosi cu bolul de supă clară, care era singurul fel de mâncare de prânz pe care Jet binevoia să îl accepte atunci când era în focurile creației, într-un proiect de mare importanță.

— Merge?

Era întrebarea obișnuită a lui Barbie, în primele etape ale muncii, după care pleca și o lăsa singură, pentru că știa că mintea lui Jet era pe alte tărâmurii. Dar, de această dată rămase, mutându-se de pe un picior pe celălalt, cu ochii scânteietori.

Jet recunoscând semnele, spuse resemnată:

— Dă-i drumul. Văd că este ceva care te arde.

— Ei..., începu Barbie, sprijinindu-se de birou, răsucind o buclă rebelă în jurul degetului și dându-i apoi drumul, ca un arc.

Avea să dureze, presupuse Jet, zâmbind în sinea ei, ghicind că va urma descrierea, punct cu punct, a celor petrecute cu o seară înainte. Sorbi absentă din supă, cu ochii plini de afecțiune, când Barbie îi spuse:

— Promite-mi că nu ai să te opui, Jet, dar Alan și cu mine am vorbit despre asta searatrecută și am hotărât că ai nevoie de un pic de relaxare. Așa că vrem să te scoatem undeva și am rezervat o masă la noul restaurant dintre sat și Tolcaster, "Pana cu fulgi", pentru mâine seară. Au o mâncare grozavă și se dansează.

Făcu o pauză ca să respire, cu ochii ei căprui neliniștiți, iar Jet comentă sec:

— Asta ar mai fi, acum!

Își termină supa și puse bolul gol pe birou.

— Și ce se întâmplă cu Ben? Sau participă și el la această expediție terapeutică?

— Nu o lua așa! Barbie făcu o față lungă și tristă. Am avut grijă de toate. Am să îl duc eu la Alan acasă, mâine după-amiază și poate rămâne acolo peste noapte, ba chiar până sâmbătă seara. Alan a zis că mama lui se va bucura să îl primească. Iar Ben o să sară în sus de fericire când am să îi spun: știi cât de tare i-a plăcut acolo sâmbăta trecută. Iar doamna Taylor are atâta grijă de el.

— Deci hotârea este în mâinile mele.

Jet dădu din umeri, zâmbind. Poate că ei aveau dreptate. De mult timp nu mai ieșise seara din casă și poate că ar fi fost distractiv.

— Atunci rămâne cum am stabilit?

Barbie o privea, cu capul aplecat într-o parte, cu ochii îngustați.

— Fără fasoane? Fără scuze elaborate?

— Nu, fără fasoane. A fost frumos din partea voastră că v-ati gândit. Mă bucur că mergem. Totuși... îi aruncă o privire amuzată în ochii săi strălucitori și albaștrii, ești sigură că nu te deranjează o a treia persoană?

— Și de asta am avut grijă!

Barbie coborî de pe marginea biroului, cu un hohot de râs copilăresc și natural.

— Denny Fox va fi al patrulea. Ne întâlnim cu el aici la ora opt.

Și, luând tăcerea lui Jet și liniștea profundă ce se lăsase în jurul lor ca pe o invitație de a continua cu explicațiile, gânduri:

— După ce am luat ceva de băut la local, Alan a propus să mergem la "Pana cu fulgi". S-a deschis de curând și a vrut să vadă cum e acolo. Este nemaipomenit, așa că ne-a venit ideea să te ducem și pe tine, iar Denny era întâmplător la bar. A venit lângă noi și Alan i-a spus că intenționăm să te aducem și pe tine sâmbătă seara; nu mai știu bine a cui a fost ideea, dar Denny vine și el. Ce-i rău în asta?

Bărbia lui Barbie zvâcni, privind chipul mobil al lui Jet, gura îngustă ca o linie subțire.

— De ce faci fața asta înghețată? Voi doi v-ați cunoscut, în fond. A spus că v-ați mai văzut și înainte, în ziua în care a venit aici la cafea.

Ochii îi sclipiră, poznași.

— E un tip extra. M-am gândit că poate ți-ar face plăcerea să îl reîntâlnești!

Să îl reîntâlnească! Lui Jet i se uscăse gura, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă Barbie ar fi știut ce spune! Acum nu mai avea nici o scuză pentru a da înapoi, nu după ce spusese dejacă se bucură să meargă – cel

puțin nu fără a da niște explicații pe care nu voia să le dea. Îi răspunse lui Barbie, pronunțând cu dificultate.

— Ne-am întâlnit foarte scurt, când domnul Fox a venit aici să-1 roage pe Alan să îi vândă lui casa. Dar eu mă hotărâsem deja să o cumpăr, așa că întâlnirea a fost mai mult decât succintă.

Era o versiune puțin modificată față de adevăr și lăsa multe lucruri nespuse, dar o putea opri pe Barbie de a mai pune alte întrebări referitor la cum se cunoscuseră ei înainte.

— Ahaaa...

Cealaltă fată o măsură lung.

— Și asta îl face încă un străin pentru tine. Iartu nu te simți prea bine în prezența străinilor, mai ales când sunt de sex masculin. Măcar atâta lucru știi și eu despre tine. Știi de asemenea că bărbații nu reprezintă pentru tine mai mult decât tapetul de pe perete. Și eu am fost ca tine. În ultimii cinci ani, pentru mine, bărbații nu au fost decât niște umbre îmbrăcate în costum, sau în ce-or fi fost îmbrăcați. Dar m-am trezit la gândul că nu toată populația masculină a murit o dată cu Toby. Așa că e cazul să îți revii.

Ochii îi jucau supărați.

— Nu îmi pot da seama de ce nu te interesează bărbații – asta este treaba ta – dar cred că ar cam fi timpul să înceapă să te intereseze. Unii dintre ei sunt atât de drăguți! Denny Fox, de exemplu. Trebuie să recunoști că este un tip tare, și este și cumsecade, ceea ce este și mai bine. Și știe să îi facă pe oameni să se simtă bine, așa că la sfârșitul serii sunt sigură că nu ai să îl mai consideri un străin.

Barbie se așeză din nou, ca să descrie calitățile lui Denny așa cum le vedea ea și Jet gândi :

— *Pleacă! Nu mai vreau să aud!*

Însă stătu tăcută să asculte, cu un rictus amar, dându-și acum seama că toată euforia și ochii sclipitori nu i se datorau lui Alan și timpului plăcut petrecut împreună cu el, ci perspectivei de a fi cu Denny în seara următoare. Totul i se datora lui și acest gând o făcea pe Jet să o apuce nebuniile.

— Se pare că este jurnalist, continua Barbie, dar acum e pe cale să își producă propria lui serie de documentare pentru televiziune și conduce o agenție particulară internațională de știri. A reușit multe într-un timp scurt – aproape are treizeci și patru de ani, necăsătorit și...

Atunci ce se întâmplase cu frumoasa Pamela Trent, se întrebă Jet acidă, întrerupând șuvoiul flecărelii lui Barbie. Acum șase ani erau logodiți și urmau să se căsătorească. Oare fusese forțat să îi cumpere un inel de

logodnă, înainte să i se permită să posedacele trup frumos? Probabil că asta îl iritase, atunci când avea prin preajmă vagaboande pe jumătate sălbatice ca Jet Luellyn, gata să îi cadă în brațe, suficient de fără minte ca să îi asculte promisiunile de dragoste eternă, suficient de naivă ca să îl creadă !

Gura lui Jet era contorsionată de durere, ochii i se îngustaseră în două așchii de cerneală înghețată. Își trase în față o coală de hârtie și se întinse după un stilou. Acceptând cu ușurință să fie expediată, dar confundând motivele, Barbie sări în picioare.

— Îmi pare rău. Ar trebui să te las. Nu am vrut să te întrerup, dar am vrut să îți spun despre mâine seară. O, fiindcă veni vorba – se opri lângă ușă, zâmbind peste umăr – dacă nu ai nevoie de mine în după amiaza asta, aș da o fugă până la Tolcaster. Aș vrea să-mi cumpăr ceva deosebit, de îmbrăcat pentru mâine seară.

— Ești liberă să faci ce vrei.

Chipul reflectat de oglinda înaltă cât tot peretele băii era livid din cauza tensiunii, pielea fină era întinsă pe umerii obrazilor, ochii uriași și întunecați, strălucind de încordare.

Jet se întoarse de la oglindă, pufnind dezgustată și se așeză cu greutate pe marginea căzii, cu prosopul înfășurat în jurul ei ca un sarong. Oare de ce îl lăsase să ajungă la ea în acest fel? Era un șobolan și un nenorocit și nu merita furtuna asta de emoții. Barbie spusese că nu mai știea cui fusese ideea ca Denny să îi însoțească. Jet știa. Își croia drum cu coatele prin viața ei, pentru motivele lui drăcești și o folosea pe Barbie. Deși nu-și putea da seama ce spera el să obțină din toată această joacă de-așoarecele și pisica. Cine știe ce îi umbla prin mintea aceea josnică și mincinoasă?

Cunumai o oră înainte, Barbie îl conduse pe Ben, care era foarte nerăbdător și agitat, la ferma lui Alan, unde urma să stea peste noapte. Până atunci, Jet fusese hotărâtă să se eschiveze de la seara organizată la "Pana cu Fulgi". De ce era ea obligată să petreacă atâta timp în compania lui Denny când tot ce își dorea era să uite că el a existat vreodată ?

Arăta suficient de rău pentru a se scuza în ultimul moment, acuzând o migrenă cumplită. Dar înainte de a pleca cu Ben, Barbie nu se putuse abține să nu-și probeze rochia cea nouă, pentru a-i cere părerea iui Jet. Se învârtise prin bucătărie, cu jupoanele de material verde ca jadul fluturându-i în jurul soldurilor, corsajul făcându-i o talie de viespe și lăsându-i umerii goi. Strălucirea excitată a ochilor ei căprui făcuse ca lui Jet să i se întoarcă stomacul pe dos. O pornisepe drumul fără întoarcerecare o duceacătredzrobirea inimii și Jet nu o putea ajuta cu nimic.

Oare ce femeie, în primele faze delirante de pasiune, ar fi ascultat sfatul unei prietene, oricât de bine intenționat era? Chiar dacă Jet i-ar fi destăinuit toată povestea ei sordidă, tot nu ar fi ascultat. Orice femeie crede că poate împlânzi fiara pe care și-a ales-o, chiar dacă o grămadă de alte femei înaintea ei au dat greș.

Puțin mai târziu, când le făcuse cu mâna celor doi, de rămas bun, Jet știuse că scuza cu migrena trebuia să cadă. Dacă nu o putea avertiza pe Barbie referitor la Denny, cel puțin îi putea spune lui să stea departe de prietena ei. Nu avea să rămână pe tușă și să urmărească cum Denny o distruge pe Barbie așa cum o distrusese și pe ea cândva.

Îl va amenința că îi va destăinui lui Barbie și oricui va mai dori să asculte, ceea ce îi făcuse cu șase ani înainte. Și chiar dacă asta nu ar fi modificat atitudinea lui Barbie față de el, numele îi va fi târât în noroi în toată regiunea, iar localnicii îl vor disprețui. Morala, în aceste ferme de deal cu rădăcinile în secolul nouăsprezece, era încă la mare preț.

Se fardă cu mare grijă pentru că arăta ca moartea, apoi își trase fermoarul rochiei negre, fără mâneci, dinjerse de mătase, își prinse decolteul adânc cu o broșă de culoarea ochilor ei și își puse cerceii lungi în urechi. Își prinse tot părul într-o coadă de cal în vârful capului, după moda Edward și privi cu satisfacție în oglindărezultatul final. Arăta controlată, rafinată, costisitoare – la olume întregă distantă de acea vagaboandă nespălată, pe jumătate sălbatică, din mintea bolnavă a lui Denny. Avusese grijă să se asigure de asta cu o încăpățănare care venea din adâncurile ei.

Iar încrederea în sine îi fu întărită atunci când Alan la volanul modestei sale limuzine, remarcă:

— Ar fi trebuit să-ti păstrezi BMW-ul, Jet. La felul în care arăți, nu ar trebui să te sui în altceva.

— Și mie, ce fel de mijloc de transport crezi că mi s-ar potrivi? Întrebase Barbie de lângă el, pe bancheta din față, întorcându-se în spate să îi arunce o privire lui Jet. Un cal și o căruță?

— Nu mă prinzi, ripostase Alan, refuzând să intre în joc, dar cu zâmbetul unui bărbat care găsisese ceea ce căuta. Iar acest zâmbet îi întări lui Jet hotărârea de a-1 îndepărta pe Denny Fox, pentru că, dându-i-se mână liberă, Alan ar putut-o face pe Barbie să-i răspundă la sentimente.

Când sosiră, el se afla deja acolo, în barul elegant mobilat și luminat discret. Inima lui Jet sări de la locul ei, cu ochii ațintiți fix pe el. Nu avea voie să arate atât de uimitor de atrăgător, cu umerii largi și șoldurile înguste, puse în evidență de croiala superbă a costumului închis la culoare pe care îl

purta, cu albul imaculat al cămășii care îi accentua bronzul pielii, cu părul mai ondulat, mai bogat.

Se întoarse când auzi salutul lui Barbie.

— Bună, Denny !

Se îndreptară către o masă retrasă, într-un separeu.

După ce se așezară, făcu semn unui chelner și comandă băuturi, ceru menu-ul și spuse :

— Arăți încântător, Barbie. Dar ochii nu îi părăseau chipul lui Jet.

Își bău la repezeală Martini-ul sec. Trebuia să facă ceva să își tempereze conștiința faptului că era alături de el, care îi alerga prin vene ca argintul viu, așa că i se păru o idee bună să mai ia ceva de băut.

Se comporta impecabil, fermecător și civilizată. Nu se simțea nici un semn al urii profunde pe care osimțea față de ea. Dar știa că ura era acolo; i-o văzuse în ochi, i-o auzise în voce, i-o gustase de pe buze...

Jet clipi pentru a îndepărta acest gând. Pielea îi fii străbătută de un frison nervos și Denny îi atinse cu degete mângâietoare și ușoare ca fulgul pielea goală a brațului.

— Ți-e frig, Jet ?

— Nu, nu! Mi-e bine.

Se feri de el, simțind cum se îmbujorează toată, iar când întâlni privirea uluită a lui Barbie, se lansă intenționat într-o conversație ușoară, cu exact atâta amuzament detașat și zâmbet cât să nu dea de bănuț.

Când Denny propuse să meargă la mașină, se ridică grațioasă în picioare, știind că nu va fi în stare să înghită nimic din cauza nodului pe care îl avea neconținut în stomac. Denny conduse tot drumul către restaurant, cu mâna pe brațul lui Barbie, care stătea cu fața luminoasă întoarsă spre el, cu capul aplecat pentru a auzi ce-i spunea.

— De abia așteptam seara asta, remarcase Alan vesel, alături de ea. Nu-i așa că Barbie arată bine? Nici nu ai crede că poate avea un copil de cinci ani.

— Arată foarte bine, aprobă Jet cu o voce egală.

Oare bietul om nu-și dădea seama ce se întâmpla? Nu putea simți actul de seducție carese construia chiar sub nasul lui? Dar el nu îl cunoaște pe Denny așa cum îl cunoșteaea. Tot ceea ce vedea Alan era un bărbat atent față de o femeie drăguță. Nu observa cum ochii lui Denny flirtau cu Barbie și împietreau când o priveau pe ea?

— Barbie mi-a spus că ești o scriitoare cu oarecare reputație.

Ochiului Denny erau sardonici, studiind-o pe Jet pe deasupra mesei, cu zâmbetul ușor neîncrezător, ca și cum nu ar fi crezut-o capabilă să scrie nici o listă de cumpărături.

Jet întâlnește ochii lui Barbie, văzu ușoara negație a capului și știe că identitatea lui Roger Blyde nu fusese divulgată. Acordă toată atenția fetei de pepene rece, pe care îl învârtea în farfurie, în timp ce Denny, o dată ce făcuse începutul, se lăsă pe speteaza scaunului și continuă:

— Nu pot spune că am dat peste vreo carte semnată Jet Luellyn. Aș putea împrumuta un exemplar?

Vocea îi era moale, dar ochii o sfredeleau ca niște ace.

— Sau mi-ai putea da numele editorului tău și titlul ultimei apariții ca să o cumpăr și eu. Probabil crezi că se cuvine să plătească pentru propriile mele plăceri?

Dublul înțeles al vorbelor lui făcu să i se înroșească obraji. Făcuse și mai înainte aluzie că ar fi o târfaa de clasă și simți nevoia să îl pocnească. Își puse cu grijă lingurița jos, ridică încet paharul cu vin, privindu-l pe deasupra lui, cu ochi lipsiți de expresie.

— Da, cred că ar trebui să plătești pentru propriile tale plăceri. Dar mă îndoiesc că ai făcut-o vreodată.

— Cine mai vrea niște vin? Barbie? Jet?

Alan umplu ochi paharele, cu un zâmbet forțat, congestionat la față. Apoi el și cu Barbie începură să vorbească amândoi deodată, repede, încercând să detensioneze o situație pe care nu o înțelegeau.

Jet participă puțin la conversație în timpul mesei și mănâcă și mai puțin. Mâncarea excelentă i se răci în farfurie și bău mai mult vin decât s-ar fi convenit. Dar cantitatea neobișnuită de alcool nu o ajută, nu o relaxă la modul la care sperase. Era încă iritant de conștientă de prezența lui Denny, de fiecare gest al lui, de fiecare inflexiune a vocii, de fiecare respirație. Ar fi putut fi aici singurii doi oameni, închiși într-o capsulă de emoții în care nu mai avea loc nimeni altcineva, cu excepția faptului că, pentru el, ea era invizibilă.

După acea remarcă cu două tăișuri pe care o făcuse mai devreme, nu îi mai adresase nici un cuvânt și nu mai privise în direcția ei. Tot farmecul, atenția și conversația plăcută și le îndreptase către ceilalți doi. Jet și-ar fi dorit să-l poată expedia la fel de ușor din gândurile ei și deplânse slăbiciunea care o făcea să îl simtă ca pe o prelungire a ei însăși.

Erau câteva perechi pe micul ring de dans; muzica era lentă și plăcută. Denny se ridică în picioare și întinse o mână către Barbie cu un zâmbet insistent:

— Dansezi cu mine?

Jet se întoarse pe jumătate, către Alan, cu spatele la ringul de dans. Nu dorea să o vadă pe Barbie în brațele lui Denny. Alan spuse:

— Drăguț local. Chiar aveam nevoie de ceva mai deosebit în zonă. Te simți bine ?

— Da, mulțumesc.

Jet răspunse politicoasă, încercând să zâmbească. Își sorbi cafeaua, dorindu-și să nu fi venit. Seara, deja interminabilă, părea că va mai continua ore în șir.

— Ar trebui să te relaxezi mai des, îi spuse Alan, iar îngrijorarea i se putea citi pe chip. Barbie spune că zilele astea ai fost atât de tensionată că erai gata să pocnești.

— Vorbește prostii...

Jet vorbise tăios, încercând automat să se disculpe. Dacă Alan credea că ea chiar se relaxa acum, atunci greșea profund.

Fu puțin muștrător când îi spuse :

— Cred că Denny a fost un pic deranjat că nu i-ai vorbit despre cărțile tale. Mi-a stat pe vârful limbii să-i dezvălui și lui secretul nostru.

Îi replică brutal:

— Mă bucur că nu ai făcut-o !

— Știi. Cred că ești nebună. Eu, dacă aș face ceva, orice, pe numele meu, aș vrea ca lumea să știe cât am fost de deștept.

— Știi cum gândesc eu. Îmi place să-mi păstrez anonimatul. Și nu vreau ca Denny Fox să intreîn viața mea privată – nu mai mult decât a făcut-o deja, gândi ea cu amărăciune. Ridică din umeri și schimbă subiectul:

— Haide să o lăsăm baltă. Mai bine spune-mi ce se aude cu sistemul tău de irigații.

Alan ar fi vorbit bucuros ore în șir despre ferma sa. După moartea tatălui său, porniseniște planuri vaste de modernizare, făcând împrumuturi substanțiale ca să-și finanțeze ideile și era copilăros de fericit că treburile ieșiseră bine. Dar, cu tot interesul lui pentru acest subiect, ochii îi alunecau regulat către spațiul din spatele lui Jet, cu ochii ușor răniți.

Jet era acut de conștientă de trecerea timpului, de schimbarea ritmului muzicii, când o melodie se sfârșea și alta începea Denny cu siguranță că nici nu ar fi visat să îi permită lui Alan vreo mișcare !

— O face pe Barbie să se simtă bine.

Vocea lui Alan era grea, capul îi alunecase pe umeri.

— Ai vrea să dansezi? Trebuia să te întreb mai devreme, dar mă știi – adu-mă la subiectul fermei și uit de toate celelalte.

— Nu, mulțumesc.

Jet zâmbi, adăugând:

— De ce nu îi întrerupi? Dansează și tu cu Barbie. Este o țară liberă.

— Nu sunt prea tare la genul ăsta de întreceri. Am numai două picioare.

Jet zâmbi la auzul tonului lui mohorât, apoi se întoarse șovăitoare și văzu ce voise el să spună. Denny și Barbie se mișcau ca o singurăființă în ritmul senzual, cu pași perfect armonizați, capul ei strălucitor fiind așezat, cu o expresie visătoare, pe reverul închis al costumului carei înveșmânta umerii largi.

Trupul lui Jet fii străbătut ca de un pumnal de ceva amar și fierbinte ca un vârtej de gelozie pură. Speriată de natura necontrolată a reacției ei, închise ochii, tremurând. Nu putea fi geloasă! Nu se putea! Era o nebunie din cele mai autodistrugătoare.

Dând drumul unei respirații lungi și nesigure, se întoarse iar cu spatele către ringul de dans și acceptă o țigară din pachetul pe care Alan i-1 oferea. Inhală profund, spunându-și că gelozia nu avea nimic de-a face cu ce se petrecea. Reacția îi fusese cauzată de grija pentru prietena ei și atâta tot.

Barbie era pe cale de a se îndrăgosti de Denny; toate indiciile duceau acolo. Trecuse mult timp de când nu mai fusese în brațele unui bărbat și, după cum singură recunoscuse, începea să iasă din starea de îngheț emoțional ce urmase morții lui Toby. Era gata pentru a se îndrăgosti iar. Tragedia era că Denny Fox apăruse într-un asemenea moment de cumpănă al vieții ei. Oare de ce nu putuse fi Alanbărbatul care săîi trezească sentimentele adormite ?

Văzând privirea tulburată cu care Alan fixa ringul de dans, Jet se adună și propuse cu un ton categoric :

— Întrerupe-i la sfârșitul acestui dans. Lui Barbie nu o să-i pese că nu ești chiar Fred Astaire! Cred că ghicesc ce începi să simți pentru ea și merită să lupți pentru ea. Așa că dă buzna!

Venise aici cu singura intenție de a-1 îndepărta pe Denny și era cam timpul să o facă. Dar Alan nu mai avu nevoie de alte încurajări pentru că cei doi tocmai se reîntorceau la masa. Barbie, îmbujorată și grozav de drăguță, își pipăi obrazii încinși și pufni:

— Sunt terminată!

— Nu chiar atât de terminată încât să nu dansezi și cu mine!

Alan fu în picioare, cu o asemenea privire rugătoare, încât Jet turbă de furie cu gândul la ce făcea Denny.

— Tu ce crezi?

Barbie chicoti, alunecându-i în brațe și Jet îi urmări din priviri, văzând expresia de încântare, aproape comică, de pe fața lui Alansifelul în care o ținea, ca pe o piesă fragilă de porțelan care s-ar fi putut sparge sub mâinile lui aspre de fermier.

— Secretara ta este o fată încântătoare.

Denny se așezase în partea opusă ei, rezemat de scaun, cu fata umbrită, departe de lumina lumânării ce ardea pe masă între ei.

— Și mult prea bună ca să îi dai tu târcoale și ca să o prostesti.

Jet își aruncase vorbele așa cum scuipe o pisică. El îi oferise exact introducerea de care avea nevoie, iar ea intrase în joc și nu avea de gând să dea înapoi.

— Las-o în pace. Este vulnerabilă.

— Geloasă, Jet ?

— Cred că ți-ai ieșit din mințile alea josnice!

Simți, mai mult decât văzu, cum ridicasescort din umeri și îi spuse mușcător:

— Eu țin la Barbie și nu am de gând să stau să o văd amestecată și apoi scuipată. Nu vreau să treacă și ea prin ce am trecut eu.

— Lipsesc viorile, spuse el cu răutate. Dar, ca să fiu mai precis – se aplecă înainte și lumina tremurătoare a lumânării dădu trăsăturilor lui puternice o frumusețe dură și masculină – vezi-ți de treburile tale. Barbie este o femeie în toatăfirea; nu are nevoie de guvernantă. Și acum...

Disprețul se topi în vocea lui, înlocuit cu o politețe indiferentă și rece:

— Mai vrei cafea? Sau vrei să dansezi?

— Am băut atâta cafea cât mi-a trebuit și nu dansez cu nemernicii.

Cuvintele țâșniseră înainte ca ea să poată gândi și știu că făcuse o mare greșală, când îi văzu gura contractându-se. Mâna îi zvâcni din manșeta îngustă de in alb, încleștându-se pe încheietura ei subțire și trăgând-o în picioare.

Dacă nu dorea să se dea în spectacol în public, nu avea altceva de făcut decât să se lase târâtă pe ringul de dans. În brațele lui, se mișca bățoasă, încercând să se ferească de atingerea trupului lui vânjos.

— De ce nu mă lași în pace? Îl întrebă cu disperare amară când șoldurile lui le atinseră pe ale ei, topind-o într-un fel de care îi era rușine.

— Niciodată nu am să fac asta – mai bine ai ține minte.

Mâna i se încordă, trăgând-o mai aproape, cu respirația caldă pe obrazul ei, cu voce joasă, dar aspră.

— Te-am pândit timp de șase ani. Acum este rândul meu. Am așteptat prea mult acest prilej ca să îl las să-mi scape. Vreau să știi și tu cum este când aproape că înnebunești.

Jet încercă să îi asimileze spusele în timp ce dansau în tăcere. Nu putea pricepe nimic din ce auzea. O înspăimânta. Intensitatea aversiunii lui o speria. Poate că era nebun – cu adevărat bolnav ! Acest gând o făcu să se clatine, pentru că nu știa ce putuse face pentru ca el să se simtă așa.

Dar îi era greu să gândească cu claritate când era pe cale de a simți în mod vital orice mișcare a trupului lui – atingerea coapselor, felul în care o ținea strâns lipită de el, de la piept până la șolduri, căldura amestecată a trupurilor lor, mișcarea plină de erotism a cărnii, creând o intimitate de o intensitate dureroasă.

Cu fața încinsă, simți răspunsul rușinos al propriului ei trup față de al lui, simți cum i se întăresc sânii, cum i se încordează mușchii stomacului, cum i se accelerează respirația, pe când încerca în zadar să oprească valul fierbinte de dorință care urca în ea.

Era dezgustată de ea însăși. Îl cunoștea, știa ce era el, și cu toate astea, trupul ei îi răspundea, cu o grabă lipsită de judecată pe care nici bunul simț, nici înțelegerea, nici măcarmândria de modă veche nu o putea împiedica.

Făcând un ultim efort de a controla situația care degenera rapid, luptă cu dorința nebună de a se lipi și maistrâns de el și spuse :

— Dacă nu stai departe de Barbie, am să fiu obligată să îi povestesc cum te-ai purtat cu mine. Nu vreau să fac asta – nu este ceva cu care să mă mândresc – dar o voi face dacă va trebui.

— Nu aș face-o, să fiu în locul tău.

Cuvintele leneșe și arogante îi rețezarășoapta furioasă.

— Așa cum este acum, Barbie te admiră. Nu ți-ar conveni ca această impresie să se clatine, nu-i așa? În fond, ce se întâmplă cu tine ? Nu poți vedea cum i se dă atenție și unei alte femei ?

Se smulse de lângă el, croindu-și loc printre celelalte perechi de pe ringul de dans. Merse la toaleta pentru doamne, bucuroasă pentru liniștea care îi permitea să-și adune toate emoțiile și furia sub un anumit control.

Acest bărbat era periculos. Arogant, mincinos, amăgitor, afemeiat – și pe deasupra, nebun!

Nu avea de gând să stea departe de Barbie, nu înainte de a se plictisi de ea. Și, în același timp, își continua și jocul bolnav. Îi vorbise despre răsplată și astă-seară îi spusese că a pândit-o – trebuie că își ieșise din minți! Nu mai era același bărbat ca acel Denny pe care ea îl iubise, cândva, în totalitate.

Se așază pe scăunelul tapisat cu mătase din fața oglinzii și își aranjă părul din automatism, cu ochii umbriți. Va trebui să îi spună lui Barbie adevărul și să se roage ca bunul simț al roșcatei să poată trece peste toate. Nu putea sta nepăsătoare să vadă cum va fi rănită fără să încerce măcar să o avertizeze.

— Aici erai!

Vesela roșcată în cauză intră ca o vijelie în cameră.

— Am comandat o ultimă băutură și ne întrebam unde puteai fi.

Barbie se lăsă să cadă pe un alt scăunel, alături de Jet, și o privi, cu capul aplecat într-o parte.

— Nu mai țin minte de când nu m-am mai simțit atât de bine. Tu ții minte? Amândouă am trăit ca două călugărițe prea mult. Dar, ca toate lucrurile bune... Bărbații întotdeauna se agită cu plecatul acasă. Nici nu mi-am dat seama că s-a făcut două noaptea, până când nu mi-aspus Alan că peste patru ore trebuie să mulgă vacile.

— Cerule! Doamne! Atunci e cazul să o pornim!

Jet se prefăcu surprinsă, deși, în sinea ei, simțise ca și cum seara ar fi durat un an. Aranjându-și rochia de mătase care îi cădea pe lângă șolduri, rămase fără grai de spaimă când Barbie, ieșind vioaie pe ușă înaintea ei, îi spuse într-o doară:

— Alan mă conduce la el acasă. Am să dorm acolo, ca să pot sta mâine cu Ben. I-am spus că nu te superi, chicoti ea, pentru că sâmbăta este ziua mea liberă. Așa că Denny te conduce pe tine, ca să-1 scutească pe Alan de un ocol.

Capitolul șase

Tensiunea din interiorul mașinii era greu de suportat. Denny conducea Porche-ul negru cu o viteză care făcea prăpăd din nervii lui Jet și așa foarte încordată. Dar conducea bine, trebuia să recunoască. Îi spusese că îi plac mașinile de viteză și, cel puțin în această privință, nu o mințise!

Când o luară pe drumul către Tipper's Batch, îndreptându-se spre dealuri, farurile tăiară un tunel luminos prin întuneric, iar marginile drumului se profilă mai aproape, întunecate, ferme care îi înconjurau, făcând-o să se simtă și mai tare izolată alături de el.

Nu scoaseră un cuvânt pe tot parcursul drumului. Jet își ținuse mereu capul sus, cu privirile ațintite în întunericul insondabil, cu pumnii încleștați în poală. Apoi vocea lui spuse răspicat:

— Ți-ai pierdut limba ?

Sări ca și cum ar fi întepat-o cu un ac. Denny continuă:

— Nu ți-a spus nimeni până acum că e prost crescut să stai îmbufnată? Chiar o invidiezi pe Barbie că pleacă o zi întregă de lângă tine? adăugă moale și Jet strânse din dinți.

— Cine-i îmbufnat? Nu pot spune că mi-ai încântat urechile cu o conversație plăcută. Oricum, nu avem ce ne spune unul altuia.

Se prefăcu că nu o aude, că nu îi înțelege aluzia de a o lăsa să coboare la cotitura către Foundlands. Întoarse volanul fără efort pe potecă și scrâșni:

— Te-ai hotărât, în sfârșit, să îi dai un picior în fund iubitelui tău? De asta face jocul ăsta cu Barbie? Sau ești supărată că a avut bunul simț de a te părăsi pentru ea?

— Nu știi despre ce vorbești, țipă ea.

Apoi, cu gura arcuită într-un zâmbet ușor, la gândul ce îi trecuse prin cap:

— Poate că tu ești ăla supărat. Ai flirtat cu ea toată seara și cu toate astea a plecat cu Alan. Ce nu a mers? Ți-ai ieșit din mână? Nu îți mai pică atât de ușor acum?

Pocni din limbă, simtindu-se ușurată șinepășătoare când mașina frână în fața casei ei.

— Așa trece gloria lumii! Era puțin altfel acum șase ani, nu-i așa? Și cum ai reușit să scapi de Pamela Trent? Cu nesimțirea ta obișnuită, bănuiesc. Dar nu-mi spune; nu mă interesează.

Pusese mâna pe clanță, așteptând vreun comentariu acid drept răspuns la provocările ei intenționate. Aruncându-i o privire distantă, alunecă din

mașină și ieși în aerul binecuvântat și răcoros al nopții, uimită de tăcerea lui deplină. Faptul că nu replicase la ultimele ei cuvinte nu se potrivea cu bărbatul care devenise. O făcea să se simtă neliniștită.

Jet trânti portiera și se grăbi către casă, cu pielea de pe ceafă înfiorată. Aproape că se așteptase ca el să o urmărească, să îi tragă palma verbală pentru felul în care îl jignise, făcând aluzie la lipsa lui de virilitate. Iar asta nu era adevărat, Dumnezeu știa că nu era adevărat. Propriul ei trup îi spusese că acum era mai periculos din punct de vedere sexual decât fusese vreodată.

Dar nu auzi sunete de pași care să o urmărească, doar oftatul blând al unei adieri și țipătul îndepărtat al unei bufnițe.

Și casa era tăcută, iar Jet închise ușa în urma ei, sprijinindu-se de ea, cu respirația sacadată. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, stând acolo, în întuneric, pândind zgomotul motorului. Nu auzea nimic. Oare ce făcea el? Stătea în mașină, privind, așteptând? Nervii ei erau într-o tensiune mută.

Deodată, ușa din spatele ei se deschise cu violentă, aruncând-o cât colo. Se întoarse și se propti în ușă cu toată greutatea ei, blestemându-se pentru cât fusese de proastă. Degetele îi cotrobăiau după siguranță – oare de ce, Dumnezeu, nu închisese ușa după ea?

— Nu ai de gând să mă inviți la o cafea?

Era acolo, înăuntru, cu ea, cu ușa deschisă larg, fără efort, în ciuda tuturor strădaniilor ei, cu silueta întunecată umplând tot cadrul.

Căută după comutatoare și aprinse lumina, cu gura uscată, contractată într-o linie subțire și izbucni:

— Ieși afară!

— Bune maniere, bune maniere !

Scutură încet din cap, ca o parodie a unei dezaprobări. Dar ochii aurii erau duri, măsurând-o, dezbrăcând-o de învelișul rafinat.

— În fond, la ce mă puteam aștepta, cutrecutul tău "O târâtură", mi-au spus cei din sat. "Lăsată să umble sălbatică, de capul ei, umblă nopțile pe afară de n-are treabă". Și nu o reține nimic să și le petreacă, în fân, cu primul bărbat care se nimereste pe acolo, adăugă el cu sălbăticie.

Se întoarse pe călcâie, îndreptându-se către bucătărie și Jet auzi cum curge apa la robinet, clinchetul ibricului și al cănilor.

Fir-ar să fie ! Era josnic ! Murdar ! Nu se mulțumea că o sedusese, că îi făcuse promisiuni pasionate pe care nu avusese de gând să și le țină, dar umblase prin sat și pusese întrebări viclene, răscolise gunoiul. Dar nu avea să îi spună că nu fusese nici un gunoi de scormonit, că povestea ei era a unei ființe neglijate și lipsite de dragoste. L-ar fi văzut mai degrabă putrezind în

iad, înainte să încerce să se justifice fată de el ! Și, mai înainte, trebuia să îl dea afară din bucătărie !

Tocurile subțiri și înalte ale sandalelor ei de seară țcăniră furios când străbătu holul, cu chipul descompus de mânie, cu ochii uriași, sclipind ca două bijuterii. Zvârli ușa, urlând :

— Dacă nu ieși imediat din casa mea, am să telefonez la politie !

— Ia niște cafea și taci, spuse el cu voce plictisită, cu spatele la ea. De ce toate istericalele astea? De ce ți-e frică?

"De tine", șopti ea în gând, aceste singure cuvinte pulsându-i în creieri. Dar nu i-ar fi dat satisfacția de a recunoaște. Era prea de tot, și prea aproape, chiar în aceeași cameră, respirând același aer, amintindu-i lucruri pe care ar fi trebuit să le uite.

Conștientă de trupul lui suplu și puternic, de fața dură și frumoasă pe care o întoarse deodată către ea, fu forțată să recunoască dorința insuportabilă pe care i-o deștepta, dorința pe care o credea stinsă de șase ani.

Își scoase cravata. Cămașa îi era deschisă la gât lăsând să se vadă un început de păr cârlionțat și auriu, care ea știa că îi coboară pe piept. Dorea să îl atingă, fiind cu mult mai speriată acum de ea însăși pe cât fusese mai înainte de el.

Denny turnă cafea pentru amândoi, apoi își scoase haina, o aruncă pe speteza unui scaun și Jet spuse aspru:

— Nu te face prea confortabil; nu ai să stai prea mult.

Gura lui fermă zâmbi către ea:

— Am să plec când am să fiu gata.

— De ce ?

Ochii ei agitați se întunecară și vocea i se îngroșă.

— De ce ai mai venit aici? Știi ce gândesc eu despre tine și mi-ai arătat cât se poate de clar că și tu mă urăști într-atât încât nu poți să mă vezi în ochi.

— Te urăsc pentru ceea ce ești, răspunse el repede. Dar găsesc că *arăți* foarte provocatoare.

Dintr-o dată, tensiunea sexuală deveni atât de intensă, încât le blocă până și aerul din plămâni. Ochii lui migdalați, chihlimbarii, o dezbrăcau, iar gura lui avea un contur senzual. Jet se mișcă neliniștită, cu inima bătând nebunește când șopti:

— Tu nu știi cine sunt eu. Nu mă cunoști!

— O, ba te cunosc, Jet !

Făcu un pas către ea, către chipul ei, din care se scursese tot sângele, cuprinsă fiind de demult-uitata dorință fizică, redeșteptată de apropierea lui.

— Mi-am făcut o ocupație din a te cunoaște. Și chiar dacă nu aș fi fost în stare să adun toate bucățelele eu însumi – ceea ce am făcut-o -tot aș fi aflat-o din sursă directă. Unchiul tău a fost foarte explicit.

Se apropie, o venă pulsându-i ritmic pe tâmplă, cu chipul împietrit.

— Într-un fel sau altul, te cunosc la fel de bine cum mă cunosc pe mine însumi.

Jet făcu un pas înapoi, impresionată de ceea ce îi citea pe față, cu ochii larg deschiși, cu pupilele dilatate, până ce nu mai rămăsese decât un inel subțire de safir strălucitor în jurul lor. Mâinile lui se ridicară pentru a-i cuprinde carnea umerilor într-o strânsoare dureroasă și o trase către el, cu voce moale și amenințătoare:

— Deci, ce-ar fi să-mi pun teoria în practică? Vrei ?

Capul lui coborî, înainte ca ea să poată mișca, gura lui îi strivi buzele, luând-o cu brutalitate în stăpânire. Pe când îi prăda buzele, îi putu auzi respirația gâfâită și se zbătu înnebunită, încercând să scape. Dar el o strânse mai tare, într-atât încât îi simțea bățile grele ale inimii. Încet, își îmblânzi sărutul, gura lui seducându-o în loc să o pedepsească, buzele mișcându-i-se senzual, deschizându-le pe ale ei, cu mâinile plimbându-i-se experte de-a lungul spatelui și pe coapse.

Geamătul de protest al lui Jet se stinse în fața mângâierilor lui, care o făcură să tremure slăbită, cu oasele topindu-i-se, cu simțurile aprinse într-o izbucnire de dorință.

"Așa ceva nu se poate întâmpla", gândi ea amețită. Cu șase ani mai devreme o ținuse în brațele lui și carnea i se topise la atingerea lui, iar acum magia era aceeași și nu putea lupta nicicum împotriva ei.

— Nu... Te rog, nu...

Cuvintele îi erau înecate, iar ea se lupta să își păstreze ultimele rămășițe șovăitoare de auto-control, cu lacrimile sclipind pe sub gene. Dar buzele lui se jucau cu gura ei și începură să îi frământa leneșe bărbia, coborând încet de-a lungul gâtului.

Nedeslușit, era conștientă de mâinile lui pe spatele ei, desfacându-i fermoarul rochiei. Dar în ea se redeșteptase o dorință prea mare pentru ca strigătul de protest să fie ceva mai mult decât un geamăt înfundat.

Rochia alunecă pe podea și ochii lui aprinși de febră îi scormoniră trupul, îmbrăcat numai în mătase palidă și dantelă. Ea tremura nestăpânit, cu

respirația la gură, când mâna lui i se rotunji pe unul dintre sâni, dând la o parte părerea dedantelă mătăsoasă, iar degetele lui suple se mișcară, cu o experiență răscolitoare, pe sfârțul ei întărit. Ani întregi de stăpânire, de auto-disciplină înghețată, pălră ca și când nu ar fi existat, când capul arămiu coborî și buzele lui o posedară.

În ciuda faptului că se știa pornită pe un drum fără întoarcere, al autodistrugerii, își înfipse degetele în părul des, simțind oasele tari de dedesubt. Capitularea în fața dominației lui fu subînțeleasă din felul în care respirația i se acceleră, potrivindu-se cu a lui, după arcuirea trupului care se apropie de el, cu mintea pierdută într-un vârtej de dorință.

— O, Denny... Denny... Murmurul răgușit părea că aparține altei femei, pierdute în trecutul amintirii aparținând unui alt timp, unui alt spațiu. Dorințele instinctive care ieșeau acum atât de violent la suprafață erau ecouri ascuțite ale aceluia frumos timp de basm, când se aflase pentru prima dată în brațele lui, agățată de el, iubindu-1...

Brațele i se agățară din nou, dornice, fără rușine, iar el înlătură și ultima bucățică de dantelă de pe ea, cu ochii ațintiți pe trupul ei, ca o amintire dulce-amară a felului în care oprivise atunci când i se oferise.

Îl dorea. Durerea provocată de dorința nesatisfăcută o chinuia. Nu mai putea nega și nici nu mai voia să o nege. Mâinile i se mișcară într-un gest de implorare, cu ochii tulburați de dorință, în timp ce el o susținea la o lungime de braț și îi devora gratia subțire a trupului.

— Denny...

— Târfă!

Ochii i se ridicară și îi întâlni privirea uluită de a recunoaște ura amară în adâncurile despicăturilor lor galbene.

Își îndepărtă mâinile, ca și cum contactul cu pielea ei i-ar fi produs scârbă și se întoarse pentru a-și lua haina.

— Deci, am dovedit că am avut dreptate, lovi el în continuare. Ești a oricui, nu-i așa? Te-aș fi putut avea uite-așa!

Își răsfiră degetele batjocoritoare sub nasulei.

— Începuseși să mă rogi – puțin îți păsa de ceea ce simt eu față de tine. Mă dezgusti! Dar am să mă întorc. Și să nu gândești că pot fi împăcat.

O porni către ușă, cu haina aruncată pe un umăr.

— Pretinzi că am fost eu primul, dar ce s-a întâmplat cu ceilalți – bieții de ei, Dumnezeu să-i ajute! Probabil că i-ai scos din minți. Așa că acum știi și tu cum este. A fost o lecție pe care trebuia să ți-o dea cineva. Bună, nu-i așa ?

Jet era bolnava, zdrobită, atât de rușinată de ea însăși încât și-ar fi dorit să se trântescă la pământ și să moară. Tremurând de suferință, rămase în bucătărie până ce auzi portiera închizându-se și-murmurul motorului pornit.

Apoi, cu degetele tremurătoare, își adună hainele risipite, strângându-le la piept și urcă împleticit scările. Baia fierbinte, ștersul viguros cu prosopul de după aceea, nu reușiră să înlăture amintirea atingerii mâinilor lui Denny.

Dorințele normale de femeie, reținute atâția ani în spatele barierei de gheață pe care și-o construisese, ieșiseră la suprafață cu o violență care o tulburase. În tinerețea ei inocentă, i se dăruise cu bucurie, iar în această noapte, matură, asprită, probabil mai înțeleaptă, i s-ar fi dăruit iar bărbatului care o ura, care o pândise și o umilise.

Încă îl mai dorea – pe el și numai pe el.

Încă tremurând, Jet se sui în pat, ghemuită și acoperindu-se cu pătura peste cap, încercând să ștergă durerea. Dar durerea nu era exterioară; era aici, înlăuntrul ei, și nu putea fi înlăturată pentru că încă îl mai dorea. În ciuda a tot ceea ce știa despre el, încă îl mai dorea. De neînțeles, îi fusese credincioasă timp de șase ani, în felul ei.

Masca rece și sigură i se așezase din nou pe chip a doua zi de dimineață. Jet lucră sporadic toată ziua, nemulțumită de progresul redus al cărții celei noi. Fu mai mult decât ușurată să audă zgomotul portierelor trântite și sunetele vocilor care o anunțau că Alan îi adusese acasă pe Barbie și pe Ben.

Ben se atârname de mâna lui Alan, țopăind, ciripind ca un stol de păsărele, cu obrăjorii rotunzi îmbujorați de soare și agitație. Barbie, dădu buzna în hol, cu rochia verde pe braț. Purta una dintre cămășile lui Alan, mult prea mare pentru ea și o pereche de pantaloni suflecați la tiv.

— Am fost cea mai mare proastă din lume, râse ea. Când Alan mi-a spus să merg cu el, n-am avut minte. Cred că am fost beată. Îți poți imagina că m-am învățat în jurul fermei, am condus tractorul, am hrănit porcii – în toată splendoarea mea !

— Așa că a trebuit să-i împrumut niște haine de la mine. Dacă nu o făceam, m-ar fi pus s-o aduc înapoi acasă în zori. Păcat, îmi plăcea cum îi stătea în rochia aia.

Ochii lui Alan erau calzi și tandri. Apariția lui Barbie ca un clown nu îi influențase cu nimic.

— Am să învăț să conduc tractorul și combina, când voi avea picioarele destul de lungi. Nu-i așa, Alan? Nu-i așa ?

Ben îl trase pe Alan de mână, făcându-1 atent și Alan îi mângâie părul ciufulit.

— Bineînțeles. Acum mai bine te-ai duce să faci o baie, cum a spus mama. Trebuie să te duci devreme la culcare, ca să fii gata de școală, pentru mâine.

Ben făcu o față lungă, dar ascultă și piciorușele lui sunară ca o mitralieră pe treptele scării. Jet simți o profundă ușurare de a-i ști înapoi. Se simțea mai în siguranță, mai puțin speriată de emoțiile ei primare, înconjurată de sunetele familiare care îi însoțeau mereu pe Ben și pe Barbie.

— Eu mai bine aș merge să mă schimb și săam grijă ca Ben să nu inunde baia.

Ochii lui Barbie alunecară către Alan și Jet spuse repede :

— Pregătesc eu cina. Stai cu noi, Alan ?

Mai târziu, când Jet puse pizza în cuptor, Alan spuse:

— Vreau să mă căsătoresc cu Barbie. Te superi?

— De ce, pentru Dumnezeu, să mă supăr?

Jet se îndreptă, zâmbindu-i amuzată și puținuimită că reușise să i-o spună în acest fel. Era roșu până la urechi și, ca să nu îl pună mai tare la încurcătură, se întoarse la chiuvetă și începu să spele salata, scuturându-și capul când el bolborosi:

— Te-am cerut și pe tine o dată în căsătorie. Te-am iubit ani de zile. Tu rămâi ceva special pentru mine, Jet.

— Amândoi suntem speciali unul pentru celălalt, și amândoi știm asta.

Se întoarse către el și, îi atinse obrazul cu mâna udă, zâmbind când niște picături îi căzură pe gât și el își feri ochii, încercând să depășească un moment dificil.

Era tandru și loaial și simțea, probabil că, însurându-se cu Barbie, o părăsea pe ea, retrăgându-i sprijinul dezinteresat pe care i-1 oferise ani de zile.

— Și amândoi știm de ce ai vrut să mă iei de nevastă. Ți-a părut rău pentru mine și ai fost atât de generos să vrei să ai grijă de mine. Din fericire, am avut bunul simț să te refuz. Ar fi fost o mare greșeală, pentru că, mai devreme sau mai târziu, ți-ai fi dat seama că lipsește ceva. Cred că Barbie este potrivită pentru tine, spuse ea repede, ghicind că el era pe cale să combată cele ce îi spusese, că cererea ei în căsătorie fusese cauzată de milă.

— Ei i-ai spus ceva?

— Este prea devreme. Știu ce simt eu, dar este prea curând pentru ea.

Stătea pe scăunelul de bucătărie, urmărind-o cum taie în felii un ardei roșu și îl pune în castronul cu salată.

— Îi face plăcere să fie cu mine. Ben cu mine ne înțelegem foarte bine, deci aici nu sunt probleme. Dar...

Își ridică umerii largi, ca și cum și-ar fi pierdut speranța.

— Mai este Denny Fox.

— Ce-i cu el?

Jet luă o pâine și începu să o taie, cu chipul sever.

— Ce legătură are el cu toate astea ?

— Seara trecută, când i-am văzut dansând împreună, am putut vedea că o place și eu nu prea sunt tare la genul ăsta de competiții.

— Scoate-ți-1 din minte.

Îi văzu îndoiala din priviri și adăugă repede:

— Stai cât poți de mult cu Barbie. Îl iubește pe Ben și îi place să meargă la tine acasă. Așa că ai un mare avantaj. Nu îi da lui Denny posibilitatea să ajungă lângă ea. Ești mai bun decât o grămadă de el și ar fi o prostă să nu își dea seama! spuse ea cu degetele încleștate pe cuțitul de pâine.

— Ai de gând să hrănești o armată? întrebă Alan strâmb, din nou încrezător, datorită încurajării ei hotărâte și sfatului sănătos.

Jet privi la muntele de pâine pe care îl tăia și oftă adânc. Numai gândul la Denny, numai faptul de a vorbi despre el o tulbura atât de tare încât nu mai știa ce face.

— Așa s-ar părea, aprobă ea cu obidă, privind în sus către plafonul care scârțâia și prin care se putea auzi ceea ce Barbie numea "chinul de a-1 culca pe Ben".

— Mișcă-te, individule! îi spuse lui Alan. Ia-ți coatele de pe masă și ajută-mă să așez farfuriile. Barbie trebuie să coboare imediat, extenuată, după câte îl cunosc eu pe Ben și după masă, ai putea-o invita la o plimbare.

— Bună idee. Ce m-aș face fără tine? completă el bine dispus, așezându-i un pupic pe nas și Jet dădu din umeri.

— Îmi place rolul ăsta de mătușică. Îmi dă un complex de superioritate.

— Termină! rânji Alan, dându-i o palmă prietenească pe spate. Asta pentru că ești nepăsătoare în fața nebunului ăla de Cupidon.

Nepăsătoare! Jet simți iar bine-cunoscutul acum, pumnal care o răscolea în interior și fu gata să plângă. Dar își anină pe față un zâmbet larg și aruncă pe masă o față de masă în pătrățele roșu cu alb, în timp ce Alan scotea un pumn de tacâmuri dintr-un sertar, fluierând printre dinți.

Pizza tocmai ieșea din cuptor, când Barbie își făcu apariția. Arăta proaspătă și îngrijită, într-o rochie de bumbac verde-mentă, de astă dată deloc extenuată de giumbușlucurile lui Ben.

— Mor de foame!

Ochii ei mari și căprui zâmbiră aprobatori lavederea mesei pline, iar Jet, tăind pizza în felii, spuse:

— Dați-i drumul, oameni buni!

Zâmbetul i se șterse de pe față când DennyFox intră pe ușă.

— Îmi pare rău că dau buzna așa! se scuză el moale, și Jet știu că nu îi părea rău cătuși de puțin, când îi întâlni privirile care o studiau. Am venit să îmi iau cravata, adăugă el mătăsos.

— Cravata? zise Barbie ca un ecou, plimbându-și ochii uimiți de la Denny la Jet. Ce cravată?

— Mi-am uitat-o aici noaptea trecută. Ții minte, Jet ?

Fața îi era plăcut curtenitoare, dar luminițele aurii, care îi sclipeau în ochii migdalați, îi dădeau de gol amuzamentul.

Jet se întoarse iute și luă sticla de vin alb pe care o pusese la răcit în frigider, aruncând laconic:

— Probabil că ți-ai lăsat-o în altă parte. Nu este aici.

— Dar mi-am pus haina pe speteaza scaunului, comentă el cu falsă decepție inocentă. Așa că trebuie să fie pe aici, deși nu mai tin minte pe unde am aruncat-o. Aveam altele în minte atunci.

Zâmbetul îi era tigresc, exultând, ucigător și Jet se agățase de gâtul sticlei pe care o ținea în mână. Ar fi vrut să i-o spargă în cap. Venise aici ca să dea de înțeles că noaptea trecută aici se petrecuse o orgie sau cam așa ceva. Oare nu avea nici o limită în încercarea de a o umili?

Pe când el cotrobăia prin spatele mobilelor, Jet îl simțea cum se bucură fiecare clipă de ce face. Văzu sprâncenele lui Alan ridicate de surpriză, ochii întrebători ai lui Barbie și văzu că ei credeau ceea ce voise el să însceneze – și anume că avuseseră o petrecere foarte intimă, aici, în noaptea care trecuse.

Obrajii i se împurpurară, amintindu-și cât de intimi fuseseră cu adevărat și cât de tare o înjosise respingerea lui calculată și brutală. Nu o umilise destul, ca să nu mai fie nevoie și de această șaradă? Fu sfâșiată pe dinăuntru de altă umilință când realizează că sângele care îi urcase în obraji nu putea decât să confirme adevărul acestor implicații degradante.

Se simți bolnavă și bătrână, ieftină. Simți nevoia să urle și să își smulgă părul din cap, când Barbie spuse:

— Se pare că nu este aici, dar nu vrei să rămâi cu noi la masă ?

— Nu, mulțumesc, Barbie.

Zâmbetul îi era dulce, miere pe o față de tigru. Aruncându-i lui Jet o privire prin care îi arăta că știe exact cât de tare o tulbura, continuă:

— Mi-am petrecut după-amiaza cu niște prieteni de-ai mei, la conacul Withington, Arthur și Molly Trent. Molly totdeauna insistă pe ceaiurile astea de modă veche de sâmbătă. Pamela s-a întors – că veni vorba, anunță el pe ton de conversație, cu ochii la Jet.

— O ții minte? Splendidă fată.

Se așeză. Nu dorea să mănânce, dar nici nu pleca, gândi Jet acru. Acceptă paharul de vin pe care Alan i-1 oferi, cu ochii încă ațintiți pe Jet.

— Pam și cu mine am petrecut o oră încântătoare, amintindu-ne de trecut.

— Pot să jur că așa a fost! spuse Jet acidă, apoi își dori să nu o fi luat gura pe dinainte, pentru că Barbie îi aruncă o privire foarte ciudată și Denny rânji pe fată. Nu voia să îl distreze, în nici un context.

Își așeză tacâmurile pe masă; mâncarea îi făcea silă. Încă nesătul de toată umilința pe care-o provocase de fiecare dată, flirta, în plus, cu Barbie și se învârtea și în jurul Pamelei Trent. Oare Pamela era la fel de dornică să îi cadă iar în brațe, cum fusese ea? Văzând zâmbetul încântat de pe fata lui frumoasă, Jet avu impresia clară că așa era.

Capitolul șapte

Jet urca încet pe potecă și bluza subțire de bumbac i se lipea de piele. Această vară bătuse probabil recordul: nouă săptămâni fără ploaie, fără nici un semn de schimbare în vremea fierbinte și apăsătoare. Deja pământul se crăpase, ars de soarele torid și spiritele fierbeau.

În ce privea spiritele, vina nu putea fi dată numai pe soare, trebui ea să admită. Șase săptămâni trecuseră de când Denny părăsise pentru ultima dată Foundlands, după ce lăsase o impresie absolut eronată despre relațiile dintre ei în mințile lui Barbie și Alan.

Șase săptămâni în care nimeni nu îl văzuse, nimeni nu mai auzise ceva despre el. Tipper's Hollow era gol și ferecat. Denny probabil că se întorsese la Londra, cufundat în muncă. Absența lui ar fi trebuit să-i ofere lui Jet un sentiment deșurare. Ar fi trebuit. Dar nu fusese așa. Numai gândul unei posibile reînțarceri, a unei posibile apariții la orice oră din zi sau din noapte făcea, discret dar categoric, să i se accentueze tensiunea interioară deja existentă.

Se forța să scrie în fiecare zi, dar rezultatul nu era grozav, calitatea muncii produse aflându-se, după părerea ei îngrijorată, sub așteptări. Stilul viu și incisiv al scrierilor ei se estompase, personajele nu mai aveau aceeași viață viguroasă, șocantă chiar, care fusese una dintre calitățile cărților ei. Și, din nefericire, deși probabil că inevitabil, neliniștea ei se pare că îi contaminase și pe cei din jur.

Singura dată când Barbie făcuse vreo referire la aluziile lui Denny fusese într-o seară, în urmă cu mai bine de cinci săptămâni, când Jet călca și Barbie stătea ghemuită în fotoliul de lângă bucătărie, cu un teanc de lucruri de cârpit în brațe. În mod normal, ar fi trebuit să fie un șuvoi de conversație între ele, dar tăcerea stânenită nu fusese întreruptă decât de întrebarea crispată a lui Barbie:

— Ce este între tine și Denny Fox ?

Cuvintele făcuseră să i se strângă stomacul și o luă amețeala numai la auzul numelui său.

— Ce vrei să spui ?

Încercase să pareze, cu o expresie aparent neinteresată, fără a trăda nimic din ce simțea înăuntrul ei.

Barbie spusese ferm :

— Nu încerca să mă duci. Ceva nu merge în treaba asta și dacă nu mi-o poți spune mie, atunci cui? Adineauri arătai, cum să-ți zic, hăituită. Și eu bănuiesc că este în legătură cu Denny Fox.

Lui Jet i se uscaseră gura. Barbie avea mai multă putere de introspecție decât bănuise. Cu adevărat o hăitua. Spusese că o pândise și acum chiar că o făcea.

— Nu pot băga mâna în foc, continuase Barbie, cu capul aplecat asupra ciorapului pe care îl cârpea, cu expresia feței ascunsă. Dar de câte ori sunteți alături, între voi este o tensiune care aproape că se poate vedea. Ca și cum între voi ar fi ceva ce alți oameni nu ar putea pricepe.

Așa și era, gândise Jet tristă. Ceva întunecat și tulburător, un ghem încâlcit care îi prinsese într-o legătură nefericită, care nu își putea găsi locul printre relațiile normale și obișnuite dintre oameni. Denny nu spusese nicicând ceva mai adevărat decât că ceea ce era între ei era particular și bolnav.

— Câteodată, s-ar părea că vă urâți, spărsese din nou Barbie tăcerea grea. Cu toate acestea, din câte a lăsat el să se înțeleagă, ați fost destul de apropiați acum câteva seri.

Acestea fuseseră spuse cu o aciditate care nu îi lăsa lui Jet nici o îndoială asupra faptului că Barbie era geloasă. Dar dacă Barbie crezuse că Jet și Denny își petrecuseră noaptea împreună, acest lucru era suficient pentru a o avertiza pe roșcată.

Nu avusese nici un sens ca Jet să întrerupă tăcerea atâtor ani, pentru a explica în ce fel se folosise Denny de ea. Tot ceea ce putea face era să păstreze o tăcere neangajantă și să o lase pe Barbie să tragă singură concluziile.

Probabil că o făcuse. Schimbarea petrecută în comportamentul prietenei ei, în săptămânile care urma, era o dovadă. Fosta veselie prietenoasă părea să fi dispărut pentru totdeauna, înlocuită cu o distanță aproape dureroasă, cu o răceală care îi făcea lui Jet pielea de găină.

Chiar și Ben fusese atins de atmosfera tensionată dintre cele două femei. Școala se terminase, începuse vacanța mare și, în lipsa companiei oilorsăi camarazi, de aceeași vârstă cu el, devenise capricios, ursuz și deseori neascultător.

— Crează mai multe probleme decât merită! explodase Barbie odată, lucru neobișnuit pentru ea.

Denny era un nenorocit cu mintea sucită! gândi Jet furioasă, când se apropia de casă. Își dăduse toată silința ca să o cucerească pe Barbie, apoi o informase calm – sau ca și cum arfi făcut-o – că el și cu Jet erau iubiți. Apoi

dispăruse, pur și simplu, bucurându-se, fără îndoială, de zidul ce îl ridicase între două prietene. Era hotărât să se răzbune în orice fel posibil, ura lui mergând atât de departe încât nu îi mai păsa cine ar mai putea fi rănit împreună cu Jet.

Nu se mai putea așa. Nu îl mai putea lăsa să continue. Își îndreptă umerii, fără să vrea. Denny încerca să îi distrugă viața în bucățele, din nu se știe ce motiv al lui personal și să fie ea a naibii dacă avea să îl lase! Aprecia prietenia și loialitatea lui Barbie și, dacă singurul fel în care o putea recâștiga era să îi povestească toată istoria ei murdară, atunci o va face. Și dacă singurul mod în care își putea regăsi pacea spiritului, capacitatea de a munci cum trebuie, erasă vândă Foundland, atunci o va face și pe asta!

Intrând pe ușa din față, se bucură de aerul ceva mai răcoros și auzi țcănitul rapid al mașinii de scris al lui Barbie, venind dinspre salon, unde își avea biroul.

Jet merse la bucătărie să facă o cafea, admirând viteza cu care degetele lui Barbie zburau agere pe clape. Probabil că rebătea prima versiune a capitolului pe care Jet îl terminase cu o zi înainte, făcându-1 mai ușor de priceput. Jet dactilografia îngrozitor, cu o grămadă de greșeli, cu linii groase acolo unde scosese pasaje întregi, cu completări făcute de mână.

Ibricul fierbea. Jet turnă apa peste cafeaua instant și avu deodată o viziune a ei însăși, bătând răbdătoare la mașină, cu două degete, la vechea și temperamentală mașină de scris portabilă, care fusese tot ceea ce își putuse ea permite, când începuse să scrie. Claritatea acestei viziuni care îi fulgerase prin minte păruse mai reală decât bucătăria mobilată în stil casnic și totuși costisitor.

Bătuse la mașină schițele terminate ale acelor prime nuvele, cu sufletul la gură, speriată că zgomotul clapelor l-ar putea trezi pe Tod, care dormea în camera alăturată, în spatele unuiperete despărțitor, aproape la fel de subțire ca hârtia.

Jet închise strâns pleoapele și inspiră adânc, când durerea o cuprinse. Tod nu mai era și se învățase să nu mai gândească înapoi la acele zile când toată dragostea de care era capabilă se îndreptase către acel băiețel dolofan, ai căror ochi fuseseră la fel de aurii ca ai tatălui său...

Scutură violent capul, într-o negare fizică a amintirilor mult prea dureroase, amintiri pe care le alungase și nu avea intenția să le lase să se întoarcă înapoi. Dar mâinile îi tremurară când așeză cănile de cafea și un platou de biscuiți pe o tavă, cu fața palidă pe sub bronzul căpătat în plimbările sale pe dealuri. Duse tava înăuntru.

Barbie stătea la biroul ei citind absorbită o pagină din mașina de scris. Privi în jurul ei, tresărind la auzul ușii trântite de Jet cu piciorul, atunci când intră cu tava.

— Cafeaua, anunță Jet exuberantă, hotărâtă să dărâme zidul dintre ele două. M-am gândit să o bem împreună. Cum merge?

— Sunt vreo două scrisori, pe care trebuie să le semnezi, răspuse Barbie cu voce seacă. Aproape am terminat de dactilografiat ce mi-ai dat.

— Grozav! Mulțumesc.

Jet își luă cana și se așeză într-un fotoliu adânc, relaxându-se în aerul însoțit, care intra lenș pe una dintre ferestre. Spera să descopere puțină căldură în atitudinea lui Barbie și se încruntă ușor când cealaltă fată puse pe birou coala de hârtie dactilografiată pe care o verificase și o întrebă scurt:

— De ce nu pui niciodată și puțină dragoste în cărțile tale?

— Pun, răspuse Jet prudentă, întrebarea luând-o pe nepregătite. Este o scenă la începutul capitolului doi și una la mijlocul capitolului patru, probabil că de abia ai bătut una la mașină.

— Asta nu e dragoste, replică Barbie disprețuitoare.

Se aplecă și își luă cafeaua de pe tavă, strângând cana între palme, fără a privi către Jet.

— Asta este sex. Toți eroii tăi tratează femeile ca pe niște gunoaie. Așa îi vezi tu pe bărbați?

Jet nu voia să discute acest subiect, nu acum, nici în ruptul capului. Dacă va ajunge în situația de a-i spune lui Barbie precis cum învățase ea că sunt femeile tratate de către bărbați – unele femei, unii bărbați – ar fi avut nevoie de timp casă își găsească cuvintele potrivite, să se adune, să se asigure că bariera dureroasă din sufletul ei avea valoare. Dar aici și acum, când o ostilitate de abia mascată amenința să rupă relațiile dintre ele, nu era momentul potrivit.

— Cărțile sunt scrise în special pentru cititori de sex masculin, reuși Jet să spună cu un ton lejer. Și bărbații care le citesc caută suspans, povești polițiste sexy care să cuprindă o doză suficientă de aventură, eroi duri – tipul de bărbați care și-ar dori și ei să fie dacă nu ar avea rate de plătit, copii de crescut. Nu mai rămâne loc în cărțile mele pentru dulcegării – nu ar face decât să încetinească ritmul acțiunii.

— Dacă spui tu.

Barbie nu păru prea convinsă și, deși Jet se străduise să se arate glumeață, simți o greutate rece curgându-i prin vene. Învățase lecția

dureroasă că dragostea este o emoție ucigătoare. Nu era loc pentru dragoste în viața ei, nici în cărțile ei – iar cărțile erau acum chiar viața ei.

Nuvelele pe care le scrisese și vânduse la începutul carierei ei aveau intrigi romantice, fuseseră țesute pe temele unor iubiri romantice. După nașterea lui Tod își luase o slujbă de seară. Lucra la bar, într-o cârciumă din apropiere, în timp de Denise, fata cu care împărțea micul apartament, stătea cu copilul. Slujba de seară îi lăsa toată ziua liberă pentru a se ocupa de copil cât timp Denise era chelneriță. Treaba în casă mergea repede și Tod, în vârstă de numai două luni – când începuse ea prima dată să scrie, dormea cea mai mare parte a zilei. Deci, se hotărâse să își încerce mâna și să scrie, în loc să citească cărți împrumutate de la bibliotecă, pentru a-și umple orele lungi. În acele zile, până la moartea lui Tod, avusese încă o inimă romantică, deși una decepționată.

Pe atunci, credea încă în finaluri fericite, chiar dacă trădarea lui Denny încă o mai dorea profund, de câte ori își amintea de el. Pentru că, nenorocoasă cum fusese, dragostea aceea i-1 dăruise pe Tod, iar Tod îi umplea sufletul de bucurie. Gândise, în vremea aceea, că dragostea dintre ea și Denny avusese, într-un fel, un final fericit.

Dar viața nu avea finaluri fericite; Jet aflase acest adevăr. Viața reală era aspră și crudă și tot romantismul ei se spulberă. Toată dragostea pe care o cunoscuse vreodată îi fusese smulsă – părinții, iubitul, fiul, chiar și câinele, Prince. Și dacă nu și-ar fi închis cu răceală toate mintirile, și ea s-ar fi spulberat.

— L-ai văzut pe Ben când a ieșit?

Barbie îi întrerupse gândurile neplăcute și Jet se întoarse brusc în prezent, scuturând capul:

— Nu. Nu-mi spune că iar a pornit-o hai-hui!

Înclinarea recentă a lui Ben de a dispărea ore întregi, aproape că o înnebunise pe mama sa, iar Jet spuse repede, simpatia îmblânzindu-i chipul:

— De ce nu te duci și tu pe afară să îl cauți și să mergeți la fermă? Sunt convinsă că Alan și mama lui ar fi încântați să vă vadă.

— Nu.

Refuzul hotărât al lui Barbie o făcu pe Jet să se întrebe dacă cei doi nu se mai înțelegeau. Vizitele lui Alan la Foundland se răriseră din senin. De fapt, își aminti Jet, Alan mai trecuse doar o singură dată, din ziua în care îi destăinuise că vrea să se însoare cu Barbie.

— Totuși cred că, am să merg să îl caut pe Ben.

Roșcata se ridică în picioare, fără să privească la Jet și adăugă sec:

— Am să termin după-amiază de răspuns admiratorilor tăi.

— Barbie, ce s-a întâmplat?

Jet-se ridică și ea în picioare, urând această atmosferă care se părea că se înrăutățește pe zi ce trece. Dacă nu lua rapid o hotărâre, probabil că se va transforma într-un perete impenetrabil.

— S-a întâmplat ceva cu tine, continuă ea cu ochii săi albastru-intens îngrijorați. Am făcut sau am spus eu ceva rău? Sau nu îți place aici? Poate că tu și cu Ben v-ați simți mai bine undeva unde să nu fiți atât de izolați?

Chiar pe când terminade vorbit, Jet văzu cum tensiunea neplăcută se stinge și cum prietena ei își coboară capul roșcat, pentru a-1 ridica apoi, cu ochii umezi:

— Proasto! bombăni Barbie, gata să plângă. Bineînțeles că nu ai spus și nu ai făcut nimica rău. Iar eu și cu Ben ne simțim foarte bine aici. Singurul lucru rău în toate astea este purtarea lui.

Se întoarse cu spatele la Jet și începu să răscolească printre hârtii.

— Îmi trec multe prin cap. Este vorba despre Alan, vezi tu.

— Alan?o întrebă Jet blândă. Ce a făcut?

— Nimic. Totul.

Barbie răspunse enigmatic, arătând la fel de nefericită pe cât se simțea și Jet.

— De fapt nu a spus mare lucru, dar din câtea lăsat să se înțeleagă, când l-am văzut ultima oară, cred că vrea să mă ia de nevastă.

— Și? zâmbi Jet complice. Ce-i rău în asta? Nu îți place de el? Doar – vocea îi îngheță iar – doar nu ești tot în admirația "bărbatului dumnezeiesc" – Denny Fox.

— Sub nici o formă.

Barbie zâmbi răutăcios, evitând privirile lui Jet.

— El este ca să visezi la el; am știut-o din totdeauna. Așa este genul ăsta de bărbați – pentru fete ca mine. Dar mi-ar fi plăcut puțin romantism în căsătorie și, din câte spunea Alan, am avut impresia că singurul motiv pentru care dorește o soție, este din cauză că mama lui îmbătrânește – iar eu aș vrea ceva mai mult.

— Barbie!

Jet râse fără să se abțină.

— Să știi că Alan nu a avut niciodată note bune la exprimarea poetică. Și atunci când este în încurcătură, cum a fost cu siguranță atunci când a încercat să îți spună ce simte pentru tine, practic nici nu poate vorbi! Deci,

dacă singura ta grijă este ca să nu te ia ca să îi ții loc de mamă sau de menajeră neplătită, atunci las-o baltă.

— Nu-i numai asta.

Barbie, bosumflată, nu se alătura râsului lui Jet.

— Mai am eu niște îndoieli ale mele. M-am hotărât să nu îmi petrec toată viața singură, vreau și eu casa mea, bărbatul meu. Ben are și el nevoie de un tată – așa că, nu mă căsătoresc eu, oare, cu Alan numai pentru că este potrivit pentru acest rol?

— Numai tu poți ști ce simți față de el, dacă ții cu adevărat la el sau nu, sublinie Jet și Barbie suspină.

— Începusem să țin la el, destul de mult, înainte să facă aluziile astea referitoare la căsătorie. Dar Denny m-a făcut să mă răzgândesc.

— Ce-a făcut?

Ochii lui Jet se îngustară. Trebuia să bănuiască. Diavolul acela distrugea tot ce atingea.

— Cum? A încercat să facă dragoste cu tine?

— Doamne, nu! Nu a fost niciodată așa ceva între noi – crede-mă. De fapt, este unul dintre cei mai drăguți bărbați pe care îi cunosc – și de departe cel mai atrăgător. Dar asta nu înseamnă că eu nu sunt cu picioarele pe pământ în ceea ce îl privește. Nu, mi-a spus – ochii îi alunecară într-o parte, privind afară pe fereastră – sau e cași cum mi-ar fi spus, că tu și cu Alan vă iubiți. Că ai locuit aici împreună cu el, înainte să vin eu cu Ben. Și cum știu ce gândești tu despre căsătorie și despre bărbați, m-am gândit că, dacă Alan este îndrăgostit de tine dar știe că nu vă veți căsători niciodată, atunci aș fi o proastă să mă atașez de un bărbat care întotdeauna va iubi pe altcineva. Înțelegi ce vreau să spun? murmură ea necăjită.

Jet înțelegea prea bine. Se așeză cu greutate pe scaun, simțind cum furia urcă în interiorul ei. Porcul! Porcul mincinos și perfid! Nu era de mirare că plecaseră din regiune!

Încercând să-și controleze mânia care o îndemna să țipe și să spargă lucrurile din cameră, întrebă :

— Și exact când a scos această perlă?

— În acea sâmbătă seară. Ții minte ? Ben și cu mine petrecusem toată ziua cu Alan. Denny a picat aici, să își caute cravata. S-a întors mult mai târziu, după ce tu te culcaseși. I-am făcut o cafea și am stat de vorbă. Cred că i-am spus despre ce începusem să simt față de Alan – tocmai ne plimbaserăm împreună în seara aceea și eram fericită. Oricum, atunci mi-a spus despre tine și Alan. Din acea seară, nu cred că m-am mai simțit cu adevărat fericită.

O, știi că prietenia dintre voi e foarte veche și nu e treaba mea dacă v-ați culcat sau nu împreună, dar astă m-a făcut să pun stavilă sentimentelor mele pentru el.

— Sunt convinsă!

Jet își răsuci faptele în minte. Indiferent cine ar fi fost rănit în toată afacerea, Denny Fox era hotărât să continue să arunce cu noroi în jurul ei. Înțelesese că Barbie o admiră, așa că își pusese în cap să-i schimbe convingerile. Faptul că îi spusese lui Barbie că ea și Alan erau iubiți, la numai câteva ore după ce insinuase că își petrecuse noaptea cu ea era o capodoperă de zdruncinare a reputațiilor!

— Te-ar ajuta la ceva să afli că eu și cu Alan nu am fost niciodată iubiți?

Jet se ridică în picioare, aranjându-și fusta debumbac pe șolduri. Era cuprinsă de o stare de agitație, nu-și mai găsea locul, dorea să poată face ceva. Dacă ar fi pus mâna pe Denzil Fox l-ar fi rupt în bucățele!

— Denny îmi urăște îndrăzneala, îi spuse ea lui Barbie. Ar face orice să îmi întineze numele, să mă umilească și să distrugă orice relație bună pe care o am. Nu mă întreba de ce, pentru că nicieu nu știu. Dar crede-mă că așa este. Și îți propun să-ți vezi de treburile tale, pornind de la această idee. Alan ține la tine, mi-a spus-o chiar el și e la latitudinea ta să afli dacă simți și tu la fel în ce-1 privește. De ce nu te duci să îl vezi în după-amiaza asta? Îl caut eu pe Ben și îl iau cu mine în oraș, ca să nu ai grija lui.

Nu îi luă mult timp să îl găsească pe Ben. Jet merse drept la torentul care curgea în spatele casei, amintindu-și cum apa care curgea clipocind o fascinase când era copil. Era ud leorcă, mânjit cu noroi pe obraji și îi trebuia jumătate de oră să îl spele și să îl îmbrace în haine curate. Nu își mai permisese niciodată un contact atât de apropiat cu băiețelul. Pieptănându-1 și descurcându-i buclele, simți cum i se pune un nod în gât și i se umplu ochii de lacrimi.

În timp ce cobora cu el pe scări și străbăteau holul, auzi clar sunetul mașinii de scris. Jet spera ca Barbie să nu rămână lipită de birou pentru tot restul zilei. Asta ar fi însemnat că oferta ei de a-1 lua pe Ben fusese inutilă, ca și încercarea grea pe care asta o implica.

Dar dacă Barbie nu dorea să profite de avantajul oferit – timp liber să se vadă cu Alan și eliberarea de grija lui Ben – era treaba ei. Jet nu mai putea face altceva.

Urcându-1 pe Ben în mașină, încercă să își înfrângă valul de furie și resentiment care o cuprindea la gândul că Denny era în stare de orice, numai să îi plătească răzbunarea pe care i-o promisese. Nu avea sens să

discute lucrurile astea cu el. Nu avea sens să meargă la el acasă și să îl întrebe ce avea de gând, pentru că nu era acolo.

Se strădui să își alunge gândurile referitoare la Denny. Când conducea spre Tolcaster, străbătând ținuturile cunoscute, încercă să vorbească cu Ben. Nu era ușor, pentru că relația dintre ei era limitată – ea fusese cea care o limitase – iar mintea lui Ben mergea pentru moment într-o singură direcție: starea goală a stomacului. Dar ochii i se luminară de cum îi promise de mâncare, după ce va fi găsit un loc de parcare. O întrebă:

— Și după aceea mergem acasă ?

— Mai târziu.

Își scotoci mintea după ceva ce l-ar fi putut interesa pe copil, care era stânjenit în prezența ei și care ar fi preferat să fie acasă, pe malul apei, sau în luncă, decât pe străzile aglomerate ale centrului comercial. Așa că, găsind o idee, îi spuse :

— Este un parc unde am putea merge. E așezat lângă ruinele unui castel.

Era numai un turn dărăpănat și fundațiile unor ziduri dărâmate de trupele lui Cromwell, dar erau și leagăne și tobogane pentru copii, o zonă cu iarbă verde și o mică grădină zoologică.

Jet îi spuse lui Ben :

— Au construit castelul aici, pentru că puteau privi de la înălțime, de jur împrejur, și ocheau dușmanul.

Stăteau la umbra turnului în ruină, pe povârnișul de gresie roșie care cobora către râul leneș curgător și către lunca joasă.

— Vreau să mă dau în leagăn.

Pe Ben nu îl interesa priveliștea și nici motivul pentru care castelul fusese construit pe aceste locuri cu șapte secole înainte. Își lungea drăgălaș înghețata și Jet se întrebă unde mai intra. Tocmai mâcase un prânz de proporții monumentale.

— Dacă crezi că nu ți se face rău, poți merge.

Se uită neîncrezătoare la el, cum ronțăie ultima bucățică din cornul de la înghețată și cum își șterge mâinile pe poalele cămășii. Chiar la vârsta de aproape cinci ani, mâinile lui încă mai aveau acel aspect de stea de mare pe care îl avuseseră și mâinile lui Tod.

Inima îi zvâcni neplăcut, când încerca să răspundă zâmbetului larg al băiatului. Nu era vina ei că, de câte ori îl privea, vedea umbra unui copil care ar fi avut aproape aceeași vârstă, dacă ar fi trăit.

Luându-1 de mână, se forță să nu își schimonosească fata la contactul cu mânăta lui caldă și îi spuse:

— Mai întâi mergem la grădina zoologică – să-i dăm timp mâncării să alunece. Bine ?

— Bine.

Părea să fie de acord cu planurile ei și tropotea mărunț pe piciorușele lui dolofane, liniștit și bine-dispus, alături de ea, acceptând-o fără reținerea obișnuită, pentru prima dată în acea zi, sau în oricare altă zi.

Dar la jumătatea drumului cum o luaseră, ca să scurteze, peste iarbă, în bătaia soarelui, Jet îl simți tresărind și trăgând-o după el. Și înainte ca să mai poată fiace ceva, zvâcni din mâna ei și zbură peste gazon, strigând:

— Denny! Hei, Denny, așteaptă-ne! Lui Jet îi sări inima din piept și gura i se uscă dintr-o dată. Privea cu ochii îngustați în direcția în care o pornise Ben înzbor. Nu era nici o îndoială: silueta înaltă, suplă, părul tuns perie – mai mult auriu decât roșcat în lumina crudă a soarelui. Îi trebuiră câteva momente pentru a o recunoaște pe femeia care era cu el. Aspectul Pamelei Trent începuse să se degradeze, din cauza kilogramelor în plus pe care le pusese pe ea în cei șase ani care trecuseră, dar era încă o femeie frumoasă, îmbrăcată și aranjată perfect.

Denny ridică copilul în brațe, râzând, cu ochii scormonind chipurile celor care stăteau la soare. Își dădu imediat seama că o recunoscuse, în momentul în care zâmbetul i se șterse de pe buze, lăsându-1 încrunțat.

Șovăitoare, Jet se îndreptă către bărbat, femeie și copil. Instinctul îi șoptea să se întoarcă și să plece, cu capul sus, dar nu îl putea lăsa acolo pe Ben!

Își compuse o față calmă, rece, dar tremura pe dinăuntru. Îl văzu pe Denny întorcându-se către Pamela și spunându-i ceva ce probabil că o amuzase pe cealaltă femeie din moment ce încă mai zâmbea când se întoarse să o privească cuochi răi pe Jet, care sosea.

Făcu apel la toată puterea sa de voință pentru a-și păstra autocontrolul, în fata furiei care izbucni în ea, când se apropie de bărbatul care ar fi făcut orice, numai să o umilească și să o înjosească.

Amuzamentul celor doi era exact ce îi lipsea! Îi întorcea stomacul pe dos. Jet putea chiar ghici natura glumei dintre ei. Cât de patetică și demnă de râs fusese ea cu șase ani în urmă, pândind ușa de la conacul Withington, rugându-se să fie primită, să fie lăsată să vorbească cu Denny, numai pentru a fi gonită dintr-o suflare, cu toată lumea din jurul ei spartă în bucățele.

Acum șase ani, cei doi fuseseră logodiți. Ce se întâmplase? Oare Pamela îi spusese că o fată cu părul ca de țigancă venise să îl caute, că întrebase de el? Oare aflase ea atunci despre noaptea petrecută în cabana ciobanilor? Oare,

datorită furiei de a fi aflat aceasta, făcuse o scenă care îi oferise lui Denny prilejul de a rupe logodna?

Jet nu putea ghici, dar, orice s-ar fi întâmplat, în acest moment, păreau destul de apropiați, cum stăteau zâmbitori, cu capetele împreunate. Mâna Pamelei strângea posesiv brațul lui gol și bronzat. Poate că ea se împăcase cu gândul cu privire la incapacitatea lui de a se implica emoțional și dorea să fie disponibilă de câte ori ochii lui chihlimbarii se îndreptau în direcția ei. Era destul de ușor pentru o femeie să își piardă mândria și integritatea în fața magnetismului puternic masculin care îl înconjura pe Denny. Jet știa pe pielea ei acest lucru!

Dintr-o dată, nu se mai simți încurcată de zâmbetul superior și compătimitor al Pamelei. Îi păru rău pentru cealaltă femeie, pentru că și ea știa ce înseamnă să răspunzi fizic unui bărbat care își tratează femeile ca pe niște gunoaie. Dar, spre deosebire de Pamela, Jet nu mai avea de gând să mai răspundă în acest fel.

— Unde e Barbie? întrebă Denny, când Jet păși de pe iarbă pe poteca pietruită pe care stăteau ceilalți. Sper că nu e bolnavă!

Jet ridică capul, cercetând îngrijorarea din ochii iui. Puțin îi păsa dacă altcineva se simțea bine sau rău, atâta timp cât lui personal îi era bine.

— E sănătoasă.

— Eu și cu Jet am ieșit la plimbare împreună, îl informă Ben, pe când Denny își așezamăi comod pe picior greutatea aproape inconsistentă a copilului.

— Chiar așa?

Rictusul lui Denny îi arăta cu claritate îndoiala cu privire la asemenea inițiative ale lui Jet, îndoiala accentuată când murmură, cu ochii țintă la ea:

— Cine ți-a sucit brațul ?

Se Meu că nu aude. Vorbi către Ben, cu voce clară și controlată:

— E timpul să mergem la grădina zoologică, Ben.

Dar băiețelul părea să fi surzit brusc, iar Pamela aruncă, în momentul de pauză:

— Pur și simplu trebuie să zbor, dragă Denny. Mulțumesc pentru prânz. Pe curând!

Se întinse și așeză un sărut gales pe colțul gurii lui, apoi se întoarse, privirile ei trecură peste Jet ca și cum ar fi concediat-o și se îndepărtă grăbită.

— Deci încă te mai vezi cu Pamela.

Jet nu se putu abține să nu o spună, iar vocea îi trăda amintirea dezagreabilă a femeii care, cu câteva cuvinte bine alese, îi zdrobise cu totul iluziile romantice, cu ani de zile în urmă.

— Trebuie să fie unul dintre recordurile tale de durată.

— Ce Dumnezeu..., începuse Denny, cu ochii uimiți.

Jet nu apucă să audă restul, pentru că fu lovită între umeri de ceva greu, clătînând-o. Se întoarse repede, apoi se aplecă să culeagă mingea de fotbal de la picioarele ei. Bumbacul în culori pastelate al fustei i se învârti în jurul pulpelor. Râzând, ridică mingea și o ținu deasupra capului, doar o secunșă, înainte de a o trimite înapoi către cei doi tineri stingheriți, care se așteptau cu siguranță să fie muștruluiți pentru neatenția lor.

— Ești bine? Nu s-a întâmplat nimic? întrebă Denny calm.

Jet nu se obosi să îi răspundă. Ce îi păsa lui?

Ben sări din brațele lui Denny și ar fi pornit-o în goană către cei doi copii mai mari, care băteau acum mingea circumspecți prin iarba, dacă Jet nu l-ar fi apucat de încheietură.

— Nu te duci nicăieri, golanule! Mergem să ne uităm la animale, ții minte ?

Râse la vederea expresiei chinuite a fețișoarei lui pistruiate, dar se încordă iar, când îl auzi pe Denny:

— Pare o idee bună. Mergem cu toții.

Întinse o mână către Ben, dar, spre surprizalui Jet, copilul se agăță de ea, privind în sus către ea, când începură să meargă spre intrarea în mica grădină zoologică.

— Ai aruncat o minge bună, Jet, spuse el cât se poate de serios. Nu ca mama. La ea, sau zboară prea sus, sau aterizează în spatele ei.

— Ar trebui să ne mai jucăm și noi din când în când cu mingea, nu-i așa? se oferi ea, mirându-se că ceva începe să se topească înlăuntrul ei când simți mânuța strângând-o mai tare de mână. Se miră că, de această dată, se poate bucura de această apropiere.

Își înghiți nodul din gât, apoi tresări nemulțumită când îl văzu pe Denny cum plătește la intrare.

— Nu este nevoie să vii și tu, îi aruncă ea. Eu și cu Ben ne simțeam bine singuri.

Realiză surprinsă că acesta era adevărul. Niciodată nu mai petrecuse de bună voie alături de Ben mai mult timp decât fusese strict nevoie, pentru că se temuse de amintirile dureroase pe care i le-ar fi putut stârni inevitabil o

relație între ei. Avusese parte de destulă durere în viață ca să nu și-o mai caute singură. Așa că i se păruse înțelept să păstreze o distanță.

— Mi-ar place să merg și eu, răspunse el afabil, înmânându-i biletele. M-am răzgândit să mai merg la cabană, așa că aş putea petrece foarte bine ziua în acest fel.

Ochii lui o sfidau, provocând-o să facă o scenă în fața copilului. Dar când Ben alergă către o cușcă unde se găseau doi ponei de Shetland, o întrebă sec:

— Ce tot vrei să insinuezi? De ce să nu o mai văd pe Pam? Și ce-i cu toată povestea aia cu recordul de durată?

— Las-o baltă, îi trânti Jet.

Îl ajunsese pe Ben lângă balustradă, regretând deja că menționase numele celeilalte femei, faptul că aceea fusese și poate că mai era logodnica lui Denny. Fiecare nerv al trupului ei era în alertă, temându-se de pericolul pe care îl reprezenta acest bărbat pentru pacea sufletului ei. Sentimentul nu era de loc comod. Numai prin faptul că era alături de el și pulsul îi bătea ca un ciocan, sângele îi alerga prin vene, fiecare fibră a trupului ei era acordată la acel magnetism animalic. O făcea să îi fie rușine de ea însăși; îl știa ce fel de bărbat este, știa că, în ceea ce o privea, singura lui preocupare era să o rănească și să o umilească. Atunci de ce, oare, nenorocitul ăsta de trup al ei îi răspundea în acest fel? Era o rămășiță a timpului în care se iubiseră și fuseseră fericiți, sau era ceva mai profund în asta? Orice ar fi fost, ea trebuia să lupte împotriva lui.

Pierzându-și interesul pentru ponei, Ben o tuli să se uite la o căsuță de păpuși de mărime considerabilă, cu fațada de sticlă, în spatele căreia mișunau o duzină de șoricei. Denny spusecu voce egală :

— Am citit toate cărțile tale semnate Roger Blyde. De fapt le-am citit pe toate, în afară de ultima, pentru că am aflat că erau scrise de tine.

— Ce-ai spus?

Lui Jet i se tăiară picioarele. Nu era oare nici o cale să îl împiedice pe acest bărbat să-și croiască drum cu pumnalul în viața ei? Identitatea ei ca Roger Blyde fusese unul dintre cele mai mari secrete ale ei.

— Felicitări.

Se întoarse să o privească, cu ochi galbeni șirăi.

— Acum înțeleg cum de îți permiți să trăiești în stilul ăsta. Poate că iubiiții tăi nici nu trebuie să plătească chiar atât de multcum mi-am imaginat prima dată.

— Nenorocitul!

Cu buzele albite de furie, îi urî stăpânirea rece care îi permitea să se amuze detașat, evident în largul lui. Nu exista o limită a indiscreției lui, a insultelor?

— De ce ?

Ridică o sprânceană deasupra ochilor disprețuitori, ca și cum l-ar fi mirat muștrarea.

— Nu îți place când cineva cotrobăie în spatele exteriorului sofisticat și găsește femeia adevărată care se ascunde acolo? Femeie!

Vocea îi era batjocoritoare.

— Cărțile astea puteau fi scrise de un bărbat, în felul ăsta îți sublimezi sentimentele? Este singurul mod de a le face acceptabile – să le publici sub un nume bărbătesc? Pentru că tu îi tratezi pe bărbații din viața ta în felul în care eroii tăi își tratează femeile – cu brutalitate, ca pe niște obiecte de joacă. Ești dură ca oțelul, nu-i așa? Brutală, nefeminină. Nu așa păreai în ziua în care ai împlinit optsprezece ani. Dar am constatat, ulterior, că a fost o piesă într-un singur act. Te-ai născut cu o piatră în loc de suflet.

Nu avea de gând să nege nimic din ce-ispusese! – nu față de el. Și acum avea dreptate să spună că era dură – el o tăcuse să fie așa. Capul i se ridică sfidător, cu ochi magnifici și mândri.

— Cine ți-a spus?

— Nu ține !

Își scutură încet capul, cu gura frumoasă zâmbind disprețuitor.

— Crezi că am să-ți spun? Să zicem că mi-am obținut informațiile pe căi ocolite și mi-am dat cuvântul să nu dezvălui sursa. Spre deosebire de tine, eu îmi țin promisiunile.

Jet ar fi avut multe de spus pentru a contrazice această minciună sfruntată, dar Ben tocmai de întorcea. Văzuse tot ce era de văzut și, după spusele lui, asta îi trezise o sete grozavă.

Jet îl privi pe Denny cum îl duce pe Ben și îi cumpără o cutie de Coca de la un chioșc cu sucuri și înghețată, gândindu-se la ultimele lui insulte. Mai întâi, fusese o femeie întreținută, apoi, îi trata pe bărbați în felul în care eroii ei tratau femeile! Îi venea să râdă. Nici un bărbat nu fusese admis alături de ea, din momentul în care Denny îi zdrobise inima sub călcâi.

Probabil că aflase de la Barbie sau de la Alan; nimeni altcineva nu îi mai cunoștea pseudonimul. Nu era supărată pe ei. Dennyrecunoscuse că recursese la metode ocolite și ea știa mai bine decât oricine cum se putea el folosi de șarmul personal. Era în stare să îl facă pe un om să creadă că este alb în loc de negru, dacă își punea mintea.

Era acel Denny pe care nu îl putea suferi. Îi făcuse rău când era tânără și extrem de vulnerabilă și, din motive necunoscute, voia să îi facă rău în continuare. Nu se mai putea așa – trebuia oprit înainte de a o scoate din minți!

Când Coca fu terminată și cutia aruncată la coș, Ben alergă la spațiul de joacă și Jet remarcă rece:

— Nu ți-a mers planul.

— Ce plan?

Nu părea cu adevărat interesat. Ochii lui era ațintiți către Ben, care urca treptele toboganului.

— Orice ai fi avut tu în cap atunci când i-ai spus lui Barbie că eu și cu Alan suntem iubiți. Există o lege împotriva calomniei.

— Trebuia spus.

Ridică din umeri, încheind subiectul. În ciuda silei ce o simțea pentru el, Jet nu-și putu lua ochii de la umerii lui puternici, conturați pe sub materialul subțire al cămășii maron închis, fără mâneci, pe care o purta peste pantalonii strâmți, crem.

— Nu trebuia să fiu un geniu ca să văd ce simțea Barbie față de Alan. Este o fată drăguță. Probabil că nu i-a fost ușor de când a murit bărbatul ei și nu am vrut să sufere și mai tare. Așa că am informat-o, cu grijă, că tu și cu el v-ați cam făcut de cap la Foundlands. De fapt nici nu ai negat, când am vorbit de el ca despre "iubitul" tău.

— Nici nu-ți trece prin minte că s-ar putea să greșești.

Sângele i se suise în obraji. O mânca palma să-i tragă una peste fața aia egoistă. I-ar fi tras palme după palme, pentru ignoranța lui arogantă, până când ar fi aflat răspunsul adevărat.

— În ce te privește pe tine, nu am greșit.

Ochii îi erau duri, neiertători.

— Te cunosc pe toate părțile. Te doare? Durerea crește de câte ori dezvălui câte ceva murdar pentru a fi examinat în public? Stai noaptea trează în pat să te gândești la ce scârboșenie ascunsă am să mai scot la iveală? Așa faci, Jet?

Țipetele și râsetele copiilor de pe spațiul de joacă se stinseră, sub intensitatea crudă avorbelor lui. În ciuda căldurii răspândite de soarele arzător, pe Jet o luă cu frig. Părul de pe ceafă i se zbârli de spaimă. Gura i se uscaseră, ochii vii erau vizibil plini de suferință când șopti găfâit, dorind să afle adevărul, dar temându-se de ce ar fi putut auzi :

— Tu chiar mă urăști! Doamne, cum mă mai urăști!

— Și ura crește cu fiecare clipă, aprobă el plat. Ține minte, Jet. Ține minte – ceas de ceas, clipă de clipă.

Stomacul i se întoarce la auzul ferocității din cuvintele lui și strigă disperată:

— De ce ? Trebuie să știu de ce !

Pornirea ucigătoare pe care o simți în spateletrăsăturilor lui implacabile, care îi opreau inima în loc, era subliniată de linia arzătoare a ochilor aurii, care se întoarseră către ea. Știa că mintea îi luase foc, cuprinsă de o ură care amenința să îi prefacă pe amândoi în cenușă.

— Ce ți-am făcut eu ție ?

Cuvintele ce sunau ca o rugămintă inconștientă, purtau toată amărăciunea ei pentru felul în care o folosise, o înșelase, înecate acum în nevoia de a ști.

Se întoarce brusc pe călcăie, ca și cumvederea ei îl dezgusta, iar ea îl prinse involuntar de braț cerând un răspuns.

Atingerea pielii calde și bronzate, acoperite cu un păr auriu, îi trimise niște semnale alarmante prin trup. Toate convergeau, umilitor, într-un nod de dorință dureroasă înlăuntrul ei.

Se întoarce într-o fracțiune de secundă și îi aruncă mâna cât colo, ca și cum l-ar fi fript. Respirația îi ieșea grea și gâfâită din plămâni. Riduri adânci, săpate de durere îi înconjurau gura subțiată de cruzime. Ochii lui îi sfredeliră sufletul când îi aruncară:

— Ne-ai ucis copilul. Poate că mintea ta seacă, egoistă și josnică nu consideră că ăsta ar fi un motiv suficient. Dar pentru mine este. Ne-ai omorât copilul, Jet. Iar eu am promis, pe moartea fiului meu, că te voi găsi și ți-o voi plăti cu vârf și îndesat.

Capitolul opt

După plecarea lui Denny, Jet se lăsă să alunece pe una dintre numeroasele bănci care înconjurau locul de joacă. Picioarele ei tremurau prea tare pentru a o mai purta până la leagăne, ca să îl ia pe Ben de acolo.

În afară de asta, avea nevoie de timp pentru gândire, pentru a înțelege acuzațiile crude ale lui Denny. Inima îi bătea nebunește, scăpată de sub control, dar perfect în acord cu gândurile ei confuze și împrăștiate.

Cum ar fi putut el să știe despre existența lui Tod? Cum ar fi putut ști că are un fiu fără a face, cât de cât, investigații asupra bunăstării acestuia.

Ușor, presupuse ea. Responsabilitățile și angajamentele de durată nu erau genul lui.

Cu toate astea, nu jucase teatru când îiarătase cât de tare îl afectase moartea lui Tod. Gândurile ei haotice alergau care încotro, ca niște mici animale prinse în cursă, într-un labirint cu toate ieșirile blocate..

Ura lui față de ea, care o uluise, fusese violent și reprobator explicată atunci când îi promisese că o va face să plătească, mereu și mereu.

Nimeni din sat nu știa că ea dăduse naștere unui fiu, deci Denny nu-și putuse culege informația de acolo. Alan știuse, dar el nu spusese nimănui, nici măcar mamei sale; îi dăduse cuvântul lui de onoare și Jet îl credea.

Așa că Denny trebuie să fi găsit știrea morții copilului prin ziare. Acest gând îi dădu o stare de rău fizic. Presa de scandal, în special, făcuse mare caz de tragedia care se petrecuse. Insinuările grosolane referitoare la absența mamei, ușuratică și iubitoare de plăceri, o acuzase mai tare decât dacă i s-ar fi aruncat vina direct în față.

Ghearele răsucite și înțepătoare ale vinovăției, adânc îngropate în minte, doborâra bariera auto-impusă a uitării și o cotropiră cu sălbăticie. Dacă nu l-ar fi lăsat pe Tod pe mâinile nepricepute ale Denisei...

Fără să vrea, un geamăt de disperare îi scăpă printre buzele cenușii. Nici nu o zări pe femeia în vârstă care sosise de pe alee, plimbând un cărucior și se oprise în fața ei.

— Te simți bine, dragă?

Femeia se așeză lângă ea, umplând tot spațiul rămas gol, cu căruciorul așezat drept în fața ei.

— Să-mi mai odihnesc și eu picioarele, un pic. Căldură mare, nu-i așa ?

Ochii căprui, strălucitori, o cercetară minuțios pe Jet. Femeia avea un chip ridat și inchizitorial, iar Jet nu auzi nici un cuvânt din ce spunea ea, legănând căruciorul :

— Asta este Sara, prima mea nepoțică. Ce dulce e, nu-i așa? Vin deseori cu ea aici când este vreme bună. Îi mai dau și lui Marge a mea un pic de răgaz. Îți dai seama, când ai mei erau mici, n-aveam pe nimeni să mă ajute.

"Nu am fost eu de vină pentru moartea lui – nu am fost!" Gândurile care îi urlau prin cap acopereau complet vorbele femeii. *"Doamne, spune-mi că nu am fost eu de vină! Denny nu se poate să aibă dreptate, nu-i așa?"*

— O, bietul copil! Vezi ce căzătură a tras din leagănul ăla?

Femeia o înghionti pe Jet.

— Uite, acolo, vezi? Se vede că mamă-sa nu-i cu el. Și nu se găsește nimeni ca să-1 ridice de jos.

Femeia o împunse iar și Jet aproape că sări în sus de spaimă. Privi cu mirare chipul bătrân și ridat, cu ochi orbi, fără să înțeleagă un cuvânt din ce i se spunea, până ce hohotele inconfundabile de plâns ale lui Ben își croiră drum printre gândurile ei tulburi.

Fu imediat în picioare, își înșfăcă geanta de umăr și tresări când femeia murmură acru, răscolind rana proaspătă și de curând redeschisă a vinovăției:

— Unele mame ar trebui închise! Ce iresponsabilă!

Jet se aruncă în genunchi în iarbă când Ben se clătină către ea, cu mâinile încleștate pe fața ce șiroia în aceeași măsură de sânge și de lacrimi.

Cu blândețe, dar cu fermitate, îi îndepărtă mâinile de la față, cu cealaltă mână cotrobăi îngeantă după batistă. Îl tamponă, îi strânse puțin năsucul pentru a opri sângerarea și a simți cum inima i se topește sub erupția unei iubiri materne de care uitase că era capabilă.

— E-n regulă, păpușă. Îl luă în brațe și izbucni în lacrimi când simți cum o ia cu mânuțele de după gât și îi simți căpșorul cuibărindu-se în umărul ei.

Ceva în interiorul ei se topea, se scurgea, barierele formidabile pe care le ridicase după moartea lui Tod se năruiau. După ce refuzase chiar ideea că ar mai putea iubi, era uluită să vadă cât de ușor îi era să primească iar dragostea în inima ei. Ușor și grozav de reconfortant...

Când smiorcăielile încetară, își șterse lacrimile de pe proprii obraji și îi descleștă mânuțele încolăcite după gâtul ei. Râzând șmecherește, îi spuse:

— Arătăm ca și când am fi mers la bătălie! Haide să mergem să ne spălăm. Ce zici? Știi un loc unde putem lua și o cană de ceai.

Ben îi răspunse ca un ecou la zâmbet, cu fețișoara murdară și plină de lacrimi, nespus de drăgălașă. Oare cuvintele lui Denny trecuseră prin bariera de gheață pe care o construiseră între ea și copilul lui Barbie? Sau inima ei înghețată, fără știrea ei, era iarăși gata și dornică să ofere dragoste ?

O încântare stranie, epuizantă, o cuprinsese când părăsira mână în mână înconjurimile castelului și merseră câteva sute de metri mai jos pe o străduță bolovănoasă, la ceainăria castelului. La spălător, se urmăriră cu un deliciu reciproc, neștiind care dintre ei oferă cea mai grozavă priveliște. Lui Jet i se desfăcuse părul, iar ochii îi sclipeau deasupra obrazilor murdari. Fusta ei înflorată și bluza bleu erau mototolite și pătate de sânge. Va da toate acuzațiile lui Denny la spate pe timpul cât îi mai rămânea din acea zi și se va bucura de prezenta lui Ben, sperând că și el se va bucura de a ei. Măine, când Barbie se va ocupa din nou de fiul ei, va avea timp să se gândească la cele ce îi spusese Denny.

După un efort de zece minute, cu apă caldă și un pieptăn, Jet se declarase suficient de satisfăcută.

— Acum cred că nu ne vor arunca afară din local, dacă mergem să comandăm un ceai, ce zici? Hai să mergem să vedem ce au. Ți-e foame, Ben?

Îi era, ca de obicei, și ceru tartine cu ou și prăjitură cu fructe. În timp ce Jet își sorbea ceaiul, îi spuse gânditoare :

— Ții minte unde am parcat mașina ? Ei, lângă parking este un magazin cu animale – am trecut pe lângă el când am mers către oraș. Șiam văzut niște cățeluși chiar în vitrină.

Băiețelul o privea, cu felia de prăjitură rămasă la jumătatea drumului către gură.

— Și m-am gândit că ar fi bine să avem un câine la Foundlands. Numai că nu știu cine o să aibă timp să se ocupe de el. M-am gândit o clipă că tu... dar lasă...

Zâmbi când îl văzu cum freamătă de interes. Se înroși la față și țipă :

— Am eu grijă de el, Jet! Nu mă deranjează!

— Ești sigur?

Îl întreabă cu seriozitatea care simțea că se potrivea momentului.

— Tu ai o grămadă de timp, mai ales când ești în vacanțe. Sigur – își puse jos pe masă cana de ceai – dacă te-ai angaja să te ocupi de un cățel, el ar trebui să îți aparțină, nu-i așa? Așa ar fi corect. Mergem să aruncăm o privire?

Puiul negru de labrador adormise în poala lui Ben când Jet trase limuzina în fața casei, la Foundland. Trupul său de gumă părea lipsit de oase în brațele lui Ben, care îl adăpostea protector, cu ochii strălucitori de mândrie.

— Du-1 în casă și prezintă-1 mamei, îi spuse ea, știind că Barbie trebuia să fie acasă, pentru că Land Rover-ul lui Alan era parcat în fata casei.

Privi cu ochi blânzi cum băiețelul își duce cu grijă cățelușul adormit în casă. Animalul avea să îi dea ceva mai mult de lucru. Ben era prea mic pentru a-1 îngriji cum trebuie. Dar atâta timp cât copilul știa că animalul îi aparține, cât timp era convins că binele acestuia stătea în întregime în mâinile lui, Jet nu avea nimic împotriva să arunce o privire pe regimul lui alimentar și să spele după el până ce va învăța să nu mai facă în casă.

Jet îl urmă, după ce strânse bagajele noului venit – hamul, zgarda, castronelele și mâncarea pentru căței, păturica de lână cu care aveau de gând să tapeteze o cutie potrivită, până va crește suficient de mare pentru a avea nevoie de un coșulet.

Vocile care se auzeau din salon îi dădeau lui Jet de înțeles că atât Barbie cât și Alan admirau cum se cuvine noul locatar de la Foundlands. Iar Jet, încărcată, împinse ușa cu umărul și îngheță când văzu că unul dintre admiratori era Denny.

Ce venise el să facă aici? Dorea să elaboreze acuzația îngrozitoare pe care i-o aruncase acum o oră sau două?

— Jet, e grozav!

Barbie, numai zâmbet, îi întrerupse gândurile furioase.

— Nu știam că îți doreai un câine!

— Nu este al meu, se disculpă Jet, cuprinsă dintr-o dată de oboseală.

Zâmbi, însă, privind-1 pe Ben în ochi.

— Aparține fiului tău și el este cel care îl va feri de rele și îl va scoate la plimbare. Bună, Alan, nu te-am mai văzut de mult!

Făcu abstracție de Denny, conștientă de felul în care prezenta lui umplea camera, împiedicând-o până și să respire, știind că o privea tot timpul, plin de mirare.

— Merg numai un pic să duc bagajele domniei sale la bucătărie, se scuză ea.

Barbie o urmă, scuturând din cap.

— Nu ar fi trebuit să faci asta, Jet. Labradorii cu pedigree costă o avere! Dar îți mulțumesc. Trebuie numai să te uiți la Bert ca să vezi cât de tare îl iubește.

— M-am gândit că un cățel îi va tine de urât. Era un câine aici, când eram eu copil, și a fost singurul tovarăș pe care l-am avut cea mai mare parte a timpului.

Jet zâmbi, pentru a nu o lăsa pe Barbie săvadă cât de tare o mai afecta amintirea lui Prince.

— Poate că se vor împiedica unul pe celălalt să facă năzbâTii.

Puse mâncarea pentru cățel într-un dulap și umplu unul dintre castronașe cu apă. Îl puse pe podea și întrebă încordată:

— Ce face aici?

— Ce ? O...

Barbie își mușcă buza de jos, cu ochii căprui îngrijorați.

— Nu te superi, nu-i așa? M-am gândit la cele ce mi-ai spus, dar nu m-am putut hotărî să mă duc eu acolo – așa, fără să fiu invitată. Știam că și-a Făcut tot felul de gânduri după – ei bine – după ce l-am gonit mai înainte. Așa că i-am dat telefon și, într-un fel sau altul, l-am invitat la cină și...

— Bineînțeles că nu mă supăr !

În glasul lui Jet exasperarea se lupta cu amuzamentul.

— Alan este întotdeauna binevenit, știi asta. Voiam să spun *ei*, Denny !

— O, ridică Barbie din umeri. Pe cuvânt că nu știu. Pur și simplu a apărut. A intrat pe ușă, numai cu câteva secunde înainte să veniți voi. Cred că a venit să te vadă.

Jet spera că nu. Nu stătuseră prea mult timp împreună, dar îi dăduse deja subiecte de meditație pentru o viață întreagă. O ura cu o intensitate care, inevitabil, îl atrăgea în apropierea ei, de fiecare dată, pentru a o pedepsi. Dar era prea des – prea des!

Se simți obosită, sleită de emoție, de neîncetata lui urmărire și încercare de a o pedepsi. Ar fi putut plânge de oboseală spirituală, când el intră în bucătărie.

— V-ați luat o cârpă și o găleată la îndemână ?

Vocea îi era leneșă și amuzată, dar ochii îi erau duri, doborând-o. Jet simțea că nu mai poate rezista mult timp.

— Noul membru al familiei s-a făcut de râs.

— Merg eu.

Barbie umplea o găleată la robinetul de apă caldă și luase deja o cârpă de șters podeaua.

Jet se îndreptase și ea către chiuvetă și rămăsese acolo, cu umerii încordați, așteptând să îl audă pe Denny ieșind. Dar știu, după tensiunea

care i se răsucea în stomac, că el era încă acolo, deși nu spunea nimic și nu mișca.

Închise ochii, dorind ca el să plece, știind cănu mai putea rezista mult aceluia joc crud și chinuitor. Numai că era departe de a fi un joc.

Destul de ciudat, nu mai simțea față de el atâta dezgust ca înainte, gândurile ei nu mai erau pline de resentiment, cel puțin nu în acel moment. În ea se stârnise compasiunea, o părere adâncă de rău că moartea copilului născuse în el acea ură violentă, care fusese străină bărbatului pe care îl cunoscuse ea. Putea fi un afemeiat nepăsător și fără minte, dar era tandru și bun, incapabil de ura care îi ardea acum sufletul.

— Ben mi-a spus, vorbi el într-un sfârșit, că v-ați decis ca pe câine să îl cheme Prince.

Sunetul vocii lui, care rupse tăcerea grea, o făcu să se cutremure. Era stăpânită cu grijă, lipsită de inflexiuni, reamintindu-i fără milă faptul ca, fără ură, relația dintre ei era goală, iar conversația dintre ei, o înșiruire de nimicuri fără sens.

— A fost ideea ta sau a lui?

— A mea. Ce contează ?

Vorbele îi ieșiră în șoaptă, ca o rugăciune tăcută de a fi lăsată în pace. Atâtea lucruri ar fi trebuit știute, atâtea lucruri pe care acest bărbat amarnic și pus pe rele nu le înțelegea. Această discuție trivială despre numele câțelului era onouă iritare pe care nu mai avea puterea să o îndure. Avea atâtea să îi spună și totuși nimic care să îi schimbe părerea pe care și-o formase despre ea.

— Contează.

Veni lângă ea la chiuvetă, iar apropierea lui făcu să îi sară inima din piept și să-i crească pulsul. Se îndepărtă rapid, simțindu-și membrele ca de cârpă. O urmări, așezând-o cu fermitate pe un scaun, țintuind-o cu privirile. Ambra se închisese către cel mai profund topaz. Sprâncenele întunecate cu reflexe aurii coborâră într-atât, încât ochii îi rămaseră doar două crăpături sclipitoare și hotărâte. Rămase nemișcată, cu conștiința clară că realitatea acestei confruntări, a oricărei confruntări dintre ei doi, era, pentru ea, singura realitate existentă.

Orice altceva în jurul ei aluneca, clătinându-se, ca și cum fundațiile vieții ei ar fi fost construite pe nisip.

Capacitatea ei de muncă scăzuse într-atât încât era pe cale să o piardă de tot, inima pe care ea și-o înghețase după moartea lui Tod era pe cale de a se

topi. Singurul lucru care rămânea constant era legătura – ură sau dragoste – care exista între ea și acest bărbat tăcut care o privea.

— Ce s-a întâmplat cu bătrânul tău câine, Prince ?

Puse întrebarea, fără a o slăbi din ochi. Smulse un scaun de bucătărie și îl înclecă, cu bratele așezate pe speteaza lui de lemn.

— Micah 1-a împușcat.

Jet închise o clipă ochii și gura i se contractă din cauza amintirii dureroase. Apoi, deoarece bătrânul câine ciobănesc era o amintire pe care o aveau în comun, chiar dacă Denny nu îl văzuse practic niciodată, simți că are dreptul să afle. Îi spuse cu glas înecat:

— După... când Micah mi-a spus să plec, am încercat să îl iau pe Prince cu mine. Era bătrân și el – adică Micah – spusese că vrea să îi facă de petrecanie pentru că nu prea îi mai era de ajutor. Prea bătrân, vezi tu, și începuse să orbească. Așa că nu era vorba despre ceva de valoare sau la care ținea, nu-i așa ?

Ochii ei tiviți de gene dese se întunecaseră ca două safire de cerneală când îi privi trăsăturile impasibile. Buzele ei tremurară amintindu-și șocul pe care îl trăise când fusese martora unei răutăți atât de mari.

— Prince era aproape singurul prieten pe care îl aveam eu pe atunci.

Inconștient, vocea i se înăspri, deveni mai tăioasă când continuă:

— Știam că dacă am să îl las acolo, va avea o viață mizerabilă, înainte ca Micah să-și aducă aminte că s-a hotărât să scape de el. Și-a folosit bătrâna Webley 22, arma cu aer comprimat pe care o păstra ca să omoare șobolani și ciori.

— Povestește-mi cums-a întâmplat.

Vocea lui era încordată, ochii îngustați sorbeau puritatea rece a trăsăturilor ei, interogând-o cu o insistență pe care Jet nu o văzu, ea fiind dusă înapoi în timp, pe poteca bătută de ploaie a acelei zile mohorâte de toamnă, de demult.

— Îmi împachetam în sacoșa de plastic ce haine aveam și mâncare cât să ne ajungă la amândoi. Am considerat că ne datora atâta lucru, răspunse ea cu greutate, forțând cuvintele să iasă.

Nu mai povestise nimănui până acum întâmplarea aceea. Dar trebuia să o povestească acum pentru că, de bine, de rău, Denny făcea parte din ea.

— Am făcut o lesă dintr-o sfoară împletită și ne îndepărtam, coborând pe cărare, când Micaha venit după noi. Nici măcar nu părea supărat când m-a întrebat ce aveam de gând să fac, luând câinele care era proprietatea lui. Și nu a clipit când i-am spus că vreau să îl iau pentru că nu mai era de folos la

fermă. I-am spus că am să-i port eu de grijă și că îi voi trimite bani ca să i-1 răscumpăr deîndată ce voi câștiga ceva. Pledam cu el în felul ăsta pentru că știam ce are în minte. Dar asta nu a contat, a împușcat câinele, cu sânge rece. Era sânge în băltoace.

Jet își acoperi fața cu mâinile sale fine, cu oase subțiri. Tremura necontrolat, încercând să împingă amintirile înspre lăcașul tăcut din capul ei, unde stătuseră închise ani de zile.

— Bătrân blestemat și sadic !

Furia lui Denny o impresionă cum nimic altceva nu ar fi putut-o face în acel moment. Într-un anume fel, ciudat, părea că durerea i se alină pentru că el i-o împărtășea și împărtășindu-i-o, o făcea să îi pară, cel puțin, suportabilă.

Încă tremurând, își lăsă mâinile jos și îi întâlni ochii. Se întrebă dacă el știa cât de tare o ajutase să povestească întâmplarea cu moartea lui Prince și că el, în ciuda faptului că nu o putea suferi, era totuși singura persoană căreia i-ar fi putut spune.

Apoi, în scurta fulgerare de compasiune pe care i-o zări în ochi, urmată de un oftat resemnat, știu că el înțeleșese.

— Unii oameni știu cum să se ascundă de griji!

Barbie își croi drum prin ușă, ținând găleata într-o mână și cârpa în cealaltă, între două degete, pentru a o atinge cât mai puțin. Ochii îi alunecaseră peste perechea tăcută, fără să îi vadă. Era din nou în formă, bucurându-se de viață și Jet presupuse că ea și Alan ajunseseră la o anumită înțelegere. Jet o invidia. În final, probabil ca se va mărita cu Alan și îi va deveni o soție bună. Vor împărtăși o dragoste simplă și confortabilă, fără prea multe pretenții. Nu va avea nimic de-a face cu extazul înălțător de care avusese parte Jet. Dar nici durere nu va fi...

Descotorosindu-se de găleată și de cârpă, Barbie merse la chiuvetă, deschise robinetul de apă caldă și se săpuni bine pe mâini. Jet o privi, incapabilă să-și adune suficientă energie pentru a se ridica de pe scaun, conștientă de privirea fixă, atentă și cercetătoare a lui Denny.

— Alan și Ben au scos cățelul la plimbare, echipat complet, cu zgardă și lesă, încearcă să îl dreseze să meargă la picior sau cam așa ceva. Erau așa de caraghioși – ar fi trebuit să-i vedeți! Le-am spus să nu se întoarcă înaintea să termin de pregătit cina. Costiță afumată și ouă e bine? O, și le-am spus că vom găsi o cutie suficient de mare pentru Prince, ca să doarmă în ea.

Barbie se întoarse de la chiuvetă, cu mâinile picurând, stropind-o pe Jet cu picături de apă când se întinse după prosopul de bucătărie.

Jet își șterse apa de pe față și Barbie se opri încremenită, la jumătatea drumului.

— Dumnezeu! Arăți ca și cum ai fi avut un accident de mașină! Ce s-a întâmplat cu hainele tale?

Jet privi la bluza și fusta mototolită, apoi se ridică cu greu de pe scaun. Era pustiiată pe dinăuntru, ca și cum amintirea morții bătrânului câine ciobănesc, acuzația lui Denny de mai devreme, insistenta cu care o urmărea în propria ei casă cu ura pe care i-o purta, ar fi secătuit-o.

Ar fi dorit să-1 vadă plecat, să nu o mai privească așa ca și când nu ar mai fi văzut-o niciodată, ca și cum ar fi avut de făcut un studiu de descriere în detaliu al felului în care arăta. Ridică obosită din umeri.

— Ben a căzut în nas din leagăn. A sângerat mult și cea mai mare parte din sânge a curs pe bluza mea, când îl mângâiam ca să-și revină. Și hainele lui arată în ultimul hal, nu ai remarcat ?

— Am văzut.

Barbie deschise frigiderul și dădu la o parte cana de lapte pentru a lua costița.

— Dar asta nu mi s-a părut ceva neobișnuit. Eu mă îngrijorez numai când vine acasă curat!

— Merg să mă schimb, îi spuse Jet, mirată de privirea ciudată și gânditoare a lui Denny. Merse țeapănă către ușă și se liniști, auzindu-1 cum își ia rămas bun de la Barbie și cum refuză invitația tardivă la o cană de ceai.

O va urmări până afară – trebuia să ajungă până la ușa din fată – și lui Jet i se zbârli părul pe ceafă, pentru că în acea zi îndurase din partea lui mai mult decât putea ea duce.

— Jet, trebuie să îți vorbesc.

Această comandă dată cu voce scăzută o opri în loc, pe când tocmai punea piciorul pe prima treaptă a scării. Blestemându-se pentru că nu își forțase picioarele amorteite să o care mai repede pe scări în sus, departe de el, înainte ca el să străbată holul, își îndreptă umerii cu un efort vizibil și întrebă ostenită:

— Despre ce ?

Aveau totul să-și spună unul celuilalt și, cu toate acestea, nu aveau nimic de spus. Ar fi durat prea mult, iar ea era obosită și nimic din ce i-ar fi putut ea spune lui nu ar fi schimbat felul lui de a gândi. Iar acesta era cel mai trist lucru din lume.

Chipul pe care îl întoarse către el era cenușiu și învins. Când se clătină ușor, agățându-se de stâlp pentru a se susține, el o prinse de umeri cu degete mișcătoare și sprâncenele auriu-închis i se încruntară.

— Avem de vorbit, Jet, îi spuse pe un ton egal.

Agresiunea cu care se obișnuise, care devenise normală în relațiile dintre ei, nu mai era evidentă. Căldura degetelor lui pe umărul ei se făcu simțită în ciuda senzației de durere provocată de strânsoare. Cu părere de rău, recunoscuseră sentimentele care i se scurgeau prin vene și care i se răsuceau în măruntaie. Tânjea după apropierea lui, după atingerea lui – nebunește, fără minte, tânjea. Încet, sângele i se revărsă în obraji și întoarse capul pentru a ascunde dorința primară, care cu siguranță că i se putea citi în ochi.

- Nu cred că mai avem ce să ne mai spunem unul altuia, murmură ea cu voce răgușită. Ai spus tot ce era de spus.

— Ba mai avem multe să ne spunem, Jet.

Mâna îi căzu pe lângă trup și, instinctiv, acoperi cu propria sa mână locul unde se aflaseră degetele lui, păstrând ecoul atingerii lui.

— Dar nu acum, evident. Arăți terminată.

Ochii lui o examină clinic, încercând să îi analizeze starea de înfrângere și de nefericire. Suferința de a-i fi eliberat inima de sub crusta de gheață, lăsând-o acum să admită că îl iubea, că nicio dată nu încetase să îl iubească, acea suferință înfrânsese toată lupta și hotărârea de care fusese capabilă.

Nu îi spuse însă nimic din toate acestea. Orice s-ar fi întâmplat, el nu trebuia să afle că dragostea ei nu murise. Ea de abia descoperise adevărul asupra acestui sentiment și revelația o șocase.

— Vino la Tipper's Hollow după ce termini masa de seară. Vom vorbi atunci. Și nu fii îngrijorată, adăugă el amabil.

Ochii i se măriseră de groaza de a fi iar singură cu el, întrebându-se cum își va putea ascunde dragostea ce i-o purta.

— Nu am să te atac, verbal sau fizic, îți promit. Credeam că știi totul despre tine. Dar sunt o serie de lucruri care nu se potrivesc și este important să vorbim despre ele.

— Ce lucruri? Nu te înțeleg.

Ar fi dorit să fugă, să pună o distantă cât mai mare între ei, pentru că, de câte ori îl privea, își aducea aminte cum era în brațele lui.

Era prizonieră a magnetismului prezenței lui și a farmecului personal indefinit, care făcea parte din atracție. Nu mai putea avea încredere în puterea de ascultare a inimii față de poruncile pe care creierul i le impusese atâta timp și acest lucru o înspăimântă.

El dădu din umeri, îndesându-și pumnii adânc în buzunare și acest gest făcu materialul pantalonilor să se muleze pe coapsele musculoase.

Jet întoarse privirile în altă parte și el adăugămoale:

— Felul în care ți-a murit câinele ar fi una. Aruncă o lumină complet diferită asupra caracterului unchiului tău. Și ție ți-a păsat – chiar și acum se vede cât de mult trebuie să-ți fi păsat.

O porni, îndreptându-se către ieșire.

— Felul în care femeia rece și sofisticată s-amurdărit, încercând să aline un copil rănit, ar fi a doua. Felul în care aceeași femeie i-a dăruit copilului un animăluț al lui – când aș fi jurat pe viața mea că nu putea suferi nici să stea alături de el – asta ar fi alta. Deci, dacă deja am descoperit o serie de lucruri care nu se potrivesc, trebuie să mai fie încă o grămadă, din câte bănuiesc. Ne vedem mai târziu.

Ajunse la ușă, cu spatele la ea și nu se întoarse când adăugă moale, luând în serios fiecare cuvânt:

— Dacă nu vii tu singură, am să fiu aici să teiau

Capitolul nouă

Seara era apăsătoare, aerul purpuriu, greu și lipicios de căldură. Chiar și liliecii, cu formele lor subțiratic, ca niște siluete întunecate pe cerul amenințător, păreau lenți, leneși.

Lui Jet, transpirația îi udase palmele și le freca până la iritare de fundul pantalonilor. Picioarele încetiniră ritmul când părăsi poteca și se întoarse spre scurtătura care o tăia către Tipper's Hollow, prin lunca joasă.

Uniforma obișnuită de blue-jeans și tricou nu era pe gustul ei, așa că, atunci când își cumpărase haine de gata, de curând, își alesese un trening din bumbac stacojiu, matlasat la glezne și la piept, închis cu nasturi până la gâtulfără guler. Cu părul negru și mătăsos strâns cu grijă în vârful capului, considera că arată fără sex și spera ca acest aspect să nu îi mai dea lui Denny prilejul de a face remarci despre ea.

Nu știa că părul ridicat atrăgea atenția asupra frumuseții gâtului ei lung și fragil și că îi descoperea trăsăturile remarcabile, ochii ce păreau enormi; nu știa că îmbrăcămintea simplă pe care o purta îi evidenția subtil delicatetea feminină a trupului.

Încrezătoare că își închisese bine sub armură eul interior, recunosc, totuși, că nu putea face prea multe pentru a-și proteja vulnerabilitatea, ce era ca o rană deschisă și dureroasă înlăuntrul ei.

Toate simțurile îi erau în alertă, în vederea viitoarei întâlniri cu Denny. Dorea să îi vorbească, dar nu era nimic de spus. Făcuse dragoste cu ea, îi făcuse promisiuni pe care nu intenționase să și le țină și, șase ani mai târziu, o acuzase că le omorâse copilul. Trei fapte de necontestat, pe care cuvintele nu le puteau schimba. Fiecare întâlnire dintre ei nufăcuse decât să sporească durerea, dăduse viață unor amintiri care ar fi fost mai bine lăsate să moară. Iar partea cea mai rea din toate era descoperirea că dragostea ei pentru el era încă vie. În ciuda tuturor celor întâmplate, încă îl mai iubea.

Ar fi putut refuza să meargă la Tipper's Hollow în acea seară. I-ar fi fost ușor să-și ia mașina și să plece, oriunde, să stea departe de el până ce și-ar fi pierdut interesul de a o hăitui, de a o răni, de a-i pune la încercare sufletul cu cuvinte fără milă, cu ochi încă și mai nemiloși. Nu îi putea înțelege noua atitudine, mai blândă, sclipirea de gentilețe pe care o simțise, atunci când îi spusese că aveau de vorbit. Desigur că nu avea încredere în el.

Dar vremea fugii și ascunzișului trecuse; ce folos ar mai fi avut evadarea, când o singură privire a acelor ochi de aur lichid îi dezgolea tot sufletul. O

golise de puterea de a se păstra distantă, îi străpunsese apărarea, lăsând-o descoperită în fața asalturilor lui insistente. Iar sentimentele ei față de el constituiau o forță atâtde puternică, încât nimic în lume nu ar fi putut-o opri să alerge atunci când el o chema.

Aflase acest lucru, în mod inocent și inconștient, încă din acea noapte fermecată în care se iubiseră. Și în toți anii care trecuseră, nimic nu se schimbase. Ea încercase, și mult timp crezuse chiar că a reușit, să facă abstracție de el, să izgonească sentimentele pe care i le purta. Dar, o dată ce tot sistemul ei defensiv se topise, era forțată să recunoască inevitabilul, într-un anume fel, ciudat, înspăimântător, erau legați unul de celălalt, prin ură de partea lui și dragoste de partea ei. Voința lui, puternicul său magnetism masculin, acționa asupra ei cu aceeași forță neschimbată și independentă de timp cu care luna acționa asupra mării.

Mâna îi tremură pe clanța porții. Poteca umbrită a grădinii ducea către silueta întunecată a casei. Tipper's Hollow era o clădire de mărime medie și doar prin pătratul unei ferestre deschise se vedea o lumină palidă și aurie.

Inspiră adânc aerul greu al nopții toride, încărcat de mirese de flux și trandafiri.

Presiunea atmosferică apăsătoare acționa asupra simțurilor sale încordate, ca un contrapunct insistent la tensiunea nervoasă acută, creată de conștiința prezentei lui Denny.

Tânjea cu disperare să se elibereze de sub această tensiune, dar știa, înfrântă și fatalistă, că ea nu își va putea găsi pacea, atâta timp cât ei doi existau. Chiar dacă ar fi pus jumătate din lume între ei, el tot va rămâne alături de ea, umplându-i inima și gândurile. Și-1 alungase o dată din minte, dar știa că nu o mai putea face din nou. Se schimbase, redevenise fata care își dăruise inima, dar cu o maturitate care nu îi mai permitea să se autocompătimească.

Jet urcă încet, șovăitoare, poteca, cu hainele lipite pe ea de căldură și, dintr-o dată, ca într-un vis, ușa se deschise, lumina se scurse pe potecă și Denny fu acolo.

Îndreptându-se către el ca o somnambulă, știu că, așa cum nu mai avusese putere să reziste chemării care o adusese aici, nu mai avea nici puterea de a-i răspunde la insulte și acuzații. Nu schimbară nici un fel de salutări; în relațiadintre ei nu mai aveau loc conveniențe sociale.

Îl urmă înspre salon, cu mintea sa de scriitoare observând automat. Ultima oară când fusese în cabană, când se strecurase printr-o spărtură de geam, aceasta era o ruină. Renovată, devenise o locuință tihnită; camera în

care se găseau, cu mobilă puțină, tapetată de cărți, era tipic masculină. O lampă solitară pe masă arunca o pată de lumină aurie, lăsând colțurile umbrite, iar pe singura fereastră deschisă pătrundea aerul nopții, atât de liniștit încât lăsa imobile perdelele de un cafeniu închis.

Mintea ei înregistră superficial și fragmentar aceste informații, în timp ce gândurile interioare i se învolburau într-o mare de emoție oarbă. El domina camera, făcând componentele, mărimea și forma acesteia să pară insignifiante și mărunte. Se întoarse către el, adunându-și cu greu curajul care o adusese până aici, în fața lui.

Lumina suavă i se potrivea, îndulcind nuanțele părului arămiu-roșcat și ale pielii puternic bronzate, făcând ca galbenul ochilor lui să pară un auriu profund, dând o iluzie de blândețe gurii lui care se încărcase de senzualitate, în decursul anilor. Jet se cutremură, cuprinsă dintr-o dată de o răceală venită de nicăieri.

El se îndepărtă fără un cuvânt și ea auzi un clinchet de pahare. Se luptă să-și recâștige autocontrolul, să îndepărteze sentimentul persistent al sorții, al destinului. Nu trebuia să îl lase să vadă cât era de afectată. Nu trebuia să îi arate că, în cele din urmă, fata iubitoare, dornică și inocentă de acum șase ani o înlăturase pe femeia rece și dură care crezuse, până nu de mult, că își putea dirija singură viața.

Tot fără o vorbă, cu ochii ațintiți asupra ei, îi întinse unul dintre paharele pe care le adusese. Ea luă paharul cu degete nesigure, ridicându-și anevoie ochii de la pantalonii strâmți, care i se mulau pe șoldurile netede și tari, către umerii largi și puternici care se conturau pe sub tricou. Nu îndrăzne să îl privească în ochi; se temea ca proprii ei ochi să nu o trădeze, dezvelind prea multe.

— Stai jos, Jet, îi ordonă el cu voce blândă, urmărind jocul de emoții pe chipul ei fin și umbrat, remarcând lupta inegală de a și-1 înfrânge.

Ca în transă, se îndreptă către o canapea largă și joasă, se scufundă în ea și își dori să-și fi ales altceva, pentru că el se așeză alături, atât de aproape, încât căldura trupului lui iradia, de la cei câțiva centimetri care îi separau. Își încleștă ambele mâini pe paharul pe care și-1 duse la gură, simțind nevoia să bea și recunoscă aroma de coniac vechi, care îi alunecă pe gât și îi încălzi nodul tremurător din stomac. Îi auzi râsul jos și răgușit și ridică privirea pentru a-i vedea ochii aurii și amuzați fixați asupra ei. Roși puternic, iar el spuse:

— Îmi dau seama că aveai nevoie de asta.

Se simți stângace și proastă când el îi luăpaharul gol din mână, atingând-o ușor pe piele și făcând-o să tremure, când senzația furnicătoare își urmă calea previzibilă prin trupul ei.

— Relaxează-te, nu am să te mușc.

Se ridică lejer, mișcându-se cu o forță și ograție greu de îndurat pentru ea, îi umplu din nou paharul și i-1 puse pe o măsuță la îndemâna ei.

Singurul fel în care ar fi putut contra dorința puternică pe care o simțea față de el era simularea furiei și găsi pe undeva puterea de a azvârli brusc:

— Să nu-mi spui că dinții tăi și-au pierdut ascuțișul! Dar dacă ți-ai propus să nu muști, ce altcineva ai de gând?

— Termină, Jet.

Se așeză din nou lângă ea și se lăsă pe spetează, cu ochii în ochii ei. Și dacă nu ar fi știut prea bine, ar fi zis că vede durere în întunecarea care îi cuprinsese.

— Ne-am luptat prea des și prea violent. Este mai mult decât timpul potrivit pentru ca amândoi să începem să judecăm, să vorbim.

— De ce să te mai deranjezi, când mi-ai arătat suficient de clar cât de tare mă urăști? Îl întrebă ea cu durere, auzind în minte ecoul ultimelor lui cuvinte pline de cruzime, făcând-o să nu vadă cum negase furios din cap și cum își ridicase, nesigur, umerii largi.

— Și acum mă mai urăști, nu-i așa? insistă ea, pentru a-i da loc mâniei să se desfășoare, pentru a-i focaliza ura, incapabilă, în acel moment, să facă față vreunei blândeți din partea lui.

— Nu știu, răspunse el surprinzător.

Vorbise ca și cum l-ar fi durut pe dinăuntru și închise ochii ca și cum ar fi încercat să nege cele pe care ea știa că îi umblă prin cap. Riduri de încordare erau vizibile pe chipul său osos, când murmură:

— Nu știu, fir-ar să fie! Te-am urât atât de mult timp încât a devenit o obișnuință. Ura asta s-a hrănit din ea însăși și a ajuns puhavă și urâtă. Iar dacă încetez să te mai urăsc, alternativa este de neconceput!

— Alternativa?

Tremura vizibil, fiecare particică din ea participând la cele ce se petreceau între ei, la jocul cuvintelor, la nuanțele ambigue ale înțelesurilor – dar cu emoții bine definite, cu toate acestea: ură sau un gol imens și rece..

— Tu nu știi ?

Întrebarea lui îi ocolise întrebarea, iar ochii lui îi priveau cu intensitate chipul, căzut deodată între palmele cu degete fine și lungi pe care și le

frământa fără încetare în poală, făcând să-i strălucească singura piatră fumurie a inelului.

— Tu nu știi, Jet? insistă el cu glas răgușit, ca și cum ar fi încercat să o scoată din carapacea ferecată a gândurilor ei interioare, pentru a se întâlni pe terenul pe care el îl alesese.

— Știi numai că nu îmi dai pace.

Era incapabilă să își mai oprească cuvintele grele, deși știa că ele o vor conduce către alt câmp de bătaie. Își simți pielea fetei încordată, întinsă pe oasele obrazilor.

— Am petrecut cândva douăsprezece ore împreună și asta mi-a amărât toată viața de atunci încolo.

Afirmația izbucnise din ea, împotriva voinței ei, smulsă de către comportarea lui dominatoare. Ochii i se îndreptară către el, întunecați de acceptarea resemnată a puterii pe care o avea asupra ei și observă cum, surprinzător, liniile adânci ale fetei îi subliniază durerea pe care o simțea. Și fu din nou stringent conștientă de el, de propria ei dorință, dorința de a-și dărui dragostea acestui bărbat.

Tensiunea ei interioară ieși la suprafață, făcu să i se înfioare pielea și fiecare mușchi să tresară necontrolat. Inspiră adânc și își răsuci mâinile împreunate, pentru a le împiedica să se ridice către el; se relaxă parțial când el se ridică de lângă ea și se îndepărtă, cu grația felină cu care îi fascina ochii flămânzi.

Își coboră pleoapele, pentru a-și ascunde dorința și îl auzi cum își umple din nou paharul iar apoi, după un timp, îl auzi cum spune, cu glas răgușit:

— Spune-mi de ce ai plecat, de ce ai refuzat să mă mai aștepți? Vreau să știu tot ce s-a petrecut cu tine în acești șase ani care au trecut. Trebuie să știu.

— De ce ?

Durerea se răsucea în el, încercând să iasă. Mușcă furioasă cuvintele, cu obrazii împurpurați :

— Puțin ți-a păsat ție ce mi s-a întâmplat !

Se ridică brusc în picioare, incapabilă să maistea așezată. Dorea să plece.

— Cu ce drept, cu ce blestemat de drept îmi ceri tu acum un rezumat al vieții mele? M-ai lăsat însărcinată și, după șase ani, vii înapoi în viața mea să mă jupoi de vie cu întrebările tale! Nu ai nici un drept, nici unul măcar. Totul este un joc pentru tine, nu-i așa?

Gemu când el își așeză trupul între ea și ușa către care se îndrepta pentru a-i bara drumul.

— Un joc bolnav și murdar!

Ochii ei aruncau săgeți sfidătoare, dar nările îi fremătară, simțindu-i parfumul masculin, ușoara mireasmă de curat și de lămâie a after-shave-ului pe care îl folosea.

— Ai o minte sucită, domnule și îmi întorci stomacul pe dos!

Aproape că plângea, cotropită de emoții.

— Acum șase ani mi-ai spus că ne vom căsători; nu mi-ai spus însă micul amănunt că tu erai logodit cu Pamela Trent pe vremea aia. Și asta a fost ultimul lucru pe care l-am auzit despre tine, până ce ai revenit, acum, aici, aruncându-mi în față toate insultele posibile, mințind referitor la relația dintre mine și Alan, încercând să mă desparti de prietena mea, Barbie! Și mai crezi că asta îți dă vreun drept, nu-i așa !

— Calmează-te, Jet ! spuse el calm. Dumnezeu știe, te înțeleg că simți nevoia să le arunci pe toate afară. Și eu am simțit la fel. Dar asta nu ne va duce nicăieri.

Expresia lui era indescifrabilă sub lumina slabă, dar vocea îi era blândă, când continuă răbdător:

— După cum ți-am mai spus, mi-am dat seama că Barbie se implică serios în relația cu Alan și nu am vrut să fie rănită. Știam că tu și cu el ați stat împreună la Foundlands și nu putem crede că un bărbat, locuind sub același acoperiș cu tine ar putea dormi în patul lui. Și nu-mi puteam imagina că un bărbat care a făcut o dată dragoste cu tine să se mai poată îndrăgosti de altă femeie.

Încet, își puse mâinile pe umerii ei, mângâind-o cu degetele lui lungi. Impresia ultimelor cuvinte se șterse, sub senzația de slăbiciune și dorința care o cuprinsese la atingerea lui. Se răsuci și se îndepărtă brusc, cu ochii îngustați ca două așchii de safir:

— Nu mă atinge!

Sub nici o formă nu-i putea suporta atingerea. Și-o dorea atât de tare, încât nimic nu i-ar fi putut împiedica sentimentele să o trădeze, dacă fațada de furie i-ar fi fost străpunsă de mângâierile degetelor lui.

— Foarte bine, spuse el calm. Nu vreau ca toate astea să degenereze într-un meci verbal.

— De ce nu ?

Jet se întoarse iute pe călcâie și se îndreptă către fereastră.

Acesta a fost singurul lucru pe care l-ai vrut până acuma. Așa că, de ce să te răzgândești ? O, și dacă te interesează, să știi că eu și cu Alan nu am fost

niciodată iubiți. Prieteni, întotdeauna. Amanți – niciodată. Așa că nu ai avut dreptate, nu-i așa ?

Se sprijini de pervaz și inhală aerul lipicios alnoptii, care nu aduse nici o ușurare durerii care o sfredelea pe dinăuntru și nici nu îi liniști bătăile nebunești ale inimii. Tunetele bubuiau prin depărtările de cerneală și își lăsă capul pe spate, adulmecând aerul în căutarea unei adieri răcoroase, aduse de furtuna care se apropie.

Deodată, apariția lui tăcută alături de ea o tulbură, iar mâna lui, care i se așeză pe carnea moale a brațului, îi iuți pulsul.

— Tot îți mai este frică de furtună?

Pusese întrebarea cu voce joasă, plină de o grijă subînțeleasă și, pentru o clipă nemăsurată, ochii li se îngemănară, iar amintirile comune ieșiră cu putere la iveală – interiorul întunecos ai cabanei de ciobani, furia furtunii care făcuse să răsune dealurile din împrejurimi, bărbatul tandru și atent care o mângâiasse pe fata cea speriată. Dragostea minunată, fermecată, care păruse la fel de normală ca respirația, o privire între două suflete, care impunea consumarea iubirii până la ultima sa expresie.

Cu un efort, Jet își dezlipi ochii de ai lui, când realizează că aceștia se umeziseră, îmblânziți, cotropită de forța valului de iubire care o lua pe sus. El nu trebuia să știe, nici măcar să ghicească, emoția care se născuse în noaptea în care își concepuseră copilul și care urma să rămână în inima ei pentru totdeauna.

— Am reușit să depășesc această spaimă, spuse ea tăios, plimbându-se de colo-colo, fără a-și găsi locul, cu brațele înconjurându-și strâns corpul. Tensiunea era în creștere. Dacă Denny reușise să facă ceva pentru ea, atunci o vindecase de teama patologică de tunete și fulgere dar această vindecare fusese mult mai rea decât boala.

— Aș vrea să-mi spui ceva, Jet.

Ochii lui aurii o priveau, glasul îi era profund și insistent, iar ea se opri brusc, cu trupul încordat.

— Ce lucru ?

— De ce ai spus că eu eram logodit cu Pamela, atunci când ne-am întâlnit?

Se așezase pe un scaun cu spătar drept, cu picioarele desfăcute și brațele atârându-i lejer pe lângă trup. Dar, în ciuda poziției relaxate, simți în el o tensiune la fel de mare ca a ei și știe că, dacă va încerca să se îndrepte măcar către ușă, toată această energie greu stăpânită va izbucni din el pentru a o împiedica să plece.

Își reluu mersul fără astâmpăr, de-a lungul covorului de culoarea mierii.

— Pentru că așa mi-a spus doamna în cauză, aruncă într-un final, furia și amărăciunea combinându-se în ea cu spaima creată de profunzimea înspăimântătoare a iubirii față de el, într-un amalgam exploziv care se cerea eliberat. Și eliberarea sosi într-un șuvoi de cuvinte care dădu drumul tuturor lucrurilor rămase nespuse, care nu ar fi putut spuse decât bărbatul care o urmărea în aceste clipe, stând acolo, cu trăsături impasibile, a cărui încordare nu se putea citi decât în sclipirile ochilor aurii.

— Te-am așteptat. Te-am așteptat zile întregi și tot nu îmi venea să cred că nu ai venit, că ți-ai luat de la mine ce ai vrut și că nu îți voi mai revedea chipul nici într-un milion de ani !

Buzele i se strâmbară într-un rictus, râzând de sine însăși și nici nu clipi când lumina vie a unui fulger inundă camera. Ochii îi erau orbi, priveau înapoi în timp, în timp ce picioarele o purtau automat, de colo-colo, prin cameră..

— Așa că am mers la Withington după tine, să te caut. Mi-a spus că sunteți logodiți. Atunci am știut că nu te vei mai întoarce niciodată. Până în acea clipă, nu îmi fusese rușine de ce se întâmplase.

Pașii o purtau la marginea canapelei, pe care se așeză cu greutate, cu ochii privind în interior, amintindu-și cum se simțise atunci, cu ani în urmă.

— M-am simțit murdară.

La periferia viziunii ei, îl văzu mișcându-se, ca și cum s-ar fi îndreptat către ea. Vag, prin ceața propriilor emoții, îi văzu trăsăturile contractându-se, ca într-un spasm dureros, dar acesta trecu repede, chipul îi rămase calm și vocea perfect relaxată când spuse cu grijă :

— Spune-mi ce s-a petrecut în continuare. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Jet sări în picioare. Ar fi vrut să îl lovească pentru cinism și nepăsare, dar nu îndrăzni să se apropie mai tare de el, pentru că, dacă s-ar fi apropiat, Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla.

Străbătu camera fără odihnă, punând inconștient mâna pe diferite obiecte, dar dacă ar fi fost întrebată mai târziu, nici nu ar fi știut pe care.

— Tu ce naiba crezi că s-a întâmplat? izbucni ea. Mi s-a sfărâmat inima! M-am simțit ca un copil care și-a petrecut viața într-o cameră rece și întunecoasă, care a apucat să zărească prin deschizătura ușii o altă lume plină de soare și flori și căldură și căruia i s-a trântit la loc ușa în nas, a fost încuiată bine și cheia aruncată.

Îi aruncă o privire grea, cu gura contorsionată.

— După un timp – zile, săptămâni, nu știu – am început să merg să caut ceva de lucru, un mod de a supraviețui pentru mine și câinele meu, departe de Micah. Dar nu am găsit nimic.

Se învârtea în jurul lui și amărăciunea se revărsa din ea.

— Nimeni nu dorea să angajaze o – cum mi-aizis? "O nespălată pe jumătate sălbatică și care de abia avea o cârpă de pus pe ea."

— Jet! Vocea lui era răgușită, ochii i se întunecaseră de o emoție pe care ea nu o putea defini. Se ridică în picioare și o opri cu mâna.

— Calmează-te. Te consumi toată.

— Ești tu suficient de calm pentru amândoi!

Se smulse din strânsoarea lui și se îndepărtă, cu chipul disprețuitor.

— Unul dintre noi trebuie să rămână așa.

Merse către tava cu băuturi.

— Nu înțelegi? Trebuie să ascult versiunea ta. Apoi o vei auzi pe a mea și poate că vom fi în stare să le punem cap la cap și să înțelegem ceva. Fac tot ce pot ca să rămân calm și nu îmi este ușor, crede-mă.

— Există o singură variantă, în ce mă privește, reteză Jet și asta îmi aparține. Poate că sună egoist, dar versiunea ta se poate spune în două secunde.

— Ce vrei să spui?

Stătea cu spatele la ea, așa că nu îi putea citichipul, dar părea controlat.

Dorind să îl împungă, să îl facă să își arate emoțiile, chiar dacă ele erau doar o mică parte din ceea ce simțea ea acum, îi aruncă:

— Nu mă mai obosesc să-ți mai explic. Genul tău de bărbat mă dezgustă.

Un tunet trăzni chiar deasupra lor și fulgerul luminează simultan camera astfel încât îl putu vedea cu claritate, atunci când se întoarce și recunosc, pentru o clipă, bărbatul pe care îl cunoscuse de mult. Și pentru a întări această impresie tulburătoare, vocea lui suna caldă, când îi zise:

— Lasă genul de bărbat care crezi tu că sunt, Jet. Acum ne interesează faptele. Stai jos, încercă să te relaxezi și bea asta:

Luă paharul de coniac pe care i-l întindea, evitându-i cu grijă degetele și se scufundă pe canapea, întinzându-și picioarele pe ea, pentru a nu-i mai lăsa loc să se așeze alături, în caz că ar fi vrut. Știa că trebuia să încerce să se relaxeze, altfel ar fi explodat și oricum Denny nu avea de gând să îi dea drumul, înainte de a fi aflat de la ea tot ce dorea.

Afară, cerurile se deschiseseră și ploaia tuna, ropotind pe acoperiș. Perdelele de lângă fereastra deschisă fâlfâiră deodată înăuntru, aducând cu ele o boare de aer răcoros.

Jet își bău al treilea coniac; fusese prea nervoasă pentru a mânca ouăle cu costiță pregătite de Barbie, și alcoolul, pe stomacul ei gol, o făcea să se simtă indiferentă, nepăsătoare.

Ce naiba? Poate că avea dreptate. Poate că amândoi aveau în cap imagini false. Cea pe care o avea el, imaginea unei târfe care trăia înșirând amanți, îmbunătățindu-și proiectele de viață prin dormitoare, era atât de deplasată încât o făcea să râdă.

Își închise ochii, știind că el stătea acum deasupra ei, privind-o cu niște ochi aurii, care nu îi dezvăluiau nimic. Dar asta nu o mai deranja în nici un fel. Sorbi puțin coniac și găsi curajul de a căuta cuvintele cele mai potrivite, nota cea mai percutantă :

— După cum am spus, n-am putut găsi de lucru prin împrejurimi, a trebuit să caut în altă parte. Atunci am descoperit că îți purtam copilul.

Îl simți cum se așează pe brațul canapelei, la picioarele ei, dar își ținu ochii închiși. Ceea ce avea de zis îl privea, dar nu dorea să creadă că încerca să împartă cu el ceva. Era prea târziu, acum, pentru a împărți. Trebuia doar să îi comunice faptele și să plece, să își continue viața, să se obișnuiască cu dragostea ei pentru el, să trăiască cu ea în loc să o mai ascundă undeva unde s-ar fi transformat din nou în ura rece care îi înghețase inima. Sorbind coniacul cu înghițituri mici, ca pe un medicament, continuă:

— Așa că am încetat să mai caut de lucru.

Una era să am grijă de mine și de câine și alta să am grijă și de un copil, din puținul care se presupunea că îl voi câștiga. Știam că vatrebui să rămân să locuiesc la Micah, măcar pentru a avea un acoperiș deasupra capului. Numai că Micah vedea lucrurile altfel. I-am spus de cum am aflat – voiam să îi dau timp să se obișnuiască cu ideea, înainte ca sarcina să devină evidentă.

— Și cum a văzut lucrurile ?

Părea că întrebarea ieșise printre dinți și Jet dădu din umeri.

— Așa cum mă așteptam. M-a făcut în toate felurile. M-a bătut, apoi a încercat să afle cine era tatăl. Nu am vrut să îi spun, la început, dar apoi mi-am dat seama cum îi funcționa mintea. Dorea să afle cine era tatăl, ca să forțeze o căsătorie. A încercat cu toate cunoștințele, începând cu Alan, finul lui și terminând cu Bill Trotter, prostul satului. Nu voia să se lase. Așa că i-am spus adevărul. I-am spus că tatăl era un bărbat pe care l-am întâlnit pe dealuri, cineva venit de la Londra, în vacanță. Nu i-am spus numele tău, nici unde locuiai. Ți-ar fi făcut greutăți și știam că nu ți-ai fi dorit așa ceva, termină ea cu amărăciune.

Își aminti cât de singură fusese, cum bătrânul o pisase iar și iar să afle numele tatălui. Cum, disperată, îi spusese că nu știe, că nu îl întrebase, că nu îl mai văzuse înainte de a se culca în fân cu el și că nici nu îl va mai revedea vreodată.

Jet termină ceea ce mai rămăsese din coniacși rămase cu paharul gol în mână, ascultând ploaia, amintindu-și ziua aceea îngrozitoare, când Micah o gonise, apoi împușcase câinele. Și atunci plouase...

— Și mai departe, Jet, o întrerupse Denny, urmărind-o cu ochii blânzi și plini de compasiune. Ai plecat, nu-i așa ?

— O, da, am plecat. M-a gonit. Cuvintele exacte au fost: "Nu am de gând să cresc bastardul altuia, așa că, să nu te mai prind pe aici, înainte să avortezi". Am pornit-o târâș-grăpiș spre Londra. Nu îmi aduc prea bine aminte cum a fost; eram prea supărată din cauza câinelui și preocupată cum să fac să câștig atât cât să-mi ajungă mie și copilului.

— Și despre avort, Jet?

Denny o întrerupse cu blândețe, ridurile de încordare fiind vizibile clar pe trăsăturile sălbatice cioplite ale chipului său.

— Acum înțeleg de ce asta a fost singura cale. Micah te aruncase în drum și te temeai că nu te va mai primi înapoi.

Jet deschise brusc ochii la auzul acestorcuvinte și ieși din letargie, iar senzația de gol a ultimelor minute se evaporă când strigă:

— Ce avort? Doamne, dar ce fel de femeie crezi tu că sunt eu? Nu – te rog, nu-mi spune asta!

Paharul gol îi alunecă dintre degete și Denny, după o privire lungă și socată, se aplecă să îl ridice. Ochii îi erau la același nivel cu ai ei când șopti:

— Nu a fost nici un avort?

— Desigur că nu!

Ochii ei de safir, ușor amețiți, străluceau de dezgust.

— Mi-am dorit acel copil! Era copilul nostru. Conceput din dragoste – de partea mea, cel puțin.

Închise ochii pentru a-și opri izvorul fierbinte și neașteptat al lacrimilor și scăpă din vedere tulburarea adâncă ce îi umbri lui Denny ochii și îi întinse pielea pe pomeții proeminenți.

— Mai dă-mi niște coniac, îi ceru ea cu voce răgușită, cu gâtul contractat dureros, când își reaminti bucuria profundă pe care osimțise în ziua nașterii lui Tod.

Dacă el o dezaproba pentru felul în care coniacul își tăcea efectul, cel puțin nu i-o arăta și îi era recunoscătoare pentru aceasta. Restul povestirii

trebuia spus și mersese deja prea departe pentru a mai lăsa ceva în urmă. Ei bine, puțin îi păsase ce se întâmplase cu ea, nu o învrednicise nici măcar cu un gând, până ce, nu se știe cum, aflase despre moartea lui Ted. Dar Ted fusese fiul lui, așa că avea dreptul să știe.

Trecuse prin multe în viața ei și dacă, după toate astea, ar fi continuat să o acuze că își ucisese fiul, va trebui să o ducă și pe asta. Cu toate acestea, nu își putea imagina de ce o întrebase dacă avortase, atunci când știa bine cănu fusese așa. Își încruntă sprâncenele, încercând să se concentreze, dar gândurile îi erau încețoșate de aburii coniacului și renunță la încercare, pentru că cele ce urma să i le spună îi umpluseră mintea și nimic altceva nu mai avea loc.

Degetele îi tremurau ușor, atunci când îi întinse paharul cu coniac pe care i-1 ceruse și ea observă pata închisă de sudoare pe pieptul vestei sale fără mâneci. Aerul se răcise considerabil, de când pornise furtuna, așa că nu căldura fusese cea care îl făcuse să transpire. Transpirația făcea să îi lucească pielea aurie care îi acoperea umerii musculoși și netezi, îi umezise părul arămiu al brațelor lui puternice și bărbătești și Jet își dori ca aceste brațe să o cuprindă, pentru a o proteja în călătoria prin ținutul întunecos al amintirilor.

Se cutremură, dorindu-și să nu se fi atins de băutura; o amețise și o făcuse și mai vulnerabilă în ceea ce îl privea. Trebuia să își reamintească cât de tare o ura, să își graveze acest fapt în minte, pentru că, dacă l-ar fi uitat pentru o singură clipă, i s-ar fi aruncat în brațe, cerșindu-i dragostea.

— Cum te-ai descurcat? Unde ai locuit?

Vocea lui Denny îi întrerupse gândurile tulburi, prezența sa fiind o forță și își dădu seama, obosită, că trebuia să rostească cuvintele, să îi satisfacă curiozitatea, înainte să îi ofere pacea de care avea nevoie pentru calumea ei să meargă mai departe.

— M-am trezit, din întâmplare, într-o cafenea de pe o stradă lăturalnică, undeva în Islington, continuă ea fără a-1 asculta.

Am stat acolo o grămadă de timp, întrebându-mă ce am de făcut. Era întuneric – târziu – era ora închiderii. Una dintre chelnerițe a început să vorbească cu mine și a scos toată povestea cea tristă – eram lefteră, fără casă și însărcinată.

Îl auzi cum inspiră adânc și îl urmări cu privirile, când merse să deschidă fereastra și cum stă să privească noaptea cu umerii căzuți. Îi era mai ușor să vorbească, atunci când el nu oprivea și continuă, cuvintele curgând

aproapeunele după celelalte, din dorința de a le da drumul înainte ca el să se întoarcă și să o privească din nou.

— Fata aceea, Denise, mi-a spus că se cam ducea lipsă de chelnerițe pentru tura de noapte. Că ea lucra de obicei ziua și că va încerca să-mi aranjeze o slujbă, în așa fel încât să se poată întoarce la tura ei. Era drăguță – aspră și repezită, dar drăguță. Și așa am obținut de lucru și am locuit la ea. Avea o casă prin apropiere, două camere și acces la o bucătărie. După nașterea copilului, mi-am luat, o slujbă la o cârciumă, pentru că se plătea ceva mai bine. Lucram în continuare serile pentru a putea fi acasă în timpul zilei și Denise putea supraveghea copilul când eu eram la lucru. Dacă ea ieșea, îi plăteam bătrânei care locuia cu un etaj mai jos, ca să vină să stea cu el. Oricum, am început să scriu nuvele și s-au vândut. Îmi plăcea, și banii câștigați în plus îmi permiteau să cumpăr lucruri – o haină pe măsură, îmbrăcăminte pentru copil – știi.

Avu un frison și strânse din buze. El nu știa. Nu putea ști cât fusese de greu, cât de tare meritase sau câtă bucurie îi adusese dragostea fată de Tod.

— Unde este fiul nostru acum?

Vorbele lui, purtate către ea de aerul înmiresmat al nopții făcu să i se învârtă mințile. Cum putea fi atât de crud? Știa că Tod murise! Știa! O acuzase, doar, că l-ar fi ucis, așa că trebuia să știe !

— Unde crezi tu că este?

Gâfâia, încercând să își recapete respirația, cu o presiune imposibil de suportat în cap. Ar fi dorit să nu îl iubească, să fi crezut în continuare că îl urăște, pentru că i-ar fi fost mai ușor, mult mai ușor !

— Spune-mi!

Aruncă o privire îndurerată către spatele lui rigid, cu umerii puternici ridicați și se înveș- mântă în mânie, pentru că era lucrul cel mai simplu de făcut și numai așa se putea descurca.

— Fac tot ce pot ca să îți spun ! Iar după ce îți voi spune, voi pleca și nu vreau să te mai văd vreodată, pentru că mă scoți din minți!

— Atunci, spune-mi.

Ar fi putut vorbi la fel și cu un străin.

Vocea îi era complet seacă, iar Jet își strânse palmele în pumni și gemu încet:

— Când avea optsprezece luni, am primit o scrisoare de la un editor de ficțiune, de la una dintre revistele care îmi publicau nuvelele. Voia să discute cu mine posibilitatea de a scrie un serial. Eram în al șaptelea cer; simțeam, în fine, că reușesc ceva. Eram mândră de mine.

Vocea îi deveni din ce în ce mai ștearsă.

Mi-a cerut săvin să îl văd într-o după-amiază de luni. Nu am vrut să iau copilul cu mine. Fusese răcit și vremea era friguroasă. Denise mi-a spus că își va lua o zi liberă și va aveagrijă de el, în lipsa mea, și că va chema niște prieteni să-i țină companie. Așa că m-am dus.

Brusc, vocea i se ridică, aspră și tremurătoare, încât Denny se întoarse și ochii i se îngustară, când ea își luă capul între mâini, țișând la el:

— Ai avut dreptate. Eu am fost de vină! Ar fi trebuit să îl iau cu mine. Dacă ar fi fost cu mine nu ar fi murit în incendiu!

— Ce incendiu? Pentru Dumnezeu, Jet, ce incendiu ?

Nu îl auzise venind către ea, dar îi simți mâinile dezlipindu-i-le pe ale ei de pe față și ochii ei sălbatici se închiseră sub privirile lui profund tulburate. Gura îi acționă necontrolat când spuse:

— Când m-am întors, camera noastră fusese distrusă de flăcări și copilul meu murise. Dăduseo petrecere, la care își invitase toți prietenii ei fără servicii. Au aprins o sobă veche cu motorină, pentru că era frig. Cineva dăduse peste ea și, dacă nu l-aș fi lăsat acolo, sau dacă l-aș fi luat cu mine, sau dacă m-aș fi grăbit să vin acasă în loc să încerc să îmi vând poveștile alea prostești și romantice, fiul nostru ar fi fost astăzi în viață. Așa că, da, ai avut dreptate. Eu l-am ucis; a fost numai vina mea!

Țipa isteric, fără a se mai putea controla și Denny, cu chipul cenușiu, îi trase o palmă care o liniști și o lăsă dreaptă și rigidă, tăcută pentru una sau două secunde, apoi o adăposti, slabă și suspinând, în cercul protector al brațelor lui.

Jet plânse așa cum nu mai plânsese niciodată. Nu vărsase o singură lacrimă când i se spusese de moartea lui Tod, când echipa de pompieri reușise să îl scoată din cameră. Ea se transformase în piatră și pietrele nu plâng.

Își luase dragostea pentru copil, vina și groaza legate de moartea lui, dragostea pentru Denny, la care încă se mai gândea – romantic și prostește – le tăiasse în bucăți și le azvârliseafară din viața ei, pentru că, dacă nu ar fi făcut așa, ar fi înnebunit.

În anii care trecuseră de la moartea copilului, nu vorbise despre aceste lucruri și nu își permisesese să se gândească la ele, iar acum, din cauză că îl întâlnise iar pe Denny, toate fuseseră scoase la iveală și fusese forțată să lefacă față și nimic nu ar mai fi putut fi în continuare la fel.

Capitolul zece

— Cum îl chema ?

Își plânsese de acum toate lacrimile. Nu știa cât timp o ținuse în brațe și îi adăpostise lacrimile, care ar fi trebuit să cadă în zilele și săptămânile care urmaseră după moartea lui Tod, săptămâni în care trăise într-un iad de pustietate, prea lovită pentru a mai accepta alinarea vindecătoare a lacrimilor.

Jet își ridică capul de pe pieptul lui, unde se odihnise; îi simțise căldura încălzindu-i obrazii și, tremurând ușor, îi întâlni ochii. Erau, deasemenea umezi și vederea lor o duru insuportabil. Ar fi dorit să îi alunge durerea. Niciodată nu se simțise mai aproape de el ca în acel moment.

Mai târziu, nu avea decât să își reinnoiască acuzațiile, să dea iar frâu liber urii, dar, pentru moment, ea nu dorea decât să îl aline în același fel în care el o alinase când îi suspinase între brațe, plângând tot ceea ce ei doi avuseseră și pierduseră.

— Îl chema Tod Luellyn, murmură ea nesigură, suferind în sinea ei de dragoste pentru bărbatul cu părul arămiu, cu ochii maturizați, care o ținuse atât de tandru în brațe.

— Avea, desigur, numele meu de familie și i-am spus Tod pentru că a fost numele cel mai apropiat de al tău pe care l-am putut găsi "Tod" este numele scoțian vechi pentru vulpe².

Cuvintele tremurată și se stinseră în fața tulburării primare din ochii lui. Iar când își coborî capul cu păr strălucitor și își așeză fruntea pe umărul ei, când îi simți umezeala lacrimilor pe pielea răcoroasă a gâtului, îl cuprinse între brațe.

Trebuia să îl îmbărbăteze – dragostea profundă pe care i-o purta îi cerea acest lucru.

Dar ea nu ar fi putut ajunge până la el pe acest plan. Purtarea irresponsabilă, lăsându-1 pe Tod cu Denise, când știuse prea bine că fata avea de gând să organizeze o petrecere, îl lipsise pe Denny de fiul pe care nu și-1 cunoscuse niciodată. Stătea acolo, acuzată nu numai de către el, dar și de vina care zăcuse în ea atâta timp; cum ar fi putut ea să îl aline, în aceste condiții?

²Fox = vulpe

— Avea ochii tăi, îi șopti blând, oferind puținul pe care îl putea da. Și părul meu. Era un băiat frumos, adăugă spart, simțind tremurul convulsiv care îi cutremura lui trupul, auzind cu cât efort încerca să se controleze atunci când îi spuse:

— Vreau să știi tot ce este de știut despre fiul meu. Spune-mi, Jet. Trebuie să simt că îl cunosc.

Vorbea ca și când Tod ar fi fost încă în viață, gândi ea sfâșiată. Își aminti cum citise undeva că nimeni nu moare pe de-antregul atunci când există încă în gândurile altei persoane. Îl va face pe Tod să trăiască în mintea lui Denny, așa cum el trăia, acum, în amintirea ei. Erasingurul lucru pe care îl putea face pentru el.

Foarte blând, o conduse către canapea, cuibărind-o în brațele lui, ghemuităîn el. Apropierea dintre ei o făcu să se topească și spulberă și ultimele rămășițe ale zidului de gheață pe care și-1 ridicase împrejurul inimii, zid pe care îl crezuse impenetrabil. Îi povesti, așa cum putu, fiecare detaliu, cât de mărunț, legat de scurta frântură de viață a fiului lor.

Jet știa că acesta era un moment ieșit afară din timp. Mai devreme sau mai târziu, ura lui pentru ea va reveni. Dar acum o va putea îndura. Nu îi va mai produce teama aceea acută și de neînțeles, cu care trăise din clipa în care el îi reintrase în viață, pentru că acum o înțelegea.

Trebuie să fi citit pe undeva o relatare despre acel incendiu, care îl ucisese pe Tod. Jurnalele de senzație îi acordaseră un spațiu larg, descrieseră cu lux de amănunte petrecerea nebună, faptul că mama copilului nu era în acele momente acasă, făcând-o să pară aiurită sau și mai rău.

Ura lui trebuie că se născuse atunci și ea nuîi spuse nimic pentru a se dezvinovăți, dar, pentru moment, între ei doi era un armistițiu, o tăcere vindecătoare.

Relatarea ultimilor șase ani din viața ei nu fusese deloc ușoară, dar voința lui neclintită îi smulsese cuvintele și, oricum, știa că nimic din ce avea de zis nu i-ar fi putut îmblânzi resentimentele pe care probabil că le avea față de ea. Așa că tresări neîncrezătoare când îi spuse cu glas răgușit:

— Nu ai nici un motiv pe lume ca să te simți vinovată, Jet.

Apoi, ea se răsuci, îngenuncheată pe canapea, alături de el, își dădu la o parte de pe față părul răsfirat și îl privi cu ochi precauți și întrebători.

Arăta obosit, cu riduri adânci săpate în jurul ochilor, dar gura avea o expresie blândă, o blândețe care o răscoli de dorință. Și de tristețe. Știa că ceea ce îl încălzise fuseseră lucrurile pe care i le povestise despre Tod și nu

avea nici o legătură cu sentimentele lui față de ea. În ciuda afirmației acelea ciudate, că nuavea de ce se simți vinovată, știa că nimic din cele auzite nu i-ar fi putut schimba prima impresie.

— Ai făcut ceea ce ai crezut tu că era mai bine pentru Tod, răspunse el perplexității din ochii ei. Ai încercat să faci rost de un venit mai bun. Și l-ai lăsat acasă, împreună cu cineva care mai avusese grijă de el. A fost tot ceea ce o mamă ar fi putut face în acele condiții.

Îi căută mâinile, cu ochii încărcați de o emoție pe care ea nu o putu înțelege și îi spuse cu voce îngroșată:

— Dacă este să aruncăm vina – și, pe sufletul meu, știu că nu o putem face – atunci vina este mai mult a mea decât a ta.

— Vina ta?

Mâinile lui îi strângeau mâinile atât de tare, încât trebui să își muște buzele ca să nu țipe de durerea pe care i-o provoca, fără să știe. Era ceva aici ce nu putea pricepe și știa că era important.

— A ta? repetă ea insistentă.

— Dacă te-aș fi găsit mai devreme, dacă nuaș fi luat de bun tot ce mi-a spus fata aia, dacă aș fi așteptat în loc să sar în sus și să îmi construiesc ura blestemată cărămidă cu cărămidă, atunci poate că aș fi putut salva viața fiului meu, pe care acei bețivi de la petrecere nu au putut-o salva.

Părea chinuit și Jet șopti:

— Denny, te rog, spune-mi despre ce este vorba. Ce fată? Ce ti-a spus?

— Am mers acolo unde ai locuit tu, răspunse Denny încetșor. Și, din câte mi-ai spus, trebuie să fi fost chiar ziua incendiului. Îmi luase tare mult timp să îți dau de urmă.

Își scutură capul, cu ochii plini de regret.

— Îmi amintesc, ca și cum ar fi fost ieri, cum am urcat scările acelea murdare, către apartamentul unde mi s-a spus că locuiești. Mi-a deschis o fată blondă și neîngrijită.

— Denise.

Inima lui Jet zvâcni, zbătându-se să iasă dintre coaste. Venise să o vadă, chiar în ziua în care nu era acasă. Zădărnicia i se zvârcoli în trup, când Denny aprobă, cu buzele lipite de dinți :

— Ea trebuie să fi fost. Era cam patru după- amiaza și deja petrecerea era în toi. Se puteau auzi muzica, râsetele, vocile – toate la volum maxim. Am întrebat de tine și mi-a spus că ai ieșit cu un tip.

— Editorul de la revistă, punctă Jet, simțindu-se sfârșită.

— Evident. Deși pe atunci nu știam asta. Nuștiam nimic în afară de faptul că toate sepotriveau cu ce îmi spusese unchiul tău. Ba chiar erau ceva în plus: locul sordid unde locuiai, tovarășa șleampătă, petrecerea de bețivi, tu, plecată "cu un tip". Nu, Jet...

Îi eliberă dintr-o dată mâinile și se lăsă pe spate pe canapea, cu ochii închiși.

— Dacă aș fi intrat și te-aș fi așteptat – ea m-a poftit înăuntru – în loc să interpretez greșit, Tod ar fi fost încă în viață. Nu tu ești de vină.

Arăta livid. Jet tânjea să ia această față iubită între mâini și să o sărute, până ce va fi îndepărtat ridurile de auto-incriminare care o îmbătrâneau. Dar acesta ar fi fost ultimul lucru, pe care l-ar fi așteptat de la ea, așa că îi reaminti cu precauție :

— Dar mi-ai spus că eu sunt... De vină, vreau să spun.

— Și m-aș condamna singur la moarte prin chinuri pentru că am spus-o, gemu el disperat, iar mâinile care îi zăcuseră de-a lungul corpului se încleștară, oasele pumnilor apărând albe pe sub pielea bronzată.

— Am vrut să te pedepsesc, și iar să te pedepsesc. Dumnezeu să mă ierte! Am crezut ce mi-a spus Micah, că ai avortat. Dumnezeule – când mă gândesc câte ți-am putut arunca în spate! Jur că de acum nu am să mai privesc niciodată lucrurile superficial, Jet, o jur !

Își întoarse către ea ochii pustii și ea știu că ura încetase, că bărbatul care o pândise și o hăituisese, chinuind-o cu vorbele lui grele, dispăruse.

Era prea târziu acum, desigur, era de acord. Șase ani înseamnă un timp lung și dacă ținuse vreodată la ea, asta nu mai era valabil acum. Faptul că ea încă îl mai iubea, cu o intensitate la care cu greu se putea gândi, era ceva cu care vatrebuia să se împace. Totuși, îi pasase puțin de ea, pentru că, deși nu venise atunci când îi promisese, era clar că se gândise la ea mai târziu și, auzind de la Micah că era însărcinată, încercase să îi dea de urmă.

— Ce ți-a spus ție Micah, mai exact?Îl întrebă calmă, susținându-i privirile și se minună de fulgerarea de sălbăticie, care îi transformă, pentru o clipă, ochii în aur lichid, pentru a-i lăsa apoi pustii, când îi zise :

— Am venit la Foundlands cât de repede am putut, după ce m-am întors în Anglia. Bănuiesc că nu ai aflat nimic despre scrisoarea pe care i-am lăsat-o doamnei Briggs, rugând-o să ți-o înmâneze personal ?

Jet scutură din cap, uluită, și Denny inspiră adânc.

— Nu, mi-am dat seama din tot ce mi-ai povestit. Vezi tu, când m-am întors în ziua aceea la Withington, Pam mi-a spus că fusesem căutat de la ziarul la care lucram. Am sunat și mi s-a spus că aveam deja biletul de avion

cumpărat, pentru după-amiaza respectivă – ceva tulburări în Africa de Est – iar eu trebuia să plec acolo, corespondent de presă, până ce urmau ei să mă cheme înapoi. Nu am mai avut timp să ajung până la tine, așa că ți-am explicat totul printr-o scrisoare și ți-am promis că mă voi întoarce cât de repede voi putea. I-am dat scrisoarea doamnei Briggs și am rugat-o să meargă până la tine și să ți-o dea, în acea după-amiază. Se pare că unchiul tău nu răspundea la telefon și trebuia să îți las un mesaj într-un fel sau altul.

— Alan mi-a spus că nu și-a pus telefon decât cu un an înainte să moară, murmură Jet și eu nu am primit nici o scrisoare.

— Am aflat asta acum. Dar, atunci când am venit după tine, nu am putut pricepe de ce nu m-ai așteptat. Eram disperat să te revăd. Eram îngrijorat că ți-ai fi putut face gânduri rele, neliniștit că și tu ai fi putut simți ceea ce începusem și eu să simt, că întâlnirea și dragostea noastră fuseseră ceva ireal, ca într-un vis. Doar când Micah mi-a spus că ai plecat și că nu te vei mai întoarce înapoi, mi-am dat seama că nu fusese un vis – durea mult prea mult ca să fi fost doar un vis. Tu nu mai erai acolo, Jet, și Micah nu mi-a spus unde te-aș fi putut găsi. De fapt a refuzat să discute cu mine, până nu i-am dezlegat limba cu câteva păhărele. Atunci mi-a spus că ai plecat să avortezi. Că tatăl fusese un bărbat pe care îl întâlnești pe dealuri – și că tu dintotdeauna fusesesi "o golancă". După părerea lui, aveai să ajungi rău; stăteai nopțile pe afară, făcând cine știe ce cu băieții de prin sat...

— Nu era adevărat.

Jet îl întrerupse, cu glas mohorât, incapabilă să mai izbucnească de mânie împotriva aceluși bărbat urâcios, care fusese paznicul ei fără voie și nepăsător.

— Știu.

Se aplecă înainte, cu brațele atârându-i de-a lungul coapselor, cu mâinile atârând. O privi lung dintr-o parte, cu gura amară.

— Nu voiam să cred așa ceva despre tine. Dar a trebuit să cred ce mi-a spus el despre starea ta și, în zilele de azi, multe femei privesc avortul ca pe un lucru obișnuit. Nu îți pot descrie ce amsimțit când mi-am imaginat că tu vrei să scapi de copilul nostru, fără a mai aștepta, măcar, să mă întorc. Am pus câteva întrebări discrete prin sat, dar tot ce am aflat se potrivea cu ce îmi spusese Micah. Tânăra Jet Luellyn era pe jumătate sălbatică... își petrecea cea mai mare parte a timpului, când nu muncea, sus pe dealuri... rămânea afară zile întregi, dacă avea ocazia... Numai Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de ea... Și așa mai departe. Așa că, mi-am petrecut următorii cinci sau șase ani urându-te, așteptând ziua în care urma să te întâlnesc și să îți

plătesc pentru toate lucrurile pe care mi le facuseși. Era vorba despre avortul – care nu a avut loc. De asta ți-am spus că ne-ai omorât copilul.

Se opri într-o respirație adâncă, cutremurătoare.

— Vei putea să mă ierți pentru felul în care am greșit ?

Părea obosit, ca și când nu ar mai fi rămas nimic în el în afară de oboseala fără speranță, o înfrângere a spiritului care i-1 răpea mai definitiv decât acuzațiile pe care i le aruncase. Aprobă din cap, incapabilă să mai vorbească. Impresia de pustiire se accentua, când el se ridică încet în picioare și o privi cu niște ochi indescifrabili.

— Nu mai are rost să ne învârtim în jurul unor fapte trecute, nu-i așa ? Totul s-a terminat. Vino, Jet.

Îi întinse o mână și ochii i se îmblânziră.

— Acum ești pe picioarele tale. Și e timpul să mergi la culcare.

O luă de mână și o ajută să se ridice în picioare. Se clătină, nesigură, și fu gata să plângă, pentru că niciodată nu îi spusese un cuvânt mai apropiat și mai adevărat de despărțire. Nu dragoste – nu ură. Iar acum îi cerea pur și simplu să plece. Avea nevoie de acea noapte, sau de ce mai rămăsese din ea, pentru a se acomoda cu lucrurile pe care le aflase, iar apoi va fi în stare să meargă mai departe, pentru că era puternic și independent. Dar încotro? Către Pamela Trent? Foarte probabil. Sau către cineva ca ea. În inima lui nu va mai exista loc pentru altceva. Faptul că o urăse, în felul în care ofăcuse, trebuie că îi ocupase toate resursele sentimentale.

— Nu ai pus la suflet nimic din ce ți-am spus, nu-i așa, Jet?

Privi în sus către el, uimită să întâlnească grijă și compasiune. Scutură din cap. Nu îl auzise. Ar fi vrut să îi spună să nu își facă griji din pricina ei, că ei îi era bine, cât se poate de bine, dar el îi vorbi iar:

— Poți rămâne aici. Nu are sens să te întorci acum la Foundlands. Am să sun, să îi spun lui Barbie să nu te aștepte. Te poți culca în patul meu; eu voi merge în camera de oaspeți.

Cu greu își putu aduna energia necesară pentru a aproba din cap. Oricum, nu ar mai fi avut putere să protesteze. Ce mai conta unde avea să doarmă? Oftă și până și acest efort ise păru prea mare.

Sfârșeala de dinainte sevărea că îl părăsise și acum ieșise la iveală partea atentă a caracterului lui, de care ar fi avut atâta nevoie de-a lungul lunilor ce precedaseră nașterea lui Tod.

Aproape că o cără în sus pe scările înguste, potrivindu-și pașii cu ai ei, cuprinzând-o cu brațele după talie. Slabă, nu își mai dorise altceva decât să se sprijine de el, râvnind dragostea pe care el nu i-o mai putea da.

Dormitorul lui era pătrat, iar patul dublu ocupa cea mai mare parte a spațiului. O așeză cu grijă pe salteaua acoperită cu plapumă. O sfătui, cu o strângere ușoară a degetelor :

— Culcă-te și dormi. Vom mai vorbi dimineată.

O lăsă și scoase o pijama curată dintr-un dulapși o puse între mâinile ei inerte.

— Folosește astea. Am să îți aduc niște lapte fierbinte.

După plecarea lui, rămase cu ochii ațintiți pe ușa închisă, mult timpînainte de a-și da seama că plânge. Lacrimile erau grăbite și fierbinți și nu le putea împiedica să îi curgă pe obraji. Își tăcuse drum cu forța înapoi în inima și în mintea ei, sfărâmasse gheața cu care ea se proteja. Și nu o putea părăsi acum, pentru că, oriunde s-ar fi dus, ea tot l-ar fi iubit. Nu mai exista nici un refugiu cum fusese acel loc rece șiîndepărtat unde locuise de când focul îi răpise copilul.

Ușa se deschise cu grijă și imaginea lui Denny, purtând o cană cu lapte fierbinte și un platou cu tartine frumos tăiate, pe o tavă împodobită cu un șervețel frumos brodat, o lăsă fără grai.

Nu se putea obișnui cu toată această silință de a se arăta amabil, cu această parte bună a lui; ura lui fusese mai ușor de îndurat, pentru că, atunci, avusese și ea partea ei de ură, cu care se putea lupta. Tot ce îi mai rămăsese acum era o dragoste, care o sfâșia în bucăți.

— Jet... O, Jet, draga mea!

Tava pregătită cu grijă fu aruncată fără nici o ceremonie la podea când privirile lui îi sesizară disperarea și fu imediat pe pat alături de ea. O îmbrățișă, cu degetele răsfirate în întunecimea de miez de noapte a părului ei și îi așeză capul pe umărul lui.

— Nu mai plânge, draga mea, nu mai plânge. Nu pot să te vad plângând!

Nota de suferință reală din vocea lui o ajută să-și recâștige, cât de cât, controlul. Se urapentru că era atât de slabă, pentru că îi transmitea și lui această slăbiciune. Ultimul lucru pe care și-1 dorea era mila lui sau ca el să se simtă în vreun fel vinovat de lacrimile cu care îi udase.

— Îmi pare rău.

Se frecă cu mâinile la ochi, ca și cum ar fi încercat să își împingă lacrimile înapoi, unde le era locul, departe de privirile altora.

— Mi-e bine acum, pe cuvânt. Totul a fost puțin – puțin cam dureros, îi spuse ea cu glas tremurat.

— Sigur că așa a fost.

Două mâini puternice îi cuprinseseră obraji în căușul palmelor; doi ochi de ambră o cercetară și ridurile de îngrijorare se ușurară când ea îi acordă un zâmbet nesigur.

— Așa te vreau.

Proprii lui ochi zâmbiră pe la colțuri și ridurile ușoare se îmblânziră treptat când privirile lui îi mângâiară chipul și îi poposiră pe buze.

Știusese că o va săruta și se topi toată de dorința pe care numai el o putea stârni. Buzelei se întredeschiseră, tremurând ușor când gura lui coborî, oferindu-i, fără voie, dulceața ei umedă. Putea lua de la ea oricât de mult sau oricât de puțin ar fi dorit, pentru că tot ce avea ea îi aparținea lui. Îl iubea cu fiecare fărâmbă a mării ei pasiuni de demult, pe care o negase atâta timp, dar care era singurul sentiment pe care îl nutrea față de el.

Treptat, își aprofundă sărutul și focul i se scurse prin vene, când savură plăcerea pe care gura lui i-o oferea. Mâinile ei îi căutară părul cârlionțat de pe ceafa, degetele ei găsiră oasele tari, de sub peria bogată a părului.

Gemându-și dorința, îl trase mai aproape de ea, cu sânii tari și plini lipiți de trupul lui oțelit de mascul. Mâinile nerăbdătoare îi găsiră căldura moale a pielii de sub vestă și îl simți fremătând. Apoi el fu cel care o îmbrățișă strâns și o coborî alături de el pe pat.

— Denny...

Îi șopti numele ca pe o rugăciune, iar buzele i se mișcară încet și senzual sub ale lui. Își îndepărtă blând gura de a ei și o privi profund.

Ochii îi ardeau ca aurul când degetele lui începură să îi desfacă nasturii bluzei.

— Denny... Da, te rog, da!

Îi răspundea întrebării lui nerostite și toată dragostea, toată dorința îi izvorî din ochii strălucitori ca două safire adânci. Dorința pentru el fusese prea mult timp înăbușită; nu mai era chip să o mai ascundă acum. Nici nu ar fi vrut. Acest act de dragoste urma să devină una dintre amintirile ei, pe care-o va păstra cu sfințenie în anii lungi și goi ai viitorului. Nu avea nevoie de altă justificare.

Și el tremura acum sub stăpânirea dorinței. Tulburarea îi trimitea mici frisoane prin pielea bronzată, precum o adiere deasupra unor ape liniștite. Un zâmbet moale îi cuprinsese buzele într-o perfecțiune a tandreții, când îl ajută să îi desfacă nasturii; era o tandrețecare îi ținea pentru moment propria dorință în șah, nevoia de a se dărui fiind mai puternică decât orice altceva.

Apoi se întinse, goală și relaxată pe patul lui, cu coama de păr întunecat răspândită pe pernele moi, oferindu-i-se. Îl auzi cum geme și îi puse mâinile pe piept, simțindu-i umezeala pielii sub palmele ei. O sărută gustând fiecare părticică a trupului ei mătășos, până ce dorința stărnită fu prea puternică pentru a mai fi îndurată.

— Iubește-mă, Denny, îl imploră ea cu respirația tăiată. Plăcerea pe care i-o oferea cu buzele și cu palmele o făcea să își dorească să își strige bucuria și frumusețea pură a iubirii.

— Știi că o voi face.

Vocea îi era sugrumată; își smulse hainele de pe el cu mișcări grăbite, până ce îndepărtă și ultima barieră dintre ei. Avu timp să soarbă din priviri masculinitatea virilă a trupului vânjos înainte ca el să se aplece asupra ei și să o privească adânc în ochi în timp ce ea îi ținea trupul în șah între coapse.

— Aștept clipa asta de atâta timp, Jet, murmură el răgușit. De atâta timp, iubita mea.

Convulsiv, ea se ridică până la el. Trupul lui îi alunecă, încet și hotărât, între picioare, iar ochii lui tiviți cu foc îi stăpâniră ochii.

— Privește-mă, Jet. Spune-mi că ai tânjit după mine la fel cum am tânjit eu după tine. Privește-mă! Spune-mi!

Îi spuse, cu glasul pierdut, simțind bătăile propriei inimi, cu simțurile aprinse de dragostea înălțătoare pe care i-o dăruia. Se acorda, încetul cu încetul asalturilor persistente și căutătoare ale trupului lui.

— Amândoi am dorit asta... și asta... de atâta timp... atâția ani.

Vocea îi era răgușită, ochii îi erau ațintiți în ochii ei, ca și cum i-ar fi putut pătrunde până adânc, în suflet, la fel de sigur precum îi pătrundea în trup, până ce foamea i-ar fi fost satisfăcută. Iar când el își pierdu controlul, Jet știu că această noapte de dragoste urma să depășească tot ceea ce visase ea vreodată.

Îl iubise la optsprezece ani, cu sălbatică devoțiune, dar acum îi dăruia dragostea unei femei adevărate, o dragoste mai puternică și mai pură, pentru că focul ei făcuse un drum lung până la acest moment al adevărului.

Se trezi devreme; micul ceas de pe noptieră arăta ora șase și cincisprezece. Coborî cu grijă din pat, pentru a nu-1 trezi pe Denny, stătu să îl privească pentru câteva minute lungi, cu ochii încărcăți de dragoste.

Dragostea pe care o făcuseră fusese perfectă. O luase iar și iar, ca și cum nu s-ar fi putut sătura de ea, iar ea răspunsese mângâierilor și incitărilor lui erotice cu o pasiune care îi lăsase pe amândoi zguduți.

Stătea, acum, lungit în pat, dormind dus și inima ei se strânse dureros, pentru că știa că farmecul se spulberase. Noaptea care trecuse, fusese o întâmplare fantastică, un final de vis pentru toată suferința de care avusese parte atâția ani, o supapă de eliberare a emoțiilor care deveniseră dureroase.

O fantezie necesară pentru el, dar o realitate absolută pentru ea, singura realitate de care urma să aibă parte în anii care vor urma. Soarele care intra pe fereastra deschisă îi mângâie părul de culoarea recoltei pârguite, transformându-l într-un auriu lichid și bogat, îi atinse trupul perfect, relaxat în somn. Ridurile de încordare ise șterseseră de pe trăsăturile puternice și frumoase iar zâmbetul îi era liniștit.

Avu nevoie de toată puterea ei de voință pentru a nu se sui la loc în pat, pentru a nu cuprinde cu brațele acel trup gol și a-i așeza capul iubit pe moliciunea sânilor ei.

Rupându-se de sub vraja tentației care o împingea către el, se îmbrăcă repede, își închise la nasturi costumul mototolit și se încălță cu pantofii de sport. Va face un duș și își va schimba hainele, de cum va ajunge la Foundlands. Nimeni nu va fi treaz acolo, la acea oră a dimineții. Avea nevoie să rămână singură cu ea însăși, pentru un timp, așa că îi va lăsa lui Barbie o notiță și va pleca singură pe dealuri. Trebuia să își privească viața drept în față și să chibzuiască ce avea de făcut.

Nu mai privi către Denny. Nu putea avea încredere că nu va mai zăbovi, că nu o va apuca plânsul. Un rămas bun ar fi fost prea dureros, așa că își luase adio, în tăcere, de la el, după ce adormise, ținând-o în brațe până în zori.

Mâna îi apucase deja clanța ușii de la intrare, când se răzgândi. Nu putea pleca fără a-i spune măcar un cuvânt. În noaptea trecută, nu avusese nici o îndoială că se căise sincer pentru felul greșit în care o judecarea. Nu dorea ca acum să se îngrijoreze din pricina ei.

Șovăitoare, se întoarse înapoi în salon, căutând o bucată de hârtie și ceva de scris. Trebuia să lase doar câteva cuvinte, ceva banal și prietenesc cum ar fi: "Ne vom mai vedea, ocazional, Denny. Mă bucur că, până la urmă, totul s-a terminat cu bine. Nu-ți face griji pentru mine. Sunt bine". Așa ceva ar fi mers, l-ar fi eliberat de grija și responsabilitatea pentru tot ce i se întâmplase ei timp de șase ani.

— Bună... Ești foarte matinală.

Cuvintele lui leneșe, înăbușind un căscat, o făcură să înțepenească, cu spatele la ușa pe care el intrase, prea tăcut pentru a o avertiza.

Să dea nas în nas cu el, era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Nu avea nevoie de scuzele lui, de cuvintele lui de rămas bun, nici de grija lui. Nu dorea ca toate acestea să stea în amintirile ei între noaptea pe care o petrecuseră și viitorul lor separat. Dar era nevoită să acționeze ca și când totul ar fi fost bine și frumos.

Se întoarse, tulburată de apropierea lui. Era gol, doar cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului și sprijinea cadrul ușii, încă pe jumătate adormit.

— Te-am căutat și nu erai acolo.

Își frecă cu palma obrazul neted, pipăindu-și firele de barbă, cu ochii aurii plini de tandrețe, cu gura blândă și adormită.

— Vino înapoi în pat, iubito.

— Îmi pare rău!

Inima îi bătu cu putere, dar nu i-o arătă; reuși chiar să aibă un ton voios în glas. Întoarse capul, prefăcându-se că închide fereastra pe care el o lăsase deschisă noaptea trecută, doar ca să nu îi vadă durerea din ochi.

— Am o zi încărcată înaintea, am o mie de lucruri de făcut.

— O!

Păru decepționat doar o clipă, dar adăugă, cu un zâmbet în glas:

— Păcat. Euplănuisem o zi lungă de stat împreună în pat. Dar – intră în cameră, zâmbind larg, treaz acum – poate că este mai bine așa. Dacă mergem acum la loc în pat, probabil că nu ne vom mai putea ridica de acolo zile întregi, iar eu trebuie să merg la o întrunire de planificare ; nici nu știi câtă treabă am lăsat baltă săptămânile astea!

— Bine.

Îi aruncă un zâmbet larg și strălucitor, mirându-secum poate face așa ceva, când sufletul i se rupea de dragostea pe care i-o purta.

— Atunci, ai face mai bine să te miști. Și eu la fel.

— Ai timp să faci o cafea!

Era o afirmație, nu o întrebare și știi că vechiul Denny se întorsese – ordonând, dar cu blândețe, de această dată. De acum încolo va fi mereu blând în relațiile cu ea – știa acest lucru și din cauza asta îl iubea și mai tare.

Era gata să refuze, să râdă și să îi spună că își poate pregăti și singur cafeaua, că era o femeie muncitoare care trebuie să își câștige existența. Dar ezită prea mult, așa că el îi spunea deja:

— Găsești cafeaua și cana de filtru în bucătărie. Și ouă, dacă îți este foame. Eu le vreau omletă – rânji el pe deasupra umărului bronzat. Dacă te-ai hotărât că astăzi muncim amândoi, atunci mă duc să mă îmbrac și să mă

bărbieresc. Pentru că – ochii i se făcură de topaz – dacă mai stau mult aici, să fiu al naibii dacă nuîți dau toată hotărârea peste cap!

Îl privi cum pleacă, știind exact ce simțea, pentru că nu ar fi trebuit să insiste prea tare ca să o facă să se întoarcă la loc în pat. Ar fi fost de ajuns doar să o atingă, să îi spună că o dorește...

Noaptea care trecuse, ieșise afară din timp. Atunci deciziile de bun simț nu și-ar fi avut locul. Nevoia de a separa și de a uita trecutul, judecata sănătoasă care îi șoptea să îi ofere libertatea de a merge pe propriul lui drum, de a-și continua viața în care ea nu își avea locul și nu și-1 avusese, în cei șase ani care trecuseră.

Dar noaptea care trecuse nu se mai putea repeta. Era maximum din ceea ce ar fi putut duce fără a capitula și a-și recunoște dragostea față de el. Dacă ar fi știut că ea îi iubise mereu, s-ar fi simțit prins în cursa trecutului, prin simțul răspunderii. Și nu voia să îl supună la așa ceva; îl iubea prea mult.

Cafeaua era gata, cănila verzi ca aluna și farfurioarele asortate se găseau pe masa simplă din lemn de brad, de sub fereastră și Jet tocmai ungea niște felii de pâine prăjită cu unt și cu ouă jumări, când Denny intră în bucătărie.

Se barbierise, făcuse un duș și arătaproaspăt. Purta o aură de putere cu aceeași ușurință cu care își purta costumul de serviciu cenușiu închis, superb croit, cămașa de un alb imaculat și cravata de mătase oliv.

Inima lui Jet tresăltă de două ori, impresionată de bărbăția copleșitoare ce nu era nici un pic micșorată de eleganța formală a înfățișării sale.

Zâmbea cu ochii, cu gura încă moale, sub impresia iubirii furtunoase din noaptea trecută și Jet se așeză repede, înainte să cadă. Spuse, cu o voce care se străduia să pară veselă, dar care sună acră și ascuțită:

— Mănâncă înainte să se răcească.

Măinile îi tremurau când turnă cafeauapentru amândoi și își ridică repede cana pentru a bea lichidul fierbinte și reconfortant. Suportă senzația de arsură ce îi cobora pe gât, pentru că asta o ajuta, diminuându-i conștiința de a-l avea aproape.

— Tu nu mănânci ?

Stătea în picioare, deasupra ei, fără nici o intenție de a-și consuma micul dejun, iar ea scutură din cap, cu chipulacoperit de părul răsfirat.

— Ar trebui. Nu mă face să măîngrijorezînprivința ta mai mult decât o fac deja, Jet.

Neliniștea profundă din glasul lui era ca un cuțit ce i se răsucea încet. Luptă din răspuțeri pentru a găsi resursele și a arunca vreo remarcă

amuzantă sau în doi peri, dar nu avu timp, pentru că el se aplecă deasupra ei și îi dădu la o parte părul de pe față.

Cu blândețe, îi luă capul între mâini și i-l ridică, iar ochii îi scormoniră proprii ei ochi cu o tandrețe ce sclipea, prin strălucirea lacrimilor nevărsate.

Cu buricele degetelor îi mângâie pomeții proeminenți și își coborî capul, pentru a-i frământa buzele, pentru a i le deschide și a-i gusta cu limba dulceața de miere a gurii.

Dorința se stârni sălbatică înlăuntrul ei și scâncetul din gât i se transformă în oftat când el se ridică și șopti, pârjolindu-i mintea cu fiecare cuvânt cald al lui:

— Va trebui să lipsesc vreo două-trei zile iubito, dar mă voi întoarce cu un certificat special în buzunar. Ne vom căsători, Jet. Din păcate, cu șase ani prea târziu. Dar voi face în așa fel încât să uiți prin ce ai trecut, asta îți-o promit.

Capitolul unspezece

Nu era pregătită pentru așa ceva. Pentru grija lui față de ea, da, ca și pentru o prietenie atentă, care ar fi înnebunit-o, pentru că ea își dorea cu mult mai mult decât atât. Dar pentru o cerere în căsătorie – niciodată!

— Nu ai nimic de zis ?

Îi ridică bărbia, forțând-o să îl privească, iar zâmbetul, căldura din ochii lui, o făcură să tremure la limita unei capitulări negândite. Dar nu trebuia să capituleze vreodată; nu trebuia să îi permită să își țină o promisiune făcută cu șase ani mai devreme, numai pentru că îi era milă de ea.

— Putem aranja o ceremonie simplă, la biserica din sat. Vorbești tu cu vicarul sau ai prefera să fac eu asta?

Ce Dumnezeu ar mai fi putut spune? Dacă ar fi iubit-o, s-ar fi aruncat în brațele lui, nebună de fericire. Dar ca să îl accepte, știind că nu o iubea, că legătura care îl va uni lângă ea nu era altceva decât milă și un deplasat simțal răspunderii, asta i-arfi condamnat pe amândoi la o viață întregă de regrete. Nu îi putea face așa ceva și nici ei însăși. Dar îi venea greu să îi spună că nu era *obligat* să o ia de nevastă. Ar fi însemnat să îi desconsidere toată compasiunea și bunele intenții.

Noua maturitate pe care o câștigase, la un asemenea preț, în timpul ultimelor săptămâni și care o ajutase să facă față amintirilor și emoțiilor, o ajuta și acum.

— Șase ani înseamnă mult timp, Denny, îi spuse ea pe un ton egal. Suntem amândoi alți oameni.

— Suntem mai bătrâni și mai înțelepți, aprobă el, potrivitându-se tonului ei, felului în care punea ea problema.

Trase un scaun și se așeză la masă, în fața ei, ignorând micul dejun pe care i-l pregătise.

— Dar asta nu e rău. Amândoi am trecut priniad, fiecare în felul lui și ne-am câștigat bucățița de paradis, mai ales tu.

Pe scurt, asta era. Se oferea să o despăgubească, să aibe grijă de ea, cum nu o mai făcuse nimeni de la moartea părinților ei. Dar asta nu era suficient, nu o putea fi suficient, pentru nici unul dintre ei.

Jet închise pentru o clipă ochii, pentru a ascunde tulburarea produsă de vorbele lui. Apoi, când își ridică genele lungi și mătăsoase și se forță să îl privească în ochi, știa ce avea de făcut.

— Acum șase ani, m-aș fi căsătorit cu tine dintr-un foc, spuse ea lejer. Eram foarte tânără, extrem de inocentă și nu îmi mai aduceam aminte cum era să fii iubită. Dar de atunci am crescut și mi-am construit propria mea viață.

Ridică ușor din umeri, încercând să zâmbească.

— Am descoperit ce îmi place să fac – să scriu – și am avut destul noroc ca să câștig o grămadă de bani din asta. Sunt liberă și independentă și îmi place să fiu așa.

Se strădui să găsească cuvintele potrivite pentru a-i explica faptul că nu îi datora nimic și gândi că le găsisese când îi spuse:

— Nu aș vrea să mă leg de cineva, sau să fac angajamente de lungă durată.

Dar el argumentă, cu o linie adâncă săpată între ochii încruntați;

— Te înțeleg, Jet. Oamenii pe care te-ai bazat în trecut te-au lăsat baltă, fiecare în felul lui: părinții – deși nu a fost vina lor, – acel unchi brutal și sadic, Denise cu iresponsabilitatea ei și eu – deși a te lăsa baltă era ultimul lucru care ți-aș fi făcut. Înțeleg de ce nu mai vrei să îți pui fericirea în mâinile altcuiva. Dar te voi face fericită, Jet, și nu te voi mai decepționa niciodată.

— Nu este asta, spuse ea morocănoasă.

Ar fi vrut să o lase în pace, să îi accepte refuzul și să se mulțumească cu el.

— Ți-am mai spus – am crescut. Nu mă mai aștept și nici nu vreau ca siguranța și fericirea viitorului meu să mai fie vreodată condiționate de altcineva, decât de mine. Te rog, încercă să înțelegi, Denny. Nu mă pot căsători cu tine.

Îl privi cu ochi goi și sesiză luminile furioase și uimite din ochii lui.

— Este din cauză că nu mai ai încredere în mine? Pentru că m-ai văzut cu Pam ?

Se lăsă în față, întinzându-și mâinile peste masă, pentru a i le cuprinde pe ale ei. Ochii lui fură mai serioși decât îi văzuse ea vreodată, atunci când afirmă :

— Nu m-a interesat niciodată, nici pe departe, Pamela Trent – și cu atât mai puțin am fost logodit cu ea. Știu că a fost – să spunem – atrasă de mine, într-o vreme, dar nu am făcut nimic pentru a o încuraja. Este, pur și simplu, fiica unor prieteni foarte dragi. Și am să o fac să retracteze minciuna pe care ți-a spus-o, dacă asta te va liniști. Și voi afla și de ce scrisoarea pe care i-am lăsat-o doamnei Briggs pentru tine nu ți-a parvenit. Mă crezi că ți-am scris-o, nu-i așa ?

Îi răspunse printr-o strângere scurtă a mâinii, pe care apoi și-o retrase, uimită de intensitatea cu care ochii lui îi pledau cauza. Desigur că îi spusese suficiente lucruri, pentru a-1 face să priceapă că nu avea nevoie de acel gest reparator și altruist din partea lui, cum era cererea în căsătorie.

— Și noaptea trecută, Jet...

Continuă fără muștrări de conștiință, cu vocea adâncă și îngroșată, pe un ton de intimitate care o făcu să se topească toată.

— Nu poți să-mi spui că nu a însemnat nimic pentru tine, că tu ai face dragoste cu orice bărbat, cât de cât prezentabil.

Jet sări în picioare, făcând să se clatine masa. Nu putea vorbi despre noaptea care trecuse. Pentru ea, reprezentase lumea întregă, iar el trebuia să știe acest lucru. Dar respectul de sine o împiedica să mintă. Ceea ce se petrecuse între ei fusese prea prețios pentru a fi mânjit cu minciuni care l-ar fi putut face să creadă că ea era târfa pe care o crezuse, numai cu câteva ore mai devreme. Nu își va profana dragostea pentru el în acest mod.

— Noaptea trecută a însemnat foarte mult pentru mine și tu știi asta, îi spuse ea tremurând. Ești singurul bărbat cu care am făcut vreodată dragoste și care s-a apropiat într-un fel de mine. Dar nu este de ajuns. Faptul că ne simțim bine împreună în pat, nu este suficient pentru a fonda o căsnicie. Mai trebuie să fie și dragoste..

Când se întoarse orbește către ușă, îl auzigemând, un geamăt smuls din adâncurile lui.

— Este altcineva, Jet? Spune-mi!

Se întoarse, șovăind, fără a remarca încordarea lui interioară, auzind doar întrebarea și expresia exterioară de surpriză. Își înconjură cu palmele cana de cafea care se răcise.

— Nu, nu este nimeni altcineva.

Îl privi cu ochi triști și liniștiți.

— Nu este nimeni cu care să vreau să mă căsătoresc. Acum sau vreodată.

Casa părea foarte tăcută, lucru neobișnuit. Barbie și Ben plecaseră să își petreacă sfârșitul de săptămână la Alan și îl luaseră și pe Prince cu ei, pentru că Ben refuzase să se despartă de cățel. Și așa, era destul de rău când trebuia să îl lase acasă, când mergea la școală.

Culorile toamnei aureau, deja, frunzele copacilor -, iar aerul care începuse să se răcească o făcu pe Jet să se gândească, deja, la un foc de lemne, la pulovere groase și la nopțile lungi în care va sta singură și va începe un nou roman. Ultima din cărțile lui Roger Blyde fusese terminată, nu fără greutate și alta nu mai urma să apară. Conținutul acelor cărți nu o mai atrăgea acum.

Duritatea de diamant a minții care le concepușe se îmblânzise și nu mai era capabilă să producă povești despre violență și crimă.

Când va scrie din nou, va fi despre ceva mai blând, mai frumos. Jet știa că va suferi, probabil, din punct de vedere financiar; demisia lui Roger Blyde urma să o coste o gaură în bugetul pe care Jet Luellyn, tânără și începătoare romancieră romantică, probabil că nu va fi în stare să o umple. Dar avea curajul de a face față acestei posibilități, așa după cum gășise curajul de a înfrunta singură viața, fără ajutorul lui Denny, deși încă îl mai iubea.

Nu îl mai văzuse din ziua în care îi refuzase cererea în căsătorie. Tipper's Hollow era pustiu. Buruienile creșteau printre straturile de flori, iar pajiștea, cândva îngrijită, arăta acum ca un câmp părăsit.

Pentru el, nu mai exista nici un motiv de întoarcere. Drama lor se consumase. Își avea propria carieră, la Londra, cercul lui de prietenide care Jet nu știa nimic, o viață a lui proprie de trăit. Era acum liber, se eliberase de ură și resentimentele care îl aduseseră până aici, de fiecare dată așteptând-o să se întoarcă într-o zi. Se eliberase de sentimentul de responsabilitate apărut după ce aflase adevărul. Îi dăduse de înțeles că nu trebuia să se simtă responsabil față de ea și era suficient de inteligent pentru a lăsa lucrurile așa. Dacă s-ar fi întors vreodată, ar fi fost ca să își ia de la cabană lucrurile care îi aparțineau, deși, din câte bănuia ea, probabil că o făcuse deja. În fiecare zi se aștepta să vadă o tăbliță pe care să scrie "De vânzare" la poarta veche de la Tipper's Hollow.

Jet oftă și își trase un bobârnac mental. Nu avea nici un rost să fie deprimată. Luă o perie și începu să își perie părul proaspăt spălat. Barbie și Alan plănuiseră să se căsătorească de Crăciun, iar atunci va rămâne complet singură, numai ea și amintirile. Se întrebă, leneșă, dacă nu ar fi fost cazul să înceapă să crească pisici – multe pisici – să poarte pălării caraghioase și să vorbească singură.

Chicoti la gândul acestor absurdități pe careși le imaginase și puse la loc peria pe măsuța de toaletă. Se ridică, strânse și mai tare cordonul halatului de baie în jurul taliei și tremură. Afară se întunecase și în aer plutea ceva.

Se îndreptă iute către fereastră, se aplecă pe pervaz, încercând să o închidă și rămase blocată de tulburare, când îl auzi strigându-i numele.

Stătu dreaptă, întrebându-se dacă a început deja să audă voci, dacă era pe cale de a înnebuni. Cercetă amurgul cu ochii larg deschiși, cu părul lung și negru fluturând peste pervaz.

— Arăți ca Rapunzel.

Îl văzu cum sprijină colțul casei, cu ochii ridicați către ea, cu chipul palid și estompat în lumina de ametist. Inconștient, un zâmbet larg îi înflori pe față când el făcu un pas înainte, cu mâinile întinse în ceea ce, dacă nu ar fi știut prea bine, i s-ar fi părut o implorare. O întrebă morocănos:

— Nu ai de gând să cobori și să-mi deschizi ?

— Desigur!

Îi venea greu să pronunțe cuvintele, inima îi bătea atât de tare, dar alergă în jos pe scări, ca și când ar fi avut aripi la picioare. Încercă să își spună că, probabil, el trecuse doar pe acolo, că se pregătea să își vândă casa, își aduna lucrurile și venise să își ia rămas bun. Dar inima îi bătea în ritm nebunesc și nici un gând rațional nu i-ar fi putut diminua bucuria de a-l revedea – chiar dacă știa că această revedere i-ar fi putut aduce încă și mai multă durere.

O privire fugară în oglinda de deasupra oglinzii din hol o îngrozi. Arăta ca o femeie care alerga către iubitul ei! Ochii imenși străluceau deasupra obrazilor îmbujorați, buzele îi erau moi, întredeschise într-un surâs care nu se dădea dus, oricât ar fi încercat să se abțină, iar părul negru și mătăsos era o coamă sălbatică ce părea că invită să fie mângâiată de către degetele unui iubit.

Nu se putea așa! Oricât de fericită ar fi fost la gândul de a-l revedea, de a-i vorbi, chiar și pentru scurt timp, nu trebuia să i-o arate.

Așa că, își puse pe față ceea ce considera ea a fi o mască politicoasă dar prietenoasă, inspiră adânc pentru a-și opri tremurul corpului și îi deschise ușa.

Se sprijinea în cadru, perfect relaxat, cu trăsăturile imobile. Purta un pulover de cașmir, pe gât, într-o culoare deschisă care se potrivea cu ochii lui arămii și niște raiți gri-cărbune, mulați pe coapsele lui suple și pe picioarele lungi care frizau perfecțiunea.

Inima lui Jet tresări, ca și cum ar fi fost curentată. Ținu ușa deschisă, făcu un pas înapoi și bolborosi:

— Intră, te rog. Ai venit aici în week-end? M-ai prins în ultimul moment. Tocmai mă pregăteam să mă culc.

Îl conduse înăuntru către salon, știind că vorbise prosteste, dar mintea i se învârtea, cuprinsă de confuzie în fața acestei vizite masculine! Nu era însă nimic de făcut. Limba părea să fi căpătat o viață a ei proprie. Aprinse luminile, merse hotărâtă în mijlocul camerei și se auzi ciripind:

— Barbie s-a dus la Alan cu Ben, bineînțeles. Se vor căsători de Crăciun, știi? O, îmi pare rău, ce-ți pot oferi de băut? Cafea sau ceva mai tare?

Merse la dulapul cu băuturi și apucă prima sticlă. Se întoarse, dar nu ridică privirea către el, și trăncăni în continuare :

— Ai călătorit bine până aici? Drumurile sunt al naibii de aglomerate vinerea după-amiază...

— Taci din gură, Jet !

Cuvintele lui fură calme, dar eficiente și agitația care produsese toată acea vorbărie fără rost se calmă și ea rămase tăcută. Îi întâlnește pentru prima oară ochii și nu putu citi nimic în ei.

Îi luă sticla din mâini și o așează pe o măsuță joasă. Era vin roșu și el spuse :

— Poate că o vom deschide mai târziu. Depinde de cum o să meargă.

Ce voia să spună prin asta, ea nu putea pricepe, dar făcu ceea ce îi sugerase cu un gest al mâinii și se așează.

Fără un cuvânt, el merse să se sprijine de pervazul ferestrei, pe jumătate așezat, cu brațele încrucișate la piept. Nu îl mai văzuse niciodată atât de sec și de serios, ca și cum ar fi tratat afaceri. Într-un fel sau altul, între ei doi precumpăniseră emoțiile.

— Am ceva să îți spun, Jet și vreau să mă auzi bine, începu el sobru. Pentru început, pentru ca totul să fie clar, vreau să știi că ceea ce ți-aspus Pam, că eram logodiți, a făcut-o pentru că era geloasă. Îi povestisem, ei și părinților ei, care normal că au vrut să știe unde mi-am petrecut noaptea, că noi doi ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit și urma să ne căsătorim. Se pare că, atunci când a descoperit scrisoarea pe care i-o dădusem doamnei Briggs pentru tine, Pam a spus că ți-o va da ea, pentru că știa despre ce era vorba și voia să discute cu tine, oricum, despre faptul că "te-ai agățat de mine" și "te-ai făcut de râs".

Respiră adânc și apoi continuă :

— Îți spun toate lucrurile astea, pentru că nu vreau să ai impresia că nu am făcut tot ce era posibil pentru a-ți da de știre că plec, atunci când am fost trimis în Africa de Est. Mă crezi sau vrei să mergem acum împreună la Pam ca să le auzi direct de la sursă? Nu a fost plăcut să scot toate acestea de la ea, dar de dragul tău am să o mai fac încă o dată.

Jet scutură din cap, regretând nevoia lui de a mai scormoni prin trecut. Făcea ca totul să fie mai greu, numai cu gândul la câtă suferință putuse produce gelozia și dușmănia unei femei.

— Bine. Din partea mea, știu că mi-ai fost credincioasă, că erai departe de acea mică târfă pe care unchiul tău m-a făcut să cred că erai – că nu te-ai

grăbit să scapi de o sarcină nedorită, că ai croit o viață pe cât ai putut tu de bună pentru copilul nostru, împotriva suferințelor care distrug sufletul.

Vocea îi suna oficială, ca și cum s-ar fi adresat unui comitet de conducere și pe Jet o trecură fiorii; făcu un gest către sticla de vin, în căutare de ceva care să o susțină, în această nouă încercare la care el o supunea.

— Mai târziu.

Își scutură capul atât de brusc, încât ea căzu la loc pe scaun.

Încercând să își dreagă nodul din gât, îl întreabă:

— Ce vrei tu să faci acum? Amândoi știm – acum – ce s-a petrecut. De ce o mai iei de la capăt?

— Pentru că este important. Mă conduce acolo unde vreau să ajung. Știind că nici unul dintre noi nu a fost de vină pentru cele petrecute, înseamnă că nu avem nici un motiv de resentiment, de nici o parte. Ești de acord?

Nu îi așteptă replica, ci punctă mai departe:

— Nici unul dintre noi nu și-a creat între timp o legătură cu altcineva și, deși trebuie să accept că tu nu mă mai iubești – mi-ai spus că nu te poți mărita fără dragoste, dacă ții bine minte – cred, totuși, că am putea clădi o legătură satisfăcătoare. Există atracția fizică, nici unul dintre noi nu o poate nega și din cauza celor petrecute acum șase ani, a copilului care s-a născut din dragostea noastră, există o relație strânsă între noi doi.

— Vrei să spui că îmi propui din nou să ne căsătorim? șopti Jet, impresionată de sângele rece cu care punea el problemele.

Cel puțin, ultima oară când o ceruse de nevastă, o făcuse cu căldură și din grijă pentru bunăstarea ei!

— Da.

Nu păru deloc afectat de faptul că ea sări brusc în picioare, încruntându-se la el. Scormoni în dulapul cu băuturi unde găsi un tirbușon, pe care i-l întinse, împreună cu sticla de vin.

— Te rog, deschide-o. Din motive de sănătate dacă nu pentru altceva. Simt nevoia.

Merse după pahare, fără să știe dacă ar fi vrut mai tare să rădă sau să plângă. Și, în timp ce îi întindea paharele ca să le umple cu vinul gros și închis la culoare, îi spuse pe un ton egal:

— Am mai vorbit o dată despre asta și răspunsul meu rămâne același. Pentru Dumnezeu, Denny, de ce te străduiești tu să ne unești într-o căsătorie fără dragoste? Asta este o tendință masochistă pe care nu am mai observat-o încă la tine!

— Încerc să îți fac o propunere rațională, aruncă el.

Se întoarce înapoi la fereastră și privi în întuneric, cu masa musculoasă și puternică a umerilor profilată sub puloverul subțire de cașmir.

— Dar văd că îmi este foarte greu, în fața purtării tale neserioase.

Deci acum era și neserioasă, nu-i așa? Jet se scufundă la loc în fotoliu și își sorbi, iritată, vinul. Cum se așteaptă să se comporte? Să leșine? Să facă o criză? Să i se arunce recunoscătoare la picioare, pentru ceea ce îi oferea? Pentru că dacă ceea ce îi oferea el acum ar fi fost însoțit și de dragostea lui, le-ar fi făcut pe toate.

— De ce te înspăimântă ideea de căsătorie, o întrebă el într-un târziu, apropiindu-se de ea. Am înțeles că ai succes în carieră.

Veni încă și mai aproape, iar ochii săi aurii îi prinseră cu insistență privirea tulburată de safir.

— Ai casa ta, un mod de viață organizat, propria ta independență. Se coborî deasupra ei, atât de aproape încât Jet îi văzu sclipirile arămii ale genelor. Pulsul care i se zbătea nesigur la baza gâtului, demonstra că nu era chiar atât de stăpân pe sine însuși pe cât voia să o facă să creadă.

— Bine, spuse el cu dificultate. Apreciez toate astea. Iar ceea ce am eu în gând nu ar aduce mari modificări. Căsătorește-te cu mine și ne vom ține unul altuia tovărășie, ne vom aparține unul altuia. Nu voi interveni cu nimic în cariera ta și nici nu îți voi cere să te implici în a mea.

În timpul săptămânii voi sta la Londra ca să lucrez și voi locui în apartamentul meu. Tu vei sta aici și îți vei continua munca în liniște. Voi veni la tine în weekend. Nu îți voi cere nimic din ceea ce nu ai fi dispusă să-mi oferi. Te mai gândești la propunerea asta?

— Nu!

Răspunsul veni imediat. Era tot ce putea face ca să nu îi arunce drept în față conținutul paharului. Era cel mai bun model de căsnicie dezastruoasă din câte își putea imagina. O neimplicare totală în cariera și activitatea importantă și de zi cu zi a partenerului, cei doi venind în contact numai sămbetele și duminicile, pentru o tovărășie vagă și pentru pat!

Așa ceva ar fi mers între doi parteneri care ar fi intrat, de bună voie, într-o căsătorie fără dragoste. Problema era, gândi ea nefericită, că exact asta era genul de căsnicie care îl avea el în cap. De ce? — Jet nu putea pricepe. Era atrăgător, cu mult deasupra mediei, inteligent, cald, și-ar fi putut alege o grămadă de femei dornice să îi devină soții, o grămadă de care să se îndrăgostească.

— Sper că nu asta este ultimul tău cuvânt.

Îl simți cât este de încordat, cum stă deasupra ei și o privește.

Fu cât pe ce să îi spună că da și că îl roagă să schimbe subiectul. Dar el continuă cu asprime:

— Te rog să te gândești foarte bine, Jet. Acum am să plec.

Se îndreptă către ușă, fără să o privească, iar când ajunse acolo, se opri cu spatele la ea și îi zise :

— Mă întorc weekend-ul viitor, ca să ai suficient timp de meditație. Nu vreau să mă rog de tine...

Deodată vocea i se pierdu într-un oftat lung. Durerea crudă a vocii o ului când se întoarse și cu fața către ea :

— Dar te implor, Jet! Pentru prima dată în viața mea, mă rog pentru ceva fără de care nu pot trăi; pe care nu-l pot obține!

— Denny !

El suferea, iar ea nu putea sta să privească nesimțitoare. Aici se găsea un bărbat chinuit, sfâșiat de toate durerile pe care încercase să le ascundă de ea. Purtarea sa formală, seacă, și detașată fusese numai un paravan după care își ascunsese de ea suferința. Ar fi trebuit să își dea seama mai devreme, doar îl iubea!

Alergă către el și îl cuprinse în brațe, alinându-l cu căldura iubirii ei. Își sprijini capul de al ei, șoptind înecat:

— Te iubesc atât de mult, Jet. Te rog să îmi acorzi măcar o parte din tine. Te vreau toată. Dumnezeu știe cât de tare te vreau – gemu el – dar mă voi mulțumi și cu puținul pe care ai vrea să mi-l dai. Dacă ăsta ar fi singurul mod în care ai accepta să fi soția mea, atunci mă voi mulțumi, doar, să am parte de patul și de prezența ta, la sfârșiturile de săptămână. Poate că nu înseamnă prea mult pentru tine, după cum m-am purtat, dar știu că, măcar un pic, tot ții la mine. Noaptea pe care am petrecut-o împreună m-a făcut să cred asta și va rămâne ceva ce nu voi putea uita întreaga viață. Se părea că suntem două părți ale aceluiași întreg, iar fără tine aș fi mai puțin decât o jumătate de bărbat – mai puțin decât pe jumătate viu.

— Mă iubești? Ești sigur de asta?

Neîncrederea, bucuria, îi ridicară vocea pânăla un strigăt de durere. El se îndepărtă cu un pas, ținând-o tandru pe după umeri și o privi adânc în ochi:

— Niciodată nu am fost mai sigur de ceva! Întotdeauna te-am iubit. Pentru mine, dragostea nu a murit niciodată. Am încercat să mă mint pe mine însumi și să-mi spun că te urăsc, dar, în fundul sufletului meu, știam că nu era adevărat. Acel sentiment pe care ți-l purtam trebuia transformat în ceva mai puțin ucigător decât durerea de a te iubi și de a ști că te-am pierdut.

O trase mai aproape, mângâindu-i spatele și vibrația caldă a atingerii lui pătrunse prin mătasea halatului.

— De ce crezi tu că am bătuit prin aceste locuri, până într-acolo încât am cumpărat casa și mi-am petrecut tot timpul liber aici? Am vrut chiar să cumpăr Foundlands pentru că locuiseși tu acolo, cândva! șopti el, cu buzele lipite de obrazul ei.

Jet, știu că el se abținuse cu greu din punct de vedere fizic, că apropierea dintre ei îl afectase la fel de tare ca și pe ea.

— De ce crezi că am reacționat atât de violent când te-am revăzut? Eram nebun de gelozie și nu mai știam cum să mă port, pentru că am crezut că Alan era amantul tău. Asta m-a făcut să te atac mereu și mereu, încercând să te rănesc, în toate felurile posibile.

Jet nu mai putea vorbi. Avea un nod în gât care aproape că o îneca. Își simți inima palpitând lipită de pieptul lui. Îi luă cu blândețe obrații între palmele care îi tremurau puțin și o privi în adâncul ochilor.

— Nu îmi spune că nu a mai rămas nimic pentru mine. Spune-mi că mai am o șansă.

— Nu îmi vine să cred!

Zâmbetul pe care îl încercă era tremurat și presărat cu lacrimi, care îi accentua strălucirea ochilor.

— Ți-ai croit drum înapoi prin viața mea, jurându-mi ură eternă, apoi te-ai oferit să mă iei de nevastă din milă...

— Din milă, nu! Niciodată!

Își șterse cu degetul o lacrimă singuratică.

— Și nici ură nu a fost, cu toate cuvintele grele. A fost doar autoapărare pentru că, atunci când te-am revăzut, emoțiile mele au sărit în aer. Erai acolo, locuind pentru o vreme cu Alan, sau cel puțin așa am crezut. Rece, răpitor de frumoasă, complet stăpână pe tine. Copila speriată și îndrăgostită de pe dealuri crescuse și se răzbunase – crescuse departe de mine. M-am făcut să nu mă îndoiesc nici o clipă de faptul că nu mai însemnam nimic pentru tine, că te pierdusem. Apoi, mult mai târziu, mi-am dat seama că nu erai chiar atât de dură pe cât voiai să pari. Încă mai puteai suferi pentru moartea unui câine și nu îți păsa dacă te murdăreai ca să mângâi un câine lovit. Am știut că încă te mai iubeam, că nu am încetat niciodată să te iubesc și mi-am propus să scot de la tine tot adevărul. Chiar dacă s-ar fi dovedit că ai avortat copilul, că ai avut zeci de amanți, eram hotărât să te cer de nevastă și să încerc să te fac să mă iubești din nou.

Jet își îngropă capul în pieptul lui, prea tulburată pentru a mai face altceva decât să-i murmure numele. O îmbrățișă cu tandrețe.

— Nu am putea încerca, Jet ? Aceste ultime săptămâni au fost iadul pentru mine. Am încercat să îți accept refuzul și să mă consolez. Dumnezeu mi-e martor că am încercat, dar oriunde mergeam, oriunde priveam, te vedeam numai pe tine și mi-am dat seama că mai trebuie să fac o încercare.

— M-ai spune-mi o dată că mă iubești, șopti ea, venindu-i încă greu să creadă acest adevăr.

— Întotdeauna. Te-am iubit și te voi iubi mereu, Jet, chiar dacă mă vei respinge.

Brațele lui o cuprinseseră posesiv, strivindu-i trupul de al lui. Își ridică înspre el chipul încrezător, cu bucuria izvorându-i din privirile îndrăgostite și șopti moale:

— Nu te voi respinge niciodată. Te iubesc. Nici pentru mine iubirea nu a murit. Am simțit ca un cutremur de pământ când mi-am dat seama de adevăr și de atunci încă mai tremur. Ține-mă! îl implorăcu glas răgușit.

Îi auzi inspirația profundă și fiorii bucuriei care îl invadau.

Buzele lui le găsiră pe ale ei și le întredeschise ușor. Era gata să îi spună că se va căsători cu el a doua zi, dar capitulă în fațavrăjii sărutului lui, care devenea mai profund, mai savuros... I-o va spune de dimineață...

Sfârșit